

ADRIAN EBENS

RISCU
DIVIN

ADEVĂRATA LIBERTATE ÎN IUBIREA TATĂLUI

RISCU DIVIN

ADEVĂRATA LIBERTATE ÎN IUBIREA TATĂLUI

ADRIAN EBENS

Adrian Ebens, 2021

Copyright © 2021, Adrian Ebens

Dreptul moral al autorului a fost afirmat.

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă în scop comercial, inclusiv transmisă sub nicio formă prin orice mijloace, electronică, mecanică, fotocopiere, înregistrare sau în alt mod, fără permisiunea scrisă prealabilă a editorului și a deținătorilor drepturilor de autor. Vă rugăm să rețineți că autorul a evidențiat secțiuni ale versetelor cu îndrăzneală pentru a sublinia un anumit punct adunat din acele texte.

Dacă nu se identifică altfel, citatele din Scriptură sunt preluate din noua versiune King James. Drepturile de autor © 1982 de Thomas Nelson, Inc. Utilizate cu permisiune.

Citatele din scripturi atribuite NLT sunt din Sfânta Biblie, *New Living Translation*, New Living Translation copyright© 1996, 2004, 2007, 2013 de către Tyndale House Foundation. Folosit cu permisiunea Tyndale House Publishers Inc.

Citatele din scripturi atribuite NIV sunt din Sfânta Biblie, *Noua Versiune Internațională*, copyright©1973, 1978, 1984, 2011 de Biblica, Inc.® Folosit cu permisiune.

Citatele din scripturi atribuite NlV sunt din Sfânta Biblie, *New International Reader's Version®*, copyright © 1995, 1996, 1998 de Biblica. Toate drepturile rezervate.

Toate link-urile site-ului web și conținutul citat sunt actuale începând cu decembrie 2020

Numerale citate între paranteze pătrate [] sunt referiri la sistemul de numerotare Concordance Strong.

Această carte și toate celelalte publicații Tatăl iubirii sunt disponibile de pe site-ul nostru fatheroflove.info pentru a comanda copii suplimentare vă rugăm să rugăm să e-mail adrian@life-matters.org

ISBN: 978-0-6488114-6-6

Această carte a fost scrisa de Adrian Ebens

Corectură de Lorelle Ebens

Copertă proiectată de Shane Winfield/Advent Design

Fotografie de copertă de iStockphoto

Typeset 10.5/15 Palatino

Tipărit în Australia

CONTENTS

CAPITOLUL 1: Dilema omniscienței și omnipotenței.....	5
CAPITOLUL 2: Cunoașterea sfârșitului de la început.....	10
CAPITOLUL 3: Reacția divină la acțiunea umană.....	17
CAPITOLUL 4: Hristos Adevărul Tatălui.....	25
CAPITOLUL 5: Copil prețuit sau maestru arhitect.....	34
CAPITOLUL 6: Nemurirea, Legea Morală și Liberul Arbitru.....	42
CAPITOLUL 7: Locul de rugăciune.....	49
CAPITOLUL 8: Liber cu adevărat.....	57
CAPITOLUL 9: Cușca lui Lucifer.....	61
CAPITOLUL 10: Principiul seminței.....	68
CAPITOLUL 11: Cadrul modelului divin și opoziția sa.....	77
CAPITOLUL 12: Armonia dreptății și a milei.....	81
CAPITOLUL 13: Stăpânirea morții.....	87
CAPITOLUL 14: Căderea lui Lucifer și a îngerilor săi.....	95
CAPITOLUL 15: Dragonul își stabilește baza pe Pământ.....	100
CAPITOLUL 16: Profeția din Săptămâna Creației.....	108

CAPITOLUL 17: Făcut după chipul lui Dumnezeu	123
CAPITOLUL 18: Stăpânirea Grădinii Edenului	129
CAPITOLUL 19: Paradisul pierdut.....	135
CAPITOLUL 20: Minteă carnală.....	146
CAPITOLUL 21: Riscul iubirii Agape	151
CAPITOLUL 22: Slăbiciunea lui Dumnezeu.....	158
CAPITOLUL 23: Străpungerea Tatălui	162
CAPITOLUL 24: Ieși din întuneric.....	166

CAPITOLUL 1

DILEMA OMNISCIENTEI ȘI OMNIPOTENȚEI

Biblia ne spune în primul său verset că „la început Dumnezeu a creat cerurile și pământul”, Geneza 1:1. O întrebare pe care mulți oameni o pun este: „A știut Dumnezeu că Adam și Eva vor păcătui?”

Creștinismul este foarte grăbit să răspundă afirmativ la această întrebare. Iată câteva exemple.

Dumnezeu este omniscient (Psalmul 139.1-6) și El cunoaște viitorul (Isaia 46.10). Deci, El știa cu siguranță că Adam și Eva vor păcătui.¹

Dacă Dumnezeu a știut că Adam și Eva vor păcătui, atunci de ce i-a creat? Domnul nu a fost surprins de păcatul lui Adam și al Evei, deoarece acesta a servit scopului planului Domnului de a-L aduce pe Isus să moară în locul păcătoșilor și să învie din nou pentru a oferi viață veșnică.²

¹ <https://www.gotquestions.org/if-God-knew-Adam-Eve-sin.html>

² <https://www.christianity.com/wiki/bible/if-god-knew-that-adam-and-eve-would-sin-then-why-did-he-create-them.html>

Această întrebare devine și mai interesantă atunci când introducem ideea de pedeapsă. Dacă Dumnezeu a știut înainte de a-i crea pe Adam și Eva că ei vor păcătui, atunci de ce i-a pedepsit? Este corect acest lucru? Ascultați un răspuns creștin.

Este blasfemator să credem că Dumnezeu știa că Adam și Eva vor păcătui... pentru că El este Dumnezeu și totuși i-a pedepsit?

Aceasta este o întrebare bună. Răspunsul scurt este nu, nu este blasfemator să credem că Dumnezeu știa că Adam și Eva vor păcătui. Da, El știa că ei vor păcătui și că Îi va pedepsi. Într-adevăr, Scriptura arată clar că Dumnezeu știa că vor păcătui.

Efeseni 1:3-4 – „Binecuvântat să fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu fiecare binecuvântare spirituală în locurile cerești din Hristos, așa cum El ne-a ales în El înainte de întemeierea lumii, pentru ca noi să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui.”

După cum arată clar acest pasaj, Dumnezeu i-a ales pe cei care aveau să creadă în Fiul Său și să fie mântuiți (v. 4). Din moment ce El ne-a ales înainte de întemeierea lumii, aceasta înseamnă că Dumnezeu a știut că vom fi păcătoși și că Dumnezeu va trebui să-L trimită pe Fiul Său pentru a-I oferi mântuirea. Aceasta înseamnă că El știa că Adam și Eva vor păcătui, deoarece noi suntem păcătoși din cauza încălcării lui Adam.³

În 2018 și 2019, două aeronave 737 Max în două incidente separate s-au prăbușit brusc, ucigând în total 346 de persoane. În cadrul anchetei s-a descoperit că a existat o defecțiune de proiectare a aeronavei. De asemenea, s-a descoperit că Boeing a ascuns defectele de design de la piloți și regulatori.⁴ Cine ar trebui să fie considerat responsabil pentru prăbușirea acestor avioane? Piloții sau proiectanții?

Dacă Dumnezeu a fost Proiectantul și Creatorul rasei umane și El a știut sigur că sistemul pe care la creat se va prăbuși ducând la moartea a miliarde

³ <https://www.versebyverseministry.org/bible-answers/is-it-blasphemous-to-think-god-knew-that-adam-and-eve-would-sin>

⁴ https://www.business-standard.com/article/international/boeing-hid-design-flaws-in-737-max-from-pilots-regulators-us-panel-120091602119_1.html

de oameni, atunci cine este responsabil? Este om sau Dumnezeu? Dacă Dumnezeu ar cunoaște aceste lucruri chiar înainte de a crea rasa umană, atunci de ce nu ar putea El, dacă este atotștiutor, să facă designul astfel încât să nu dea greș?

Creștinismul adaugă la această problemă printr-o altă învățătură. Se spune că Dumnezeu este omnipotent, ceea ce înseamnă că este atotputernic. Dacă Dumnezeu a creat un sistem știind că se va prăbuși și a avut puterea de a opri aceste accidente să se întâmple, atunci de ce nu a oprit El rasa umană să se prăbușească? Este aceasta o întrebare corectă?

Filosoful grec Epicur care a trăit aproximativ 300 de ani înainte ca Hristos a ajuns la următoarea concluzie pe baza a ceea ce a înțeles despre Dumnezeu în acel moment.

„Este Dumnezeu dispus să prevină răul, dar nu este capabil? Atunci el nu este omnipotent. Este el capabil, dar nu dispus? Atunci, el este răuvoitor. Este el atât capabil, cât și dispus? Atunci de unde vine răul? Nu este el nici capabil, nici dispus? Atunci de ce să-l numim Dumnezeu?” – Epicur.

Ideile sale au căpătat multă tracțiune în ultimii 100 de ani, alături de alte voci disidente ca răspuns la pretențiile credinței creștine. Pretențiile omniscienței și omnipotenței ar trebui să inspire încredere în oameni că Dumnezeu este în control și că ne putem încrede în El pentru că El știe exact ce se întâmplă.

Cu toate acestea, se pare că pentru mulți oameni, cele două învățături ale omniscienței și omnipotenței au devenit două coarne pe care creștinismul s-a prins. Dacă știi sigur că acțiunile pe care le întreprinzi pentru a crea ceva vor duce la mizeria și moartea a miliarde de oameni, atunci cum este posibil să nu atribuieți responsabilitatea pentru această suferință aceluia creator?

Isus Însuși a declarat:

Atunci Isus le-a zis: „Vă voi întreba un lucru: Este îngăduit în ziua de sabat să facem bine sau să facem rău, să salvăm vieți sau să distrugem?” Luca 6:9.

Isus echivalează binele cu salvarea vieții și a răului cu distrugerea vieții. Dacă Dumnezeu ar ști că prin crearea lumii aceasta ar duce cu siguranță la moartea a miliarde de oameni, atunci nu este prin definiția lui Isus - rău? Cartea lui Iacov ne spune:

De aceea, pentru cel ce știe să facă binele și nu-l face, pentru el este păcat. Iacov 4:17

Credem cu adevărat că este bine ca miliarde de oameni să sufere și să moară? Crede cineva asta? Dacă este bine să salvăm viața și Dumnezeu a știut că prin crearea acestei lumii va distruge viața, atunci prin însăși această definiție Dumnezeu este rău.

Mulți creștini devin indignați atunci când puneți întrebări în această direcție. Este un atac la concepțiile lor despre zeitate și foarte repede ți se poate spune că este o blasfemie să raționezi în acest fel și că vei fi trimis în iad dacă nu te pocăiești. Acest tip de gândire a dus la răspunsuri, cum ar fi acestea.

„Religia este o credință totalitară. Este dorința de a fi sclav. Este dorința de a exista o autoritate tiranică nealterabilă, de necontestat, tiranică, care să te poată condamna pentru crimă de gândire în timp ce dormi, care să te supună supravegherii totale non-stop în fiecare minut de veghe și somn din viața ta, înainte de a te naște și, chiar mai rău, adevărata distracție începe, după ce ești mort. O Coreea de Nord celestă. Cine vrea ca acest lucru să fie adevărat? Cine, în afară de un sclav, dorește o soartă atât de îngrozitoare? Am fost în Coreea de Nord. Are un mort ca președinte, Kim Jong-Il este doar șeful partidului și șeful armatei. Nu e șeful statului. Acest birou aparține tatălui său decedat, Kim Il-Sung. E o necromanție, o thanatocrație. Este pe scurt o treime aș putea adăuga. Fiul este reîncarnarea tatălui. Este cea mai revoltătoare, totală și absolută tiranie fără inimă pe care specia umană a inventat-o vreodată. Dar măcar poți să mori și să pleci din Coreea de Nord!” – Christopher Hitchens.⁵

⁵ https://en.wikipedia.org/wiki/Christopher_Hitchens

Christopher Hitchens a avut un scop sau a fost doar un ateu rău? Este posibil ca unele dintre credințele fundamentale deținute de creștinism de fapt, au contribuit la perceperea lui Dumnezeu și a guvernului Său în acest fel?

Crezând că Dumnezeu știe absolut totul este o pastilă amară pe care toți credincioșii trebuie să o înghită. Înseamnă că trebuie să accepți că Dumnezeu știa că toată această moarte și distrugere urma să se întâmple, dar El a mers mai departe și a făcut-o oricum. Acest lucru este agravat de faptul că, dacă vă îndoiiți că Dumnezeu știe absolut totul, atunci riscați să vă lepădați de divinitatea Sa și, prin urmare, ați putea fi aruncați în iad. Prin urmare, nu este ușor pentru creștini să abordeze această întrebare într-un mod sincer. Majoritatea creștinilor sunt blocați în crezuri care vă cer să credeți că Dumnezeu știe absolut totul și să vă îndoiiți înseamnă să vă riscați viața veșnică.

Nu toate comunitățile creștine funcționează așa, dar mulți o fac – în multe comunități creștine, punerea sub semnul întrebării a fundamentelor absolute ale mișcării te va face ostracizat, alungat sau ucis (dacă nu chiar de către urmașii înșiși, atunci de Dumnezeu). Aceste temelii includ credința că Dumnezeu știe totul. Nu este acest lucru similar cu Coreea de Nord?

Dumnezeu declară că El este dragoste (1 Ioan 4.8) și că nu există frică în dragoste (1 Ioan 4.18). El vrea ca noi să ne închinăm Lui cu toată inima noastră, cu toată puterea noastră, cu tot sufletul nostru și cu toată mintea noastră ; și declară că aceasta este cea mai mare poruncă (Luca 10:27). Dacă acesta este cazul, atunci este de datoria noastră să abordăm și să răspundem la această întrebare, pentru noi înșine și pentru alții, pentru că nu-L putem iubi pe Dumnezeu din toată inima, cu „tot cu toată mintea noastră”, cu o critică atât de profundă a Creatorului nostru care zăbovește în subconștientul nostru.

Să ne întoarcem la Scripturi pentru a vedea ce este de fapt scris.

CAPITOLUL 2

CUNOAȘTEREA SFARȘITULUI DE LA INCEPUT

Biblia face mai multe afirmații despre cunoașterea lui Dumnezeu. La nivel personal avem astfel de declarații prețioase.

DOAMNE, Tu mă cercetezi și mă cunoști! Tu știi când stau jos și când mă ridic și de departe îmi cunoști gândurile. Tu îmi cercetezi cărarea și culcușul și toate căile mi le știi îndeaproape. Nici nu-mi ajunge cuvântul pe buze, că Tu, DOAMNE, îl și cunoști pe de-a-ntregul. Tu mă învăluie pe dinapoi și pe dinainte și-Ți pui mâna peste mine. O asemenea cunoștință este prea minunată pentru mine: este atât de înaltă, încât nu o pot pricepe. Unde să plec dinaintea Duhului Tău, unde să fug dinaintea feței Tale? Dacă mă sui în cer, Tu ești acolo! Dacă îmi întind patul în Locuința Morților, iată-Te și acolo! Psalm 139:1-8

Tatăl nostru din cer știe totul despre noi. El ne cunoaște gândurile și cuvintele pe care le vom spune. El știe unde ne aflăm în orice moment prin Spiritul Său. Pentru cei care știu că Dumnezeu este iubitor, bun și milostiv, acesta este un gând foarte reconfortant.

Nu se vând oare cinci vrăbii pe doi assarioni? Și totuși nici măcar una dintre ele nu este uitată înaintea lui Dumnezeu! Cât despre voi, chiar și firele de păr din cap, toate vă sunt numărate! Nu vă temeți! Voi sunteți mai valoroși decât multe vrăbii! Luca 12:6-7

Tatăl nostru cunoaște numărul exact al firelor de păr de pe capul nostru. Acest lucru sugerează, de asemenea, că El știe mult mai multe despre noi decât știm despre noi înșine.

Dumnezeul Care a făcut lumea și tot ce este în ea este Domnul cerului și al pământului; El nu locuiește în temple făcute de mâini și nu este slujit de mâini omenești, ca și când ar avea nevoie de ceva, El Care dă tuturor viață, suflare și toate lucrurile. Dintr-un singur om, El a făcut fiecare neam de oameni, ca ei să locuiască pe toată suprafața pământului, le-a desemnat mai dinainte vremurile și a stabilit hotare locuinței lor, pentru ca ei să-L caute pe Dumnezeu și, poate, să-L și găsească, în timp ce bâjbâie după El, măcar că nu este departe de nici unul dintre noi. „Căci în El trăim, ne mișcăm și existăm”; sau, așa cum au spus și unii dintre poeții voștri: „Căci și noi suntem urmașii Lui.” Acts 17:24-28

Tatăl nostru este o persoană imensă. El dă viață și suflare fiecărei ființe vii care numără în prezent miliarde. El ține evidența fiecărei celule a fiecărui organism viu și veghează asupra interacțiunilor dintre ele. Modul în care o ființă poate fi atât de strâns legată de atât de multe miliarde de creaturi vii la un moment dat este dincolo de înțelegerea noastră.

Dincolo de aceasta, afirmă că Dumnezeu cunoaște granițele și timpurile fiecărei națiuni care vine pe pământ înainte de a ajunge să fie. Acest lucru este, de asemenea, imposibil pentru o ființă umană să înțeleagă. Adevărul acestei afirmații poate fi găsit în Biblie în locuri precum cartea lui Daniel, unde ridicarea națiunilor din timpul său este revelată mult timp în viitor. În timp ce trăia în împărăția Babilonului, i s-a revelat lui Daniel despre ridicarea împărățiilor Media-Persiei și Greciei care aveau să vină după acel moment.

Berbecul pe care l-ai văzut, cu cele două coarne, îi înfățișează pe împărații Mediei și Persiei. Țapul cel aprig este împăratul Greciei. Cornul cel mare, care era între ochii lui, este primul împărat. Daniel 8:20-21

Cartea lui Daniel a fost scrisă în secolul al 6-lea înainte de Hristos. Datorită acurateții predicțiilor lui Daniel, mulți oameni au ajuns la concluzia că această carte nu ar fi putut fi scrisă în acel moment și să o datează după ridicarea regatului Greciei. Descoperirea Sulurilor de la Marea Moartă a arătat că cartea lui Daniel avea deja un loc în canonul profetic ebraic la 150 î.Hr., ceea ce înseamnă că trecuseră secole de când a fost scrisă. Pentru aceia dintre noi care cred că Biblia este cuvântul lui Dumnezeu, vedem o revelație uimitoare a cunoașterii și capacității Tatălui nostru ceresc de a vedea în viitor și de a ști ce se va întâmpla.

În relațiile Sale cu rasa umană, Dumnezeu a revelat capacitatea Sa de a spune viitorului ca un semn distinctiv care arată că El este Dumnezeu.

Berbecul pe care l-ai văzut, cu cele două coarne, îi înfățișează pe împărații Mediei și Persiei. Țapul cel aprig este împăratul Greciei. Cornul cel mare, care era între ochii lui, este primul împărat. Isaia 45:21

Citind în Psalmi găsim mai multe profeții uimitoare referitoare la Mesia. În Psalmul 22 ni se spune despre răstignire și chiar cuvintele care vor fi rostite la încercarea lui Hristos.

Dar eu sunt vierme, nu om; am ajuns de râsul oamenilor și disprețuit de popor. Cei ce mă văd își bat joc de mine, rânjesc și clatină din cap. „S-a încrezut în Domnul! Să-l scape El! Să-l izbăvească, căci doar Își găsește plăcerea în el!” Și totuși Tu m-ai scos din pântecele mamei mele și mi-ai dat ocrotire la pieptul ei. Tu ești Dumnezeul meu. Nu Te îndepărta de mine, căci necazul este aproape și nu am nici un ajutor! Mă încercuiesc mulți tauri, niște tauri puternici din Bașan mă înconjoară. Își deschid gura împotriva mea ca leul care sfâșie și răcnește. Sunt turnat ca apa și toate oasele mi se despart. Ca ceara mi se topește inima înăuntrul meu. Mi se usucă puterea ca lutul, ar limba mi se lipește de cerul gurii: m-ai adus în țărâna morții. Mă încercuiesc niște câini, o ceață de nelegiuiri mă învăluiește; mi-au străpuns mâinile și picioarele. Toate oasele aș putea să mi le număr. Ei se uită, mă privesc; și-au împărțit veșmintele mele între ei și au tras la sorți pentru cămașa mea. Dar Tu, Doamne, nu Te îndepărta! Tăria mea, grăbește de-mi ajută! Psalm 22:6-19 (NIV)

This is an amazing prophecy written 1000 years before the time of Christ. Jesus told His disciples that many things were written about Him in the Psalms and other Old Testament prophets.

Apoi le-a zis: „Acestea sunt lucrurile pe care vi le spuneam când încă eram cu voi, și anume că trebuie să se împlinească tot ceea ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Profeți și în Psalm.”
Luca 24:44 (NIV)

Profeția din Psalmul 22 include chiar și cuvintele care vor fi rostite de cei care L-au batjocorit și L-au ucis pe Isus: „El se încrede în Domnul, să-L izbăvească Domnul”. Nu există nici o îndoială din citirea Bibliei că Dumnezeu posedă cunoștințe incredibile. Ea este exprimată în acest fel în Psalmi.

Mare este Domnul nostru și puternic în putere; Înțelegerea Lui este infinită. Psalmii 147:5

Expresia ebraică pentru cuvântul englezesc infinit este „Nu există ca număr”. Cu alte cuvinte, nu există nici un număr care să poată măsura cunoașterea lui Dumnezeu. Conform percepției noastre, acest lucru înseamnă fără limită sau așa cum au exprimat-o traducătorii, infinit. Un alt pasaj citat frecvent folosit pentru a exprima ceea ce Dumnezeu știe se găsește în Isaia.

Amintiți-vă lucrurile de la început, acelea din vechime, căci Eu sunt Dumnezeu, nu este altul! Eu sunt Dumnezeu, nu este altul ca Mine! Eu fac cunoscut de la început sfârșitul și, din vremuri străvechi, descopăr lucrurile care încă nu s-au întâmplat, zicând: ‘Planul Meu rămâne să se împlinească; voi face tot ceea ce doresc!’.
Isaia 46:9-10

Dumnezeu are capacitatea de a prezice exact unde va merge ceva odată ce a început. Ceea ce este curios despre acest verset este că sugerează că Dumnezeu prezice evenimente viitoare pe baza evenimentelor anterioare care au avut loc, în ceea ce acest text numește începutul. În plus, cuvântul tradus în antichitate apare pentru prima dată în Geneza 2 și 3.

Domnul Dumnezeu a plantat o grădină în Eden, în răsărit. Acolo l-a pus pe Adam, omul pe care l-a modelat. Geneza 2:8

După ce l-a alungat pe om, a pus la răsăritul [H6924] grădinii Eden niște heruvimi și o sabie învâpăiată care se rotea, ca să păzească drumul spre pomul vieții. Geneza 3:24

Dumnezeu spune națiunii lui Israel să-și amintească de lucrurile anterioare din trecut și de modurile în care El i-a ajutat. El face apoi referire la acest cuvânt ebraic care se poate referi la antichitate, dar conține și o referire la o direcție geografică, și anume estul. Deci, cel puțin în acest verset, capacitatea predictivă a lui Dumnezeu este legată de evenimente și chiar de geografie.

În această referire oblică la est, există ceva ce Dumnezeu vrea ca noi să înțelegem? Ar putea însemna că Dumnezeu știa exact unde vor merge evenimentele odată ce primul păcat s-a întâmplat în grădina antichității, pentru că acolo a fost sămânța tuturor viitoarelor fapte ale omului? Dacă Dumnezeu spune că El a cunoscut sfârșitul de la acest punct de plecare, în grădina care a fost „spre est, în Eden”, a însemnat că El nu știa înainte ce Adam și Eva vor alege?

Vom reveni la această întrebare de mai multe ori prin diferite straturi de gândire. Este un punct crucial. Faptul că Dumnezeu știe sfârșitul de la început înseamnă că știe absolut totul sau înseamnă pur și simplu că, odată ce ceva a fost plantat, activat sau ales, El știe exact unde se va termina?

Am luat în considerare câteva texte pe care studenții Bibliei le-au prezentat pe tema cunoașterii lui Dumnezeu. Un creștin, scriind despre subiectul omniscienței lui Dumnezeu, a concluzionat următoarele din studiul Scripturii.

Biblia ne învață că Dumnezeu este atotștiutor sau omniscient. Cuvântul „omniscient” provine din două cuvinte latine omnis semnificând toate, și scientia semnificând cunoaștere. Când spunem că Dumnezeu este omniscient înseamnă că El are o cunoaștere perfectă a tuturor lucrurilor. El nu trebuie să învețe nimic și nu a uitat nimic. Dumnezeu nu trebuie să raționeze lucrurile, să afle lucruri sau să le învețe treptat. El știe tot ce s-a întâmplat și tot ce se va întâmpla. Dumnezeu știe, de asemenea, fiecare lucru potențial care s-ar putea întâmpla. Dumnezeu chiar știe acele lucruri pe care omenirea încă nu le-a descoperit. Această cunoaștere este absolută și ne achiziționată. Omnisciența lui Dumnezeu înseamnă că El are o cunoaștere perfectă, o înțelegere

perfectă și o înțelepciune perfectă cu privire la modul de aplicare a cunoașterii.⁶

Este o concluzie interesantă din Scriptură. Dacă Dumnezeu știe tot ce se va întâmpla și nu trebuie să raționeze niciodată lucrurile, atunci interacțiunea Sa cu ființele umane nu poate fi niciodată bazată pe răspuns. Totul ar fi predeterminat. Aceasta este poziția celor care urmează învățăturile lui John Calvin. Voința suverană a lui Dumnezeu a predeterminat toate lucrurile. El i-a determinat deja pe cei care vor fi mântuiți și pe cei care vor fi pierduți. Deciziile pe care le iei nu modifică în niciun fel ceea ce Dumnezeu hotărâse deja.

Predestinarea, în teologia creștină, este doctrina conform căreia toate evenimentele au fost voite de Dumnezeu, de obicei cu referire la soarta eventuală a sufletului individual. Explicațiile predestinării caută adesea să abordeze „paradoxul liberului arbitru”, prin care omnisciența lui Dumnezeu pare incompatibilă cu liberul arbitru uman. În această utilizare, predestinarea poate fi privită ca o formă de determinism religios; și, de obicei, predeterminism, cunoscut și sub numele de determinism teologic.⁷

Vom aborda subiectul paradoxului liberului arbitru și al Suveranității lui Dumnezeu într-un capitol ulterior. Obiectivul nostru aici este de a introduce pur și simplu domeniul de aplicare a problemelor care sunt legate de subiectul lui Dumnezeu care are cunoștințe absolute. Să introducem acum câteva texte biblice bine-cunoscute care ar putea contesta ideea voii lui Dumnezeu de a pre-determina toate evenimente viitoare.

Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Lui Fiu, **pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.** Ioan 3:16

Cel mai faimos text din Biblie indică faptul că răspunsul uman determină dacă o persoană este salvată sau pierdută. Dacă Dumnezeu știa deja acest lucru, atunci textul ar trebui să citească: „Căci atât de mult i-a iubit

⁶ https://www.blueletterbible.org/faq/don_stewart/don_stewart_359.cfm

⁷ <https://en.wikipedia.org/wiki/Predestination>

Dumnezeu pe cei pe care i-a predeterminat, încât a dat pe singurul Său Fiu născut pentru ca cei pe care i-a ales să aibă viață veșnică.”

Acest lucru este complicat și mai mult de texte precum acesta:

Domnul nu este încet în a-Și *împlini* promisiunea, așa cum înțeleg unii încetineala, ci are răbdare cu voi și nu dorește să piară vreunul, ci toți să ajungă la pocăință. 2 Petru 3:9

Aici ni se spune că Dumnezeu nu este dispus ca cineva să piară. Aceasta înseamnă că voia lui Dumnezeu este ca toți să fie mântuiți. Dar știm că nu toată lumea va fi salvată.

Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei care o găsesc. Matei 7:14

Aceasta înseamnă că voia lui Dumnezeu, ca toți să fie mântuiți, poate fi depășită de voința umană care refuză să răspundă la oferta iubitoare de mântuire a lui Dumnezeu. Ar putea acest lucru explica adevărata profunzime a lacrimilor pe care Isus le-a vărsat asupra Ierusalimului?

Ierusalime, Ierusalime, care-i omori pe profeți și-i ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am vrut să-ți adun copiii, așa cum își adună cloșca puii sub aripi, dar n-ați vrut! Iată că vi se lasă casa pustie! Căci vă spun că de acum încolo nu Mă veți mai vedea până când nu veți zice: Binecuvântat este Cel Ce vine în Numele Domnului! Matei 23:37-38

Acest lucru ne duce la subiectul cunoașterii lui Dumnezeu în legătură cu sentimentele lui Dumnezeu. Am avut multe experiențe în care am fost abordat de un prieten cu o veste specială despre care o altă persoană mă informase deja. Așa cum am fost deja conștient de știri, nu am putut da un răspuns prima reacție - efectul veștii a fost lipsit de reacție, deoarece nu a fost nou pentru mine. Acest lucru oferă un indiciu pentru realitatea că pre cunoașterea afectează răspunsurile emoționale.

Să examinăm acum Biblia pentru a vedea o serie de povestiri care ne-ar putea duce la întrebarea, ce aspecte ale cunoașterii mai dinainte are Dumnezeu.

CAPITOLUL 3

REAȚIA DIVINA LA ACTIUNEA UMANA

După căderea lui Adam, rasa umană a coborât încet în depravare. Pe vremea lui Noe lucrurile deveniseră disperate.

Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că fiecare înclinație a gândurilor din mintea lui era tot timpul numai înspre rău. **Domnului I-a părut rău că l-a făcut pe om** pe pământ și s-a întristat în inima Lui. El a zis: „Îl voi șterge de pe fața pământului pe omul pe care l-am creat, atât pe el, cât și vitele, animalele mici și păsările cerului, pentru că Îmi pare rău că le-am făcut.” Geneza 6:5-7

Chiar i-a părut rău lui Dumnezeu că l-a făcut pe om? A fost aceasta o emoție reală pe care Dumnezeu o simțit-o? Cum se simțindu-se rău Că l-a făcut pe om, se alinieze cu principiului predeterminării? Cuvântul ebraic pentru rău înseamnă a ofta. Sugerează speranță dezamăgită.

Este interesant de citit comentariul lui John Wesley cu privire la povestea lui Noe:

Că făcuse o creatură cu puteri atât de nobile și îl pusese pe acest pământ, pe care l-a zidit și l-a mobilat cu scopul de a fi o locuință confortabilă pentru el; și l-a întristat în inima lui. **Acestea sunt**

expresii după felul oamenilor și trebuie înțelese astfel încât să nu reflecteze imuabilitatea sau felicitarea lui Dumnezeu. Ea nu vorbește de o pasiune sau neliniște în Dumnezeu, nimic nu poate crea tulburări la mintea veșnică, dar vorbește de nemulțumirea lui dreaptă și sfântă împotriva păcatului și păcătoșilor: nici nu vorbește de o schimbare a minții lui Dumnezeu, pentru că cu el nu există nici o variabilitate, dar vorbește de o schimbare a căii lui. - John Wesley pe Geneza 6:6

Sugerează Wesley că ceea ce este scris în Scriptură nu poate fi luat ca aplicându-se de fapt lui Dumnezeu? Motivul principal pentru aceasta este credința lui Wesley în imuabilitatea lui Dumnezeu. Această învățătură sugerează că Dumnezeu nu are emoție sau sentiment, deoarece acest lucru ar sugera schimbarea în Dumnezeu. În loc să citească acest text ca pe un Tată cu inima sfâșiată care plânge pentru copiii Săi, devine o expresie a nemulțumirii sfinte împotriva păcatului și a păcătoșilor. Chiar așa stau lucrurile?

Este posibil să vedem aceeași tristețe aici, în povestea lui Noe, așa cum vedem în Isus plângând peste Ierusalim? Tatăl a făcut tot ce a putut pentru a salva rasa umană, dar rasa umană a luat decizia de a-L respinge pe Dumnezeu.

Te vei ține de calea veche pe care au urmat-o cei răi? 16 Ei au fost smulși înainte de vreme; temelii le-a fost spălată de un șuvoi de apă. Ei I-au zis lui Dumnezeu: „Pleacă de la noi! Ce ne poate face Cel Atotputernic?” Totuși El le-a umplut casele de bunătați. Dar departe de mine sfatul celor răi!. Iov 22:15-18

Aproape întreaga lume îi spusese lui Dumnezeu să se îndepărteze de ei. El a rămas fără altă opțiune decât să le onoreze cererea și să-i lase să culeagă ceea ce semănaseră pe pământ.

Credința în capacitatea atotștiutoare a lui Dumnezeu ne-ar spune că Dumnezeu știa exact ce se va întâmpla. A experimenta mâhnire pentru a face pe om contestă premisa unui rezultat predeterminat de Dumnezeu. Asta cel puțin dacă luăm pasajul biblic așa cum se citește. Din nou, ni se amintește că Dumnezeu nu a fost dispus ca vreunul dintre ei să piară, ci toți să vină la pocăință.

Dacă ne întoarcem la începutul acestui capitol, descoperim un declanșator care inițiază o perioadă de timp cu un terminus clar. Fiii lui Dumnezeu (fiii credincioși ai lui Seth) au început să se căsătorească cu fiicele oamenilor (fiice neascultătoare ale lui Cain). Din acțiunile oamenilor, Dumnezeu a prezis ce urma să se întâmple.

Când oamenii au început să se înmulțească pe pământ și li s-au născut fiice, fiii lui Dumnezeu au văzut că fiicele oamenilor erau frumoase și și-au luat dintre ele ca soții pe acelea pe care și le-au ales. Atunci Domnul a zis: „Duhul Meu nu va rămâne pentru totdeauna în om, pentru că el este carne; zilele lui vor fi în număr de o sută douăzeci de ani. Geneza 6:1-3

Cele trei cuvinte ebraice pentru văzut, frumos, și a luat sunt exact la fel ca cuvintele folosite pentru a descrie Eva luând din Pomul cunoștinței de bine și rău. Dumnezeu putea discerne încotro se îndrepta acest lucru. El știa ce era în inima omului și, prin urmare, el știa că în 120 de ani păcatele acumulate de oameni aveau să ducă la o calamitate. De ce oferă Biblia un interval de timp ca răspuns la acțiunile bărbaților care se căsătoresc cu femei dedicate idolatriei?

Există multe fațete ale acestei povești de luat în considerare, dar elementul de bază pe care vrem să-l luăm în considerare este cum contabilizăm limbajul regretului și emoțiile profunde descrise în Dumnezeu? Cum potrivim acest lucru cu ideea că Dumnezeu știe deja totul și mai departe, așa cum sugerează unii, nu trebuie să raționeze și să cântărească lucrurile? Luați în considerare o altă poveste:

Apoi, Avraam a întins mâna și a luat cuțitul, ca să junghie pe fiul său. Atunci, **Îngerul Domnului l-a strigat din ceruri** și a zis: „**Avraame! Avraame!**” „Iată-mă!” a răspuns el. Îngerul a zis: „Să nu pui mâna pe băiat și să nu-i faci nimic; **căci știi acum că te temi de Dumnezeu**, întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine. Geneza 22:10-12

Cel care vorbește lui Avraam este Îngerul Domnului. Repetarea numelui lui Avraam de două ori dezvăluie modul în care Isus a vorbit adesea atunci când a vorbit cu sinceritate oamenilor. „Simon, Simon...” (Luca 22:31); „Marta, Marta...” (Luca 10:41). Îngerul Domnului nu este altul decât Fiul lui Dumnezeu și El vorbește ca reprezentant al Tatălui Său. Este posibil să

luăm aceste cuvinte la valoarea nominală că abia acum Dumnezeu a știut că Avraam se temea de Dumnezeu? Comentatorul John Gill oferă aceste gânduri:

...dar acest lucru se spune după felul oamenilor, care cunosc lucrurile cu certitudine atunci când se întâmplă, și par clare și evidente: sau acest lucru poate fi înțeles de o cunoaștere de aprobare, că Domnul acum știa, și aprobat de credința, frica, dragostea, și ascultarea lui Avraam, care au fost atât de evidente în acest context. - John Gill Comentariu la Geneza 22:12

din nou, de la John Wesley:

Acum, știu că te temi de Dumnezeu - **Dumnezeu a știut-o înainte, dar acum Avraam a dat o dovadă memorabilă a acesteia.** El nu mai trebuia să facă nimic, ceea ce făcuse era suficient pentru a dovedi respectul religios pe care îl avea față de Dumnezeu și autoritatea sa. Cea mai bună dovadă a faptului că Ne temem de Dumnezeu este dorința noastră de a-L cinsti cu ceea ce ne este cel mai drag și de a ne despărți de toate pentru El. - John Wesley Comentariu pe Geneza 22:12

Vedem conflictul dintre această expresie a Scripturii și ceea ce este perceput de Dumnezeul omniscient. Dacă Dumnezeu ar ști deja acest lucru, atunci nu ar fi mai bine să spunem „Acum ați descoperit adevărul pe care l-am știut de la început că vă temeți de Dumnezeu”. Există tensiune între textul literal și premisa că toate lucrurile sunt cunoscute de Dumnezeu. Comentatorul Bibliei explică acest lucru indicând faptul că aceasta este o expresie a oamenilor, ceea ce înseamnă că Dumnezeu nu vorbește cu adevărat ceea ce crede. Se spune că ne acomodează și vorbește ca un om. Dar de ce ar face El aceasta? Să ne gândim la o altă poveste în timp ce medităm la aceste lucruri.

Cuvântul Domnului a vorbit a doua oară lui Iona astfel: „Scoală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, și vestește acolo strigarea pe care ți-o voi da!” Și Iona s-a sculat și s-a dus la Ninive, după Cuvântul Domnului. Și Ninive era o cetate foarte mare, cât o călătorie de trei zile. Iona a început să pătrundă în oraș cale de o zi, strigând și zicând: „Încă patruzeci de zile, și Ninive va fi nimicită! Iona 3:1-4

Iona este instruit să meargă și să spună orașului Ninive că va fi răsturnat în 40 de zile. Nu există nici un alt mesaj dat. Nu se menționează condițiile pentru ca acest eveniment să nu aibă loc. Cetatea Ninivei s-a pocăit de păcatele lor și a nădărdit în mila lui Dumnezeu.

Atunci Dumnezeu a văzut faptele lor, că s-au întors de la calea lor cea rea; și Dumnezeu sa căit de răul pe care a spus că îl va aduce asupra lor și nu a făcut-o. Iona 3:10

Se pare că Dumnezeu reacționează la acțiunile orașului. Ei s-au pocăit și așa Dumnezeu sa căit. Dacă spunem că Dumnezeu știa că nu o va face, atunci limbajul lui Dumnezeu către Iona că „voi răsturna cetatea ta” nu era de fapt adevărat. Nu ar fi să spună adevărul. Deci, ce se întâmplă aici?

Ceea ce este fascinant la porunca inițială a lui Dumnezeu de a răsturna orașul este că cuvântul ebraic pentru răsturnat în Iona 3:4 poate avea următorul înțeles:

[H2015] 1b) (Niphal)1b1) pentru a se întoarce, a se întoarce, a se întoarce, a se întoarce

1b2) pentru a se schimba

1b3) a fi pervers

1b4) a fi întors, a fi întors, a fi schimbat, a fi întors împotriva

1b5) a fi inversat

1b6) a fi răsturnat, a fi răsturnat

1b7) pentru a fi răsturnat

Același cuvânt ebraic în același caz Niphal este folosit pentru a descrie inima lui Dumnezeu și sentimentele sale față de Israel.

Cum să te dau, Efraime? Cum să te predau, Israele? Cum să-ți fac ca Admei? Cum să te fac ca Teboimul? Mi se **zbate inima** [H2015] în Mine și tot lăuntru Mi se mișcă de milă!. Osea and 11:8

Este posibil ca ceea ce Dumnezeu i-a spus lui Iona să fi fost ca El să „răstoarne” inimile oamenilor din cetatea Ninivei – adică să-i aducă la pocăință? Și este posibil ca Iona, din cauza propriilor sale prejudecăți, să fi înțeles cuvântul lui Dumnezeu *răsturnat* pentru a se referi la cetatea însăși, răsturnând cetatea și, prin urmare, oamenii din ea? Ar putea fi faptul că, în

loc să distrugă orașul, Dumnezeu spunea că va răsturna inimile oamenilor în termen de 40 de zile?

Vedem dovezi ale acestui tip de confuzie cu cei care răspund la învățăturile lui Isus de mai multe ori. Când Isus le-a spus celor din jurul Său să distrugă templul (Ioan 2:19). Ascultătorii săi credeau că El vorbea despre templul fizic, dar El vorbea despre Sine. Este important să observăm că această neînțelegere a fost folosită pentru a-L condamna pe Isus la moarte, spunând că El a vrut să distrugă templul. Când Isus i-a vorbit femeii de la fântâna din Ioan 4 despre apă, ea a crezut că El însemna apă fizică, dar El însemna de fapt apă spirituală. Când Isus le-a spus ucenicilor Săi să se ferească de aluatul fariseilor, ei au crezut că el vorbea despre pâinea fizică, dar El vorbea despre pâinea spirituală.

Cum înțelegem atunci limbajul din Iona 3:10 în care se spune că Dumnezeu s-a răzgândit de dezastrul pe care avea să-l aducă asupra lor și nu l-a făcut. Este această idee în modul în care Dumnezeu acționează, sau a fost vorbind în termeni în care oamenii au interpretat evenimentele? Don Stewart, teolog și comentator al Bibliei, a comentat această poveste.

S-a răzgândit Dumnezeu cu privire la ceea ce avea de-a face cu poporul din Ninive?

În Cartea lui Iona există relatarea despre oamenii din Ninive care se pocăiesc la propovăduirea lui Iona. Ca răspuns la pocăința oamenilor, Biblia spune că Dumnezeu s-a pocăit de ceea ce urma să facă oamenilor.

Acest lucru a fost folosit ca un exemplu clasic al lui Dumnezeu care Se răzgândește cu referire la oamenii care se umiliesc și își cer iertarea. Se crede, de asemenea, că planurile lui Dumnezeu se schimbă din cauza acțiunilor oamenilor. Concluzia este că viitorul nu este stabilit. Se poate schimba în funcție de comportamentul oamenilor.

Cu toate acestea, acesta nu este singurul mod de a privi acest pasaj. Pentru un singur lucru, nu a existat nici un mesaj de pocăință în predicarea lui Iona. Niciunul! El a spus că orașul Ninive urma să fie distrus. Punct. Nu s-a oferit nicio speranță, nu s-a propovăduit iertarea. Pe cont propriu, oamenii din Ninive s-au smerit și au

cerut iertarea lui Dumnezeu. Din punct de vedere uman, Dumnezeu S-a răzgândit și nu a nimicit Ninive. **Cu toate acestea, nu trebuie să presupunem că Dumnezeu a modificat de fapt planul Său. Din moment ce El cunoaște în mod exhaustiv viitorul, El a știut că ei se vor pocăi. Prin urmare, mesajul distrugerii lui Ninive nu a fost ceva ce Dumnezeu a decretat că se va întâmpla.**⁸

Vedem cum Don Stewart, interpretează textul pe baza gândului nemișcat din mintea lui de a cunoaște exhaustiv viitorul. El face un punct bun despre Iona fiind conștient de faptul că Dumnezeu a fost milostiv. Iona practic spune – „Am știut că veți face acest lucru!”

Lucrul acesta n-a plăcut deloc lui Iona și s-a mâniat. 2 S-a rugat Domnului și a zis: „Ah! Doamne, nu este aceasta tocmai ce ziceam eu când eram încă în țara mea? Tocmai lucrul acesta voiam să-l înlătur fugind la Tars. **Căci știam că ești un Dumnezeu milos și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate și că Te căiești de rău!** Iona 4:1-2 (KJV)

Cum ar putea Iona să cunoască mila lui Dumnezeu pentru a determina un rezultat mai bun decât Dumnezeu Însuși? Acest lucru este imposibil. Dumnezeu poate citi inima omului. El știe ce este în mintea oamenilor. Așa cum am citit în Psalmi, Dumnezeu știe cuvintele pe care le voi spune înainte de a le rosti. (Psalmul 139:1-7). A spune că Dumnezeu nu a cunoscut rezultatul cetății Ninive cu 40 de zile înainte de evenimentul declarat pare să diminueze înțelepciunea lui Dumnezeu și capacitatea Sa de a citi inimile oamenilor. Dacă Dumnezeu ar putea prezice în Psalmul 22 chiar cuvintele pe care cei care L-au răstignit pe Isus le vor rosti 1000 de ani în viitor, atunci cu siguranță El ar putea ști cum va răspunde Ninive 40 de zile în viitor.

Don Stewart argumentează cazul pe baza cunoașterii exhaustive a viitorului în termenii omniscienței clasice. S-ar putea să fie argumentat și pe alte criterii pe care le vom explora în această carte. Punctul meu în a ridica această istorisire este că unii oameni care susțin că Dumnezeu nu știe toate lucrurile exact în viitor cum ar fi în acest exemplu. Trebuie să examinăm dovezile cu atenție și metodic.

⁸ https://www.blueletterbible.org/Comm/stewart_don/faq/does-god-know-everything/27-did-god-change-his-mind-about-nineveh.cfm

În povestea lui Iona, problemele sunt mult mai complexe decât se credea anterior. Dacă Dumnezeu i-ar fi spus lui Iona să meargă la Ninive și să le spună „Știi că te vei pocăi”, nu ar fi produs rezultatul corect. În același mod în care Isus i-a spus femeii cananite „Nu este bine să iei pâinea copiilor și să o arunci cățeilor” (Matei 15:26), așa că Dumnezeu i-a dat un mesaj lui Iona că Va răsturna cetatea. Iona a dorit ca poporul din Ninive să moară. Dumnezeu i-a dat un mesaj lui Iona pe care știa că îl va purta pentru că Iona ar fi refuzat să o facă dacă Dumnezeu ar fi formulat-o diferit.

După cum am descoperit, cuvântul răsturnare [H2015] în ebraică ar putea fi înțeles în două moduri diferite. Așa cum Isus nu a numit-o de fapt pe femeie un câine, ci pur și simplu a declarat că nu este corect să dea hrană bună câinilor, Dumnezeu nu a spus de fapt că va distruge orașul, ci a folosit un cuvânt care însemna ceva diferit din punct de vedere spiritual de ceea ce era fizic. Așa cum femeia credea că Isus a numit-o câine, dar a stăruit și a primit mântuirea, tot așa și Ninive au crezut că Dumnezeu îi va distruge, s-au pocăit și au primit mântuirea.

Este adevărat că, dacă Ninive nu s-ar fi pocăit, orașul lor s-ar fi confrunța cu dezastrul, dar detaliile acestui lucru depășesc domeniul de aplicare actual al acestei cărți. Scopul acestui capitol este de a examina Biblia și de a descoperi tensiunea care pare să existe în Scriptură între cunoașterea mai dinainte a lui Dumnezeu și interacțiunile Sale cu oamenii și ceea ce pare a fi răspunsuri emoționale și schimbări în scop.

Următorul strat pe care dorim să-l adăugăm la această întrebare a cunoașterii lui Dumnezeu este persoana lui Isus. În conversație cu ucenicii Săi, Isus a făcut această declarație profundă:

Isus i-a zis: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine. Dacă m-ați fi cunoscut pe Mine, ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu. Și de acum încolo Îl veți cunoaște, și L-ați și văzut. Ioan 14:6-7 (KJV)

Venirea la Tatăl prin Fiul este contextul în care Isus este calea, adevărul și viața. Isus este adevărul despre Tatăl și, prin urmare, este singura cale către Tatăl. Semnificația acestor cuvinte este mult mai profundă decât simpla capacitate de a ne ruga Tatălui. Ea cuprinde tot ceea ce putem ști despre Dumnezeu, care include subiectul omniscienței.

CAPITOLUL 4

HRISTOS ADEVĂRUL TATĂLUI

În căutarea adevărului despre Dumnezeu trebuie să ne amintim câteva lucruri critice.

Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre. Isaia 55:8-9

Deoarece gândurile lui Dumnezeu nu sunt ale noastre, este imposibil pentru noi să concepem ceva despre Dumnezeu în afara persoanei Fiului Său. Vorbind despre Fiul lui Dumnezeu, cartea Evrei afirmă:

El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, a făcut curățirea păcatelor și a șezut la dreapta Măririi, în locurile preaînalte. Evrei 1:3

Hristos este imaginea expresă sau reprezentarea perfectă a Tatălui. El este strălucirea și frumusețea slavei de caracter a Tatălui. Preluând natura umană, Hristos a format singura punte posibilă pentru ca noi să venim la

Tatăl. Această venire la Tatăl nu este pur și simplu legată de proximitate sau geografie, ci și de percepția noastră despre cine este Dumnezeu.

Mintea umană, din cauza păcatului, se află într-un întuneric atât de adânc cu privire la Dumnezeu, încât Isus a trebuit să vină să ni-L descopere.

Și umblarea după lucrurile firii pământești este moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace. Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună. Romani 8:6-7

Când Adam și Eva au păcătuit, ei au pus rasa umană într-o poziție ostilă față de Dumnezeu. Mintea noastră nu este în mod natural deschisă lui Dumnezeu sau căilor Sale. Neîncrederea noastră înnăscută față de El ne face să nu putem crede pur și simplu nimic din ceea ce afirmă El. În mod fundamental „iubim întunericul mai degrabă decât lumina, pentru că faptele noastre sunt rele”, deși această lege a cărnii noastre se manifestă în moduri diferite și, în general, nu cunoaștem amploarea deplină a naturii și acțiunilor noastre (Ioan 3:19).

După cum spun Scripturile, „Nimeni nu este neprihănit – nici măcar unul. Nimeni nu este cu adevărat înțelept; nimeni nu L-a căutat pe Dumnezeu. Toți s-au întors; toate au devenit inutile. Nimeni nu face bine, nici măcar unul singur” Romani 3:10-12

Biblia ne spune că în starea noastră naturală decăzută nu-L căutăm pe Dumnezeu. Înseamnă că este imposibil pentru noi să putem înțelege cine este Dumnezeu sau cum este El decât prin Isus Hristos. Înseamnă că orice am citit despre Dumnezeu în Biblie va fi răsucit și distorsionat automat într-un mod care îl atacă pe Dumnezeu și ne va ține în întuneric dacă nu venim la Hristos și nu ne vom naștem din nou de sus.

El era în lume, și lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut. A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; Ioan 1:10-12

Chiar și propriul popor al lui Dumnezeu, care a fost învățat atât de mult despre Dumnezeu, L-a respins pe Hristos când a venit pe pământ. Ei nu L-au recunoscut când a venit, deoarece întreaga națiune a răsucit cuvintele

profeților pe care Dumnezeu i-a trimis la ei. În loc să-L accepte pe Isus ca Mesia, ei au răsucit cuvintele lui Isus într-un astfel de mod încât să-L omoare.

Ar fi înțelept pentru noi să credem că suntem diferiți de Israelul din vechime? Există o anumită calitate pe care o avem în noi înșine care ne permite să acționăm diferit față de ei? Acestea sunt lucruri importante de luat în considerare în încercarea noastră de a-L cunoaște pe Dumnezeu și ceea ce știe El.

Vreau, în adevăr, să știți cât de mare luptă duc pentru voi, pentru cei din Laodicea și pentru toți cei ce nu mi-au văzut fața în trup; pentru ca să li se îmbărbăteze inimile, **să fie uniți în dragoste și să capete toate bogățiile plinătății de pricepere**, ca să cunoască **taina lui Dumnezeu Tatăl, adică pe Hristos, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei**. Colossians 2:1-3

Apostolul Pavel, sub inspirație, ne spune că taina lui Dumnezeu, pe care El o extinde pentru a însemna Tatăl și Hristos, conține toate comorile înțelepciunii și cunoașterii.

Am afirma că majoritatea oamenilor cred că Dumnezeu conține toate comorile înțelepciunii și cunoașterii; dar ideea pe care o face Pavel este că, știind cine sunt Tatăl și Fiul și dragostea pe care o au, avem însăși cheia pentru a avea o asigurare deplină a înțelegerii. Și cum Hristos este singura cale de a-L cunoaște pe Tatăl, aceasta înseamnă că atunci când cunoaștem adevărul despre Fiul lui Dumnezeu, atunci avem cheia cunoașterii comorilor înțelepciunii și cunoașterii.

Ne amintim că Isus nu a spus pur și simplu că El posedă adevărul, ci mai degrabă El este adevărul. Cunoscându-L – așa cum este El – avem cheia cunoașterii adevărului despre Dumnezeu. Aceasta include adevărul despre ceea ce Dumnezeu știe, pentru că Isus este adevărul despre tot.

...dar pentru cei care sunt chemați, atât iudei, cât și greci, Hristos puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu. 1 Corinteni 1:24

Dacă Hristos este înțelepciunea lui Dumnezeu, atunci singura cale de a înțelege această înțelepciune este prin cunoașterea Fiului lui Dumnezeu. Există o diferență între a ști despre El și a-L cunoaște efectiv. Singura cale

de a-L cunoaște pe Hristos este să fim plini de Duhul Său. Nu-L poți cunoaște dacă nu ai Duhul Său care trăiește în tine, pentru că inima umană este în mod natural în opoziție cu Hristos și răsuțește totul despre El într-o minciună. Numai prin predarea inimii – acceptarea faptului că suntem răi și vinovați de moartea Fiului lui Dumnezeu, totuși suntem iertați – putem primi Duhul Său și apoi Îl putem cunoaște. Când Duhul lui Hristos locuiește în noi, putem spune împreună cu Pavel:

Căci, „Cine poate cunoaște gândurile Domnului? Cine știe destule să-L învețe?” Dar noi înțelegem aceste lucruri, pentru că avem mintea lui Hristos. 1 Corinteni 2:16 (NLT)

Ce minunat să cunoaștem gândurile Domnului când avem mintea lui Hristos! Repetăm acest punct vital că numai cunoscând adevărata identitate a Fiului lui Dumnezeu și îmbrățișându-L în același timp pe Isus – Fiul omului – putem primi Duhul lui Isus și putem ști cine este Dumnezeu și care sunt gândurile Sale. Acum ajungem la definiția biblică a vieții veșnice.

Și aceasta este viața veșnică, pentru ca ei să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis. Ioan 17:3.

Viața veșnică înseamnă să-L cunoaștem pe singurul Dumnezeu adevărat care este Tatăl și Isus Hristos pe care Tatăl ni l-a trimis. Singura cale de a-L cunoaște pe Tatăl este prin Cel care ne-a fost trimis. Prin urmare, primul lucru pe care trebuie să-l recunoaștem pentru viața veșnică este să credem că Tatăl este singurul Dumnezeu adevărat și că Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său la noi.

Cu toate acestea, pentru noi *există* un singur Dumnezeu, Tatăl, din care *sunt* toate lucrurile, și noi pentru El, și un singur Domn Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile, și prin care trăim. 1 Corinteni 8:6

Acest verset pe care tocmai l-am citit ne prezintă cheia⁹ comorilor întregii înțelepciuni și cunoștințe care se găsesc în Tatăl și în Fiul (Coloseni 2:2-3).

⁹ Pentru mai multe despre acest subiect al cheii pentru a debloca toate comorile de înțelepciune și cunoaștere a se vedea broșura Divine Pattern of Life disponibilă la fatheroflove.info. Pentru o prezentare extinsă a acestor principii, a se vedea cartea Evadarea Pentagonului minciunilor, de asemenea, disponibilă la fatheroflove.info

Tatăl este Cel care este sursa tuturor lucrurilor și Fiul Său este cel prin care primim tot ceea ce are Tatăl. Dacă nu acceptăm acest lucru, atunci nu putem găsi calea către Tatăl și nu putem înțelege ce este omnisciența Sa. Permiteți-mi să explic acest lucru puțin mai departe, deoarece acest principiu poate fi dificil de înțeles.

Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși **n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu**, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume; Filipeni 2:5-9

Isus nu a considerat ca de apucat faptul că este egal cu Dumnezeu. Tot creștinismul crede că Hristos este egal cu Tatăl. Punctul critic este să știm ce anume îl face pe Fiul egal cu Tatăl? Să ne întoarcem la celebrul crez Atanasian și să vedem cum determină el egalitatea dintre Tatăl, Fiul și Duhul.

Căci există o singură Persoană a Tatălui; altul al Fiului; și un altul al Duhului Sfânt. Dar Dumnezeirea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt este toate una; **Gloria egală, Majestatea coeternă**. Așa cum este Tatăl; acesta este Fiul; și acesta este Duhul Sfânt. **Tatăl a fost necreat; Fiul necreat și Duhul Sfânt necreat. Tatăl nelimitat; Fiul nelimitat; și Duhul Sfânt nelimitat. Tatăl veșnic; Fiul etern; și Duhul Sfânt etern**. Și totuși, ei nu sunt trei eterni, ci unul veșnic. De asemenea, nu sunt trei ne creați; nici trei infiniți, ci unul necreat; și unul infinit. Deci, de asemenea, **Tatăl este Atotputernic; Fiul Atotputernic; și Duhul Sfânt Atotputernic**. Și totuși, ei nu sunt trei Atotputernicii, ci unul Atotputernic. **Deci Tatăl este Dumnezeu, Fiul este Dumnezeu, și Duhul Sfânt este Dumnezeu**. Și totuși, ei nu sunt trei Dumnezei, ci un singur Dumnezeu. Deci, de asemenea, **Tatăl este Domnul; Fiul Domnul, și Domnul Duhul Sfânt**. Și totuși nu trei Domni, ci un singur Domn. Căci, așa cum suntem siluiți de veritatea creștină; să recunoască fiecare Persoană prin el însuși să fie Dumnezeu și Domn; La fel suntem interziși de religia catolică; a spune, Există trei Dumnezei, sau trei Domni. Tatăl nu este făcut din nimeni; nici

creat, nici născut. Numai Fiul este de la Tatăl; nici făcut, nici creat; dar născut. Duhul Sfânt este de la Tatăl și de la Fiul; nici făcut, nici creat, nici născut; dar în curs de desfășurare. Deci există un singur Tată, nu trei Părinți; un Fiu, nu trei Fii; un Duh Sfânt, nu trei Duhuri Sfinte. **Și în această Trinitate nimeni nu este înainte, sau după altul; nici unul nu este mai mare, sau mai puțin decât altul. Dar toate cele trei Persoane sunt co eterne, și co egale.** Pentru ca în toate lucrurile, așa cum s-a menționat mai sus, Unitatea în Treime și Sfânta Treime în Unitate să fieenerate. De aceea, cel ce va fi mântuit, să se gândească astfel la Sfânta Treime. – Fragment din Crezul Atanasian. (5 secolul al TH d.Hr.)

Acest crez definește egalitatea Tatălui și a Fiului în termeni ca aceștia: slavă, măreție, necreat, nelimitat, etern, atotputernic, Dumnezeu, Domn. Nici Tatăl, Nici Fiul sau Duhul Sfânt nu sunt „mai mari sau mai puțin decât altul”, ci mai degrabă toți „sunt co-egali și co-eterni”.

Egalitatea exprimată în Trinitate este egalitatea de putere, poziție, măreție. Este o egalitate a calităților personale inerente. Divinitatea este demonstrată prin pedigree-ul puterii, al stăpânirii, al veacului etern.

Spre deosebire de aceasta, Fiul născut al Bibliei prezintă o altă imagine. Să examinăm o Scriptură care revelează adevărata Sa identitate.

Care fiind strălucirea slavei *Sale* și chipul expres al persoanei Sale... Evrei 1:3

Căci eu le-am dat cuvintele pe care Mi le-ai dat; și ei le-*au* primit **și au știut cu siguranță că Eu am ieșit de la Tine;** și ei au crezut că M-ai trimis. Ioan 17:8

Domnul m-a posedat la începutul drumului Său, înainte de lucrările Sale din vechime. **Am fost stabilit din veșnicie,** de la început, înainte de a exista vreodată un pământ. **Când nu *au existat* adâncimi am fost adus afară,** atunci când nu *au existat* fântâni pline cu apă. Proverbele 8:22-24

Voi declara decretul: Domnul mi-a spus: „Tu ești Fiul Meu, Astăzi Te-am născut”. Psalmii 2:7

Dar tu, o, Betleem Efrem, ești doar un mic sat printre toți oamenii lui Iuda. Cu toate acestea, un conducător al lui Israel va ieși din tine, **Unul ale cărui origini sunt din trecutul îndepărtat.**
Micah 5:2 (NLT)

Adevărul identității Fiului lui Dumnezeu este că El a fost conceput de Tatăl în eternitate. El a fost adus de la Tatăl și stabilit din veșnicie. Fiul lui Dumnezeu a primit tot ceea ce are de la Tatăl Său. El a moștenit totul de la Tatăl Său. Aceasta este ceea ce Îl face strălucirea slavei Tatălui.¹⁰ Acesta este un Fiu complet diferit de cel menționat în crezul atanasian. Crezul afirmă că Hristos este conceput, dar acest lucru se pierde în declarațiile de egalitate prin putere, poziție și veac veșnic. Ea este forțată într-un mister de neînțeles în afara adevărului Scripturii.

Adevăratul Fiu născut a moștenit divinitatea Sa și, prin urmare, egalitatea Sa față de Tatăl se bazează pe darul moștenirii tatălui și pe decretul Tatălui. Nu puterea Fiului îl face pe Fiul egal, ci cuvântul Tatălui este cel care îl face pe Fiul egal.

pe când Fiului I-a zis: „Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci; toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate.
Evrei 1:8

Această diferență de egalitate este cheia înțelegerii diferenței dintre adevărata omnisciență biblică și cea falsă, care este idolatria cunoașterii a omului proiectată în ceruri.

Fiul lui Dumnezeu pe care îl preaslăvim definește sistemul pe care îl folosim pentru a evalua meritul. Percepțiile noastre despre egalitate dezvăluie sistemul de valori pe care îl deținem cu privire la ceea ce este de cea mai mare importanță. Dacă egalitatea lui Isus se bazează pe măreție, putere, glorie și veacul veșnic, atunci sunteți forțați să accentuăm toate aceste atribute la cel mai înalt nivel imaginabil și să etichetăm acest Dumnezeu. În acest cadru, declarațiile lui Dumnezeu despre valoarea Fiului Său; Dumnezeu L-a crescut cu dragoste pe Fiul Său; Dumnezeu proclamându-L pe Fiul Său ca divinitate, deoarece singurul Său Fiu născut este singurul care Îl cunoaște – toate acestea sunt considerate inadecvate pentru a-I da Fiului

¹⁰ Pentru mai multe detalii despre această întrebare, consultați cărțile Înțelepciunea lui Dumnezeu și Preaiubitul Meu disponibile la fatheroflove.info

dumnezeire, pentru că nu contează pentru noi care sunt criteriile Tatălui pentru a-L declara pe Hristos pe deplin divin, avem propriile noastre criterii și îi cerem lui Isus să se încadreze în aceste criterii.

În acest cadru al Trinității creăm un sistem de valori al egalității care forțează ca cunoașterea Lor să fie absolut totul pentru ca ea să fie considerată divină, și apoi forțăm Scriptura să se potrivească acestei paradigme. Ajungem să definim ceea ce este divin noi înșine, în loc să-L lăsăm pe Dumnezeu să definească ceea ce este divin. Explicația noastră despre ceea ce este divinitatea anulează explicația Sa despre ceea ce este divinitatea – o greșeală pe care mulți filosofi greci antici care au venit în creștinism au făcut-o, motiv pentru care, la secole după moartea lui Isus, Sfânta Treime a ajuns să fie articulată.

Ieșirea din întuneric pe acest subiect este imposibilă fără alifia ochilor divini. După ce am primit darul luminii divine, este nevoie de o anumită prelucrare pentru a discerne înșelăciunea pe care Satana a folosit-o pentru a întemnița mintea creștină cu dogma Treimii. Este un cadru care șterge adevărata identitate a Fiului lui Dumnezeu și face imposibil ca gândurile noastre să fie gândurile lui Dumnezeu și căile noastre, căile Lui. Acesta este motivul pentru Ioan spune:

Cel ce are pe Fiul are viață; cel care nu are pe Fiul lui Dumnezeu nu are viață. 1 Ioan 5:12

Cine îl neagă pe Fiul nu-L are nici pe Tatăl; cel care îl recunoaște pe Fiul îl are și pe Tatăl. 1 Ioan 2:23.

Singurul Fiul născut este singura cale către Tatăl: căci acceptând adevărata Filiație a lui Isus avem șansa de a renunța la minciuna egalității prin putere și poziție și de a ne reseta în adevărata relație de egalitate dintre un Tată și un Fiul.

Trinitatea încolțește mintea umană într-o viziune a omniscienței care este absolută și care creează o serie întregă de consecințe teribile, dintre care cea mai mare este credința că Dumnezeu știa cu siguranță că rasa umană va cădea înainte ca El să le creeze. După ce am acceptat această presupunere, logica ne conduce inevitabil fie să credem că Dumnezeu este responsabil pentru tot păcatul acestei lumi, fie că într-un fel mizeria și moartea a

miliarde de oameni îi revelează înțelepciunea și dragostea. Este surprinzător să realizăm că majoritatea lumii nu acceptă această idee?

Fiul născut este singura cale de a cunoaște adevărul Tatălui. (Ioan 3:18).

CAPITOLUL 5

COPIL PREȚUIT SAU MAESTRU ARHITECT

Este important să comparăm această diferență între Fiul născut și „Dumnezeu Fiul” în ceea ce privește modul în care ne apropiem de Dumnezeu și ceea ce înțelegem despre El. Un loc fascinant de explorat este în Proverbe 8.

Eu, înțelepciunea, locuiesc împreună cu prudența; eu găsesc cunoștința și chibzuința. Frica de Domnul te face să urăști răul. Iată ce urăsc eu: mândria și aroganța, calea rea și gura care vorbește lucruri stricate. Al meu este sfatul și înțelepciunea răsunătoare; a mea este priceperea, a mea este puterea. Prin mine domnesc împărații și cei ce conduc prin mine emit legi drepte. Prin mine guvernează prinții și toți nobilii care conduc pământul.
Proverbe 8:12-16

Cine este această persoană? Mai devreme, în capitol înțelepciunea este descrisă ca o femeie.

Nu strigă înțelepciunea? Nu-și înalță priceperea glasul? Ea se oprește pe înălțimi, de-a lungul străzilor, la răspântii, lângă porțile care duc spre intrarea cetății, la uși, și strigă cu voce tare:
Proverbe 8:1-3

Cu toate acestea, citind mai târziu în capitol, înțelepciunea este descrisă în masculin.

Apoi am fost alături de El ca un **meșter arhitect** și am fost zilnic desfătarea Lui, bucurându-mă mereu înaintea Lui. Proverbs 8:30

Cuvântul tradus mai sus *meșter* arhitect este în formă masculină și, prin urmare, indică un bărbat, mai degrabă decât o femeie. Au existat multe dezbateri cu privire la existența unei legături între această entitate numită înțelepciune și Isus Hristos. Cei care resping legătura spun că înțelepciunea este doar personificată.¹¹ Cei care acceptă conexiunea¹² citează referințe precum acestea:

Dar pentru cei chemați, atât iudei, cât și greci, Cristos este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu... Dar pentru cei chemați, atât iudei, cât și greci, Cristos este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu 1 Corinteni 1:24,30

pentru ca să li se îmbărbăteze inimile, să fie uniți în dragoste și să capete toate bogățiile plinătății de pricepere, ca să cunoască taina lui Dumnezeu Tatăl, adică pe Hristos, în care sunt ascunse **toate comorile înțelepciunii și ale științei**. Coloseni 2:2-3

Dacă permitem Bibliei să fie propriul ei interpret, nu ar trebui să fie evident că există o legătură directă între Hristos și înțelepciune? Unul dintre motivele pentru care există o reticență de a face această legătură este din cauza versetelor pe care le-am citat în capitolul anterior care prezintă înțelepciunea așa cum *a fost născută și așezată*.

În articolul pe care l-am citat mai sus la nota de subsol 11, unul dintre argumentele prezentate pentru a respinge legătura înțelepciunii cu Hristos este că Martorii lui Iehova folosesc aceste versete pentru a dovedi că Fiul lui Dumnezeu este o ființă creată. Pentru ca creștinismul respinge faptul ca Hristos este o ființă creată, autorul dorește sa rupă legătura cititorilor dintre înțelepciune și Hristos. Dar trebuie să respingem ceva din cauza a ceea ce extrapolează un anumit grup din el? Fiul născut nu este o ființă creată. Folosirea opiniilor unui alt grup a unui text pentru a încuraja o persoană să

¹¹ <https://www.equip.org/article/who-is-wisdom-in-proverbs-8/>

¹² <https://www.reformation21.org/articles/does-proverbs-speak-of-jesus.php>

se miște într-o anumită direcție este foarte problematică, dar, așa cum am afirmat în capitolul anterior, cadrul Trinității și ipotezele sale au această putere de a ghida mintea umană de a gândi într-o anumită direcție și de a respinge conexiunile evidente.

Care sunt atunci referirile la înțelepciune ca feminină? Ar trebui ca acest lucru să reducă conexiunea făcută?

...Și în mijlocul celor șapte sfeșnice, pe cineva care semăna cu Fiul omului, îmbrăcat cu o haină lungă până la picioare și încins la piept cu un brâu de aur. Apoc. 1:13 (YLT)

Descrierea lui Hristos include aici o referire la sân. Cuvântul în limba greacă este *mastos*. Acesta este cuvântul pentru un sân de sex feminin. În limba engleză avem cuvântul *măstită* care înseamnă o inflamație a sânelui. De ce se face referire la Isus cu un termen care înseamnă sân feminin? Acest lucru ne oferă conexiuni la versete precum acestea.

...ca niște prunci născuți de curând, să doriți **laptele duhovnicesc și curat**, pentru ca prin el să creșteți spre mântuire. 1 Petru 2:2

La început a fost Cuvântul, și Cuvântul a fost cu Dumnezeu, și Cuvântul a fost Dumnezeu. Ioan 1:1

De asemenea, Îl vedem pe Isus vorbind despre Sine folosind calități feminine în versete precum aceasta:

Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut! Matei 23:37

Prin urmare, a descrie, înțelepciunea în feminin are sens perfect. Hristos revelează, evident, atât atribute masculine, cât și feminine, căci atât bărbații, cât și femeile sunt făcute după chipul lui Dumnezeu.

Cu aceste lucruri în minte să săpăm un pic mai adânc în textul care vorbește despre meșterul arhitect.

Apoi am fost lângă el, ca **unul adus** [H525] *cu el*: și am fost desfătarea *lui* de zi cu zi, bucurându-se întotdeauna în fața lui. Proverbe 8:30 (KJV)

Dacă eliminăm cuvintele furnizate, s-ar citi. „Atunci am fost lângă el, unul adus.” De ce KJV nu traduce acest cuvânt ca unul adus , mai degrabă decât *meșter arhitect* ?

Transliterarea în ebraică este 'âmôn [H525]. Cuvântul de bază pentru aceasta este 'unôn [H539], care înseamnă „a construi sau de a sprijini; să se întrețină ca părinte sau asistent medical.” Un alt cuvânt similar care poartă sensul de meșter priceput este 'âmân.[H542]. Deci, pentru a traduce cuvântul 'âmôn ca arhitect sau meșter calificat este o traducere valabilă, deoarece acest lucru este inclus în sensul cuvântului. Este interesant de văzut cum diferite versiuni și chiar limbi diferite au tradus acest cuvânt.

Versiune	Limbă	Înseamnă
New Living	Engleză	Arhitect
Revised	Engleză	Maestru muncitor
Geneva	Engleză	Îngrijitor
Noua Internationala	Engleză	(Nu este tradus)
Luther Biblia	Germană – Werkmeister	Maistru
Staten Vertaling	Olandeză – Voedsterling	Copil adoptat
Textul sinodal	Rusă – художницею	Artist
Biblia Hebraica	Ebraică Interlinear	Îndrăgit
LXX	Greacă Harmozō	a se alătura, pentru a curta, logodna
Brenton	Traducerea în engleză a LXX	Mă potrivesc cu el

Vedem variația sensului de la principiul mai intim de a fi îngrijit sau hrănit la accentul pus pe munca muncitor calificat. Dacă luăm King James, Geneva sau traducerea Olandeză, vedem o imagine a celui care a fost crescut cu dragoste, hrănit și îngrijit de un părinte. Cuvântul tradus în Biblia Hebraica este *îndrăgit*, a nu se confunda cu acțiunea de îndrăgit, deoarece cuvântul

în ebraică este un substantiv. Sensul vechi în limba engleză a acestui cuvânt ca substantiv este cineva care este mult iubit.¹³

Imaginea prezentată aici este cea a unui Tată tandru care Își iubește foarte mult copilul. Acesta prezintă, de asemenea, imaginea de a crește acest copil și de a-l antrena. Acest înțeles găsește tracțiune în cuvintele pe care Tatăl le-a spus Fiului Său la botezul Său.

Și iată că a venit un glas din cer zicând: acesta este fiul meu drag,
în care este desfătarea mea. Matei 3:17 - Tyndale

Acest lucru se conectează frumos în Proverbe 8:30 în cazul în care se afirmă în versiunea King James că „Am fost de zi cu zi desfătarea lui.”

În înțelepciunea infinită a lui Dumnezeu, ebraica oferă cititorului capacitatea de a traduce textul ca meșter maestru sau copil prețios, hrănit, care este instruit de Tatăl Său. Ce vezi? Alegerea pe care o faceți vă spune ceva despre Tatăl. Este acesta un Tată blând care se îngrijește de scumpul Său Fiu și se bucură de El? Sau aceasta este lauda lui Hristos că El este un meșter maestru prin a cărui pricepere L-a făcut pe Tatăl să se bucure?

Dacă alegem opțiunea meșterului maestru, putem ascunde sensul că Hristos a fost instruit și învățat de Tatăl Său. Acest cuvânt în mod izolat vorbește doar despre abilitățile Sale și nu despre relația Sa cu Tatăl.¹⁴

La sfârșitul capitolului 3, am declarat următoarele::

Venirea la Tatăl prin Fiul este contextul în care Isus este calea, adevărul și viața. Isus este adevărul despre Tatăl și, prin urmare, este singura cale către Tatăl. Semnificația acestor cuvinte este mult mai profundă decât simpla capacitate de a ne ruga Tatălui. Ea cuprinde tot ceea ce putem ști despre Dumnezeu, care include subiectul omniscienței.

Când Isus a venit pe acest pământ, El a făcut vizibil ceea ce era invizibil. Aceasta este o componentă cheie a lucrării lui Isus.

¹³ <https://en.wiktionary.org/wiki/fondling>

¹⁴ Pentru o extindere a acestui contrast, vă rugăm să consultați cartea Identity Wars disponibile la fatheroflove.info

El este chipul Dumnezeului invizibil, primul născut peste toată creația. Coloseni 1:15

Gândiți-vă cu atenție la următoarele versete, având în vedere faptul că Hristos este Cel care face invizibilul, vizibil.

Iar Pruncul creștea și se întărea; era plin de înțelepciune, și harul lui Dumnezeu era peste El. Luca 2:40

Și Isus creștea în înțelepciune, în statură și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor. Luca 2:52

Aceste versete vorbesc doar despre viața lui Hristos pe pământ sau dezvăluie ceea ce a fost ascuns de la întemeierea lumii?

Iar Aceluia care poate să vă întărească, după Evanghelia mea și propovăduirea lui Isus Hristos – potrivit cu **descoperirea tainei care a fost ținută ascunsă timp de veacuri**, Romani 16:25

Viața lui Isus pe pământ a tras înapoi cortina eternității și ne-a fost revelată lucrurile care erau ascunse din trecutul îndepărtat. În copilăria lui Hristos pe pământ, ne-a fost revelată paternitatea afectuoasă a lui Dumnezeu care L-a instruit cu blândețe pe Fiul Său în tărâmul eternității. Acest lucru dă o lumină mult mai mare la următoarele declarații ale lui Isus:

Isus a luat din nou cuvântul și le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai. Căci Tatăl iubește pe Fiul și-I arată tot ce face; și-I va arăta lucrări mai mari decât acestea, ca voi să vă minunați. Ioan 5:19-20

Dicționarul grecesc Thayer dă următorul înțeles pentru cuvântul *arată* :

- 1) pentru a arăta, expune la ochi
- 2) Metaforic
 - 2a) pentru a da dovezi sau dovada unui lucru
 - 2b) pentru a arăta prin cuvinte sau de a preda

Isus ne spune clar că Tatăl Său L-a învățat toate lucrurile. Acest gând este extins în Psalmi. Nu i-a îndreptat Hristos pe ucenicii Săi către Psalmi pentru a-i învăța despre Sine? (Luca 24:44).

Atunci am zis: „Iată, eu vin; în sulul cărții *este* scris despre mine. Mă bucur să fac voia Ta, o, Dumnezeul meu, și legea Ta *este* în inima mea.” Psalmii 40:7-8

Arată-mi căile Tale, Doamne; învață-mă căile Tale. Plumb-mă în adevărul Tău și învață-mă, pentru că tu *ești* Dumnezeul mântuirii mele; pe Tine te aștept toată ziua. Psalmii 25:4-5

Învață-mă calea Ta, Doamne, și conduce-mă într-o cale lină, din cauza dușmanilor mei. Nu mă lăsa la voia adversarilor mei; căci împotriva mea s-au ridicat martori mincinoși și care suflă violență. Psalmii 27:11-12

Preaiubitul Fiul al lui Dumnezeu ne descoperă dragostea blândă, paternă a Tatălui care Îl îngrijește pe Fiul Său. Acest adevăr reformulează complet sensul cunoașterii pentru noi. În cadrul Sfintei Treimi, cunoașterea este o insișgnă a valorii noastre inerente și astfel orice ar fi demn de criteriile ei este forțat să cunoască absolut totul. Fiul născut care a învățat totul de lângă Tatăl Său redefiinește sensul cunoașterii. Este evident că Fiul lui Dumnezeu nu numai că nu a știut totul, dar, de fapt, El nu știa nimic și Tatăl L-a învățat totul.

În cadrul Trinității nu există o imagine clară a ascultării, învățării și a creșterii în cadrul divinului. Însăși esența termenilor Tată și Fiul ne vorbește despre dragoste, îndrumare și ceva la care să ne întoarcem pentru instruire. Dacă Fiul lui Dumnezeu pe care îl preaslăviți nu are această capacitate în ființa Sa, atunci sunteți atrași mai mult de ideea de a cunoaște toate lucrurile și să aveți întotdeauna un răspuns. De asemenea, sugerează că a cere îndrumare este slăbiciune, deoarece „Dumnezeu Fiul” nu o face pentru că El știe deja totul. Când idealizăm un Fiul care nu are nevoie de un Tată, nu este de mirare că ne este atât de dificilă relația cu Tatăl nostru din cer?

Sunt obligat din dragoste să vă împărtășesc o imagine în acest moment. În timp ce cuget la aceste lucruri, aud sunetul lanțurilor mari care se îngrașă și apoi se rup și se desprind. O greutate mare pe spatele meu se rostogolește și eu sunt liber, liber din închisoarea înrobitoare de cunoaștere care conduc oamenii să fie atotștiutori deoarece ei se închină „Dumnezeu Fiul”, a cărui divinitate este definită de El fiind un atotștiutor care nu poate învăța nimic de la Tatăl Său.

Dacă Fiul lui Dumnezeu este un cunoscător al tuturor, atunci El nu ne poate oferi modelul unui student, cu excepția vieții Sale pe pământ. Acest lucru este ascuns în imaginea de ansamblu a „Lui Dumnezeu Fiul”, care știe toate lucrurile și nu a fost niciodată învățat de către nimeni.

În Fiul născut, ne-am imaginat înaintea noastră realitatea prețioasă a unui Fiu credincios care este îndrumat de mâna protectoare a Tatălui Său. Nu puteți auzi vocea libertății în aceste cuvinte?

CAPITOLUL 6

NEMURIREA, LEGEA MORALĂ ȘI LIBERUL ARBITRU

Înțelegerea noastră despre relația Fiului lui Dumnezeu cu Tatăl are un impact direct asupra percepției noastre asupra cunoașterii și semnificației ei în tărâmul divin. Acest lucru, la rândul său, afectează înțelegerea noastră despre recunoașterea lui Dumnezeu. Un alt element care ne influențează, de asemenea, înțelegerea recunoașterii lui Dumnezeu, a voii Sale pentru viața noastră și a destinului nostru este problema nemuririi.

Dacă suntem în mod inerent nemuritori, atunci relația noastră cu Dumnezeu și legea Sa este radical diferită de cea în care suntem muritori și dependenți de Dumnezeu în fiecare moment pentru viață și suflare. Am examinat în detaliu implicațiile acestei întrebări în capitolul 2 al cărții *Life Matters*, care este disponibilă la fatheroflove.info.

Voi încerca să distilez gândurile a ceea ce am scris anterior în *Materie de viață* și să vă ofer esența modului în care credința noastră despre sufletul uman afectează înțelegerea noastră despre ascultarea față de Dumnezeu și a liberului arbitru.

Atunci șarpele i-a zis femeii: „Cu siguranță nu vei muri. Căci Dumnezeu știe că în ziua în care vei mânca din el ochii tăi vor fi deschiși și vei fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul”.
Geneza 3:4-5

Satana i-a prezentat omului ideea nemuririi naturale. El le-a spus primilor noștri părinți că a face lucruri independente de voia lui Dumnezeu nu va duce la moarte, ci, de fapt, va duce la o mai mare libertate. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că acest lucru este fals. Amintiți-vă cadrul împărțit mai devreme despre relația lui Dumnezeu cu toate ființele vii:

El [Dumnezeu] dă toată viața, suflarea și toate lucrurile... căci în El trăim, ne mișcăm și avem ființa noastră, așa cum au spus și unii dintre poeții voștri: Căci și noi suntem urmașii Lui”.
Faptele apostolilor 17:25, 28

Biblia ne spune că trăim în El. Clipă de clipă, Dumnezeu ne dă suflare. Din nou, de-a lungul aceeași temă:

Un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care *este* mai presus de toate, și prin toate, și în voi toți. Efeseni 4:6

Se spune că Dumnezeu este prin toate și în voi toți. Viața noastră este strâns legată de Tatăl nostru. Trăim fiecare clipă profund legată de El. Acest lucru se datorează faptului că Biblia ne învață că numai Dumnezeu este nemuritor.

Acum, împăratului veșnic, nemuritor, nevăzut, lui Dumnezeu, care singur este înțelept, să *fie* onoare și slavă în vecii vecilor.
Amin. 1 Timotei 1:17

[Dumnezeu] care singur are nemurire... 1 Timotei 6:16

Această nemurire pe care El a dat-o Fiului Său.

Căci, după cum Tatăl are viață în Sine, așa a dat și El Fiului să aibă viață în El Însuși. Ioan 5:26.

Biblia spune că omul este muritor, nu nemuritor.

Poate un muritor să fie mai neprihănit decât Dumnezeu? Poate un om să fie mai curat decât Făcătorul său? Iov 4:17

De aceea, oamenii caută nemurirea. Nu cauți ceva ce ai deja.

... căutați slava, onoarea și nemurirea. Romani 2:7

De ce a acordat Dumnezeu Fiului să aibă viață în El Însuși? Ioan ne spune de ce este așa:

Atunci Isus le-a răspuns și le-a zis: „Cu siguranță, vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine, ci ceea ce El vede că Tatăl face; căci orice ar face El, Fiul face și el în felul acesta.” Ioan 5:19.

Fiul alege să nu facă nimic independent de Tatăl Său. El Și-a predat complet voia Tatălui pentru totdeauna.

Așa cum Tatăl cel viu M-a trimis și **Eu trăiesc datorită Tatălui**, așa și cel care se hrănește cu Mine va trăi datorită Mie. Ioan 6:57

Fiul lui Dumnezeu a ales întotdeauna să trăiască prin Tatăl. De aceea El este numit Amin. Orice ar spune Tatăl Său, Fiul alege să spună Amin.

...**Aceste lucruri spune Amin**, martorul credincios și adevărat, începutul creației lui Dumnezeu. Apocalipsa 3:14

Prin urmare, lui i se acordă să aibă viață în Sine. Acesta nu este un act arbitrar din partea Tatălui. Este cea mai mare dorință a Tatălui de a face acest lucru, dar nu poate fi dată decât inimii receptive. Tatăl Și-a revărsat toate darurile asupra Fiului Său și Fiul s-a bucurat să le primească și, alegând întotdeauna să stea alături de Tatăl Său, Tatăl a putut apoi să acorde ca viața Sa nemuritoare să fie întotdeauna în Hristos.

[Dumnezeu] **care singur are nemurire**, locuind într-o lumină inabordabilă, **pe care nimeni nu a văzut-o sau nu o poate vedea**, căreia îi este cinstea și puterea veșnică. Amin. 1 Timotei 6:16

Numai Tatăl este în mod inerent nemuritor. El este singurul pe care omul nu l-a văzut. Fiul primește nemurirea în dulcea unire cu Tatăl Său, de aceea Fiul posedă aceeași nemurire. Viața Tatălui locuiește întotdeauna în El. Astfel, în Fiul lui Dumnezeu este viața neîmprumutată și nederivată a Tatălui.

Acesta este un astfel de punct vital pentru a înțelege. Lumea creștină ne învață că Hristos posedă nemurirea de la Sine. Nemurirea este prezentată ca un atribut posedat în mod inerent. Dar Biblia prezintă viața altfel.

Duhul este Cel care dă viață; carnea nu profită de nimic. Cuvintele pe care vi le spun sunt spirit și sunt viață. Ioan 6:63.

Dar El a răspuns și a spus: „Este scris: „omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu””. Matei 4:4

Cum poate omul să trăiască prin fiecare cuvânt al lui Dumnezeu dacă Hristos nu ne oferă exemplul divin despre cum să facem acest lucru?

Eu nu pot de la Mine nu fac nimic. Cum aud, așa judec... Ioan 5:30

Acesta este motivul pentru care Isus este numit Cuvântul lui Dumnezeu. Acest lucru se datorează faptului că El trăiește prin fiecare cuvânt pe care Tatăl Său I-l vorbește și apoi îl face cunoscut.

La început a fost Cuvântul, și Cuvântul a fost cu Dumnezeu, și Cuvântul a fost Dumnezeu. Ioan 1:1.

În schimb, crezul Atanasian prezintă viața veșnică a lui Hristos ca fiind una independentă, dar mistic una cu Tatăl.

Tatăl necreat; Fiul necreat; și Duhul Sfânt necreat. Tatăl nelimitat; Fiul nelimitat; și Duhul Sfânt nelimitat. Tatăl veșnic; Fiul etern; și Duhul Sfânt etern. Și totuși, ei nu sunt trei eterni; ci unul veșnic. - Fragment din Crezul Atanasian.

Crezul nu spune că Fiul este etern datorită relației Sale cu Tatăl. Pur și simplu afirmă că El este etern sau nemuritor. Acest lucru face ca viața veșnică a lui Hristos să fie un principiu independent, inerent, care dovedește că El este Dumnezeu, mai degrabă decât o viață veșnică care există prin dragostea și credința pe care El le are în Tatăl Său.

Această închinare falsă a Fiului lui Dumnezeu este cea care favorizează ideea că omul posedă nemurirea în el însuși, căci imitând ești schimbat în același chip.

Aceste viziuni false despre nemurire schimbă dramatic percepția noastră asupra legii lui Dumnezeu și a scopului și sensului ei în viața noastră. Nemurirea în noi înșine înseamnă că puterea de a genera propria noastră viață este în noi înșine, și nu de la Dumnezeu. Pentru cei care percep că sufletul lor este nemuritor (fie direct, fie prin închinarea lui „Dumnezeu Fiul”), cuvântul lui Dumnezeu pentru ei, prin lege, le vorbește cu glasul de forță – cerându-le să se supună și implicit să facă ceea ce Dumnezeu poruncește din propria lor putere care se află în ei. În acest cadru, poruncile lui Dumnezeu vor fi percepute ca arogante și imperioase.

Pentru sufletul care știe că nu au nimic în sine și în schimb trăiește clipă de clipă viața pe care Dumnezeu le-o dă, legea lui Dumnezeu vorbește numai în termeni de promisiune. Nu este o constricție a liberului arbitru al vieții inerente a omului, ci mai degrabă este promisiunea vieții prin supunerea liberului arbitru al omului. În acest cadru, poruncile lui Dumnezeu sunt percepute ca fiind paterne și asigurătoare de viață.

Diferența dintre aceste două idei este vastă. Doctrina nemuririi naturale a sufletului schimbă percepția omului asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Ea trebuie înțeleasă ca o constrângere asupra lui, pe care Dumnezeu o răspăștește apoi dacă cineva ascultă și pedepsește dacă cineva nu ascultă. Această idee face ca principiile ascultării și liberului arbitru să se ciocnească între ele, creând o enigmă pe care creștinismul se luptă să o explice. Cum poate omul să aibă liber arbitru când Dumnezeu îi impune omului legea Sa? Cum își poate exercita omul liberul arbitru când Dumnezeu îi pedepsește pe cei care încalcă legea Sa? Acest lucru poate fi considerat cu adevărat liberul arbitru?

Tot acest conflict este creat din cauza minciunii sufletului nemuritor. Biblia ne învață că Dumnezeu este nemuritor și că numai Hristos ține această nemurire în posesia Sa prin relația Sa perfectă cu Tatăl. În acceptarea acestui adevăr, veți avea cheia care deblochează acest conflict între supunerea față de legea lui Dumnezeu și liberul arbitru. Respingerea doctrinei sufletului nemuritor schimbă legea lui Dumnezeu de la o lege impusă la o lege a designului.

În acest context, cele 10 Porunci devin o profecție a ceea ce devenim atunci când Îl iubim pe Dumnezeu și pe Fiul Său. Poruncile vor fi scrise în inimile noastre nu prin faptele noastre alimentate de o nemurire inerentă, ci prin

Duhul lui Hristos care lucrează în noi atât pentru a voii, cât și pentru a face plăcerea Sa cea bună.

Motivul pentru care această întrebare este atât de importantă este că, dacă o persoană are o percepție despre faptul că Dumnezeu își impune voia prin legea Sa, atunci atotcunoașterea lui Dumnezeu devine automat dușmanul liberului arbitru. O lege impusă îl încadrează pe Dumnezeu ca controlând. Pedepsa pentru o lege impusă îl face pe Dumnezeu tiranic. Un Dumnezeu tiranic impunător atotștiutor este un coșmar inimaginabil.

Cum răspunde sufletul uman la un astfel de coșmar?

1. Încearcă cu disperare să-l potolești și să-i mulțumești acestui tiran prin fapte bune și roagă-L să nu te distrugă.
2. Resemnați-vă soarta, trăiți o viață amară goală căutând să vă distrageți atenția de la realitate înainte de a vă confrunța cu pedeapsa.
3. Deveniți ateu pentru a vă elibera de această imagine oribilă și căutați să navigați viața pe cont propriu.
4. Descoperiți adevărata identitate a lui Isus și ascultați ce a propovăduit de fapt despre Tatăl Său și intrați în noua împărăție despre care vorbește El.

Pe scurt, doctrina sufletului nemuritor îl obligă pe Dumnezeu să fie văzut ca dominator și arbitrar. Aceasta a fost întotdeauna intenția lui Satana când i-a mințit pe Adam și Eva cu privire la sursa lor de viață. El vrea să-L prezinte pe Dumnezeu ca tiranic pentru a ne face fie să încercăm să-L potolim, făcând închinarea noastră bazată pe spaimă și nu pe iubire, fie să-L distrugem, prin încetarea credinței în existența Lui.

Din nou, ni se reamintește că cunoașterea adevărului identității lui Isus, Fiul lui Dumnezeu, este singura cale de a-L cunoaște pe Tatăl. Pe măsură ce am studiat în capitoul 4, credința că Hristos este conceput de Tatăl este vitală pentru a ne schimba percepția asupra modului în care Dumnezeu vede cunoașterea. În al doilea rând, în adevărul că nemurirea Fiului se găsește în relația Sa cu Tatăl, putem să ne eliberăm de doctrina întunecată a sufletului nemuritor și să descoperim că nemurirea vine printr-o relație statornică. Repetăm cuvintele lui Isus.

Așa cum Tatăl cel viu M-a trimis și **Eu trăiesc datorită Tatălui**, așa și cel care se hrănește cu Mine va trăi datorită Mie. Ioan 6:57

Putem avea aceeași experiență ca Isus, trăind în El, așa cum a trăit el în Tatăl Său. Nemurirea nu este o problemă de putere inerentă, ci mai degrabă de relație perfectă de dragoste.¹⁵

Să rezumăm cele două puncte cheie care vor sta la baza discuției noastre din acest moment înainte:

1. Prin faptul că Dumnezeu L-a adus, l-a înviat și L-a învățat pe Fiul Său tot ceea ce știe, cunoașterea absolută încetează să mai fie o componentă vitală a divinității. Cunoașterea lui Dumnezeu este liberă să fie nenumărată și nemăsurată de om.
2. Faptul că Fiul lui Dumnezeu trăiește prin viața Tatălui Său înseamnă că, privindu-L pe Hristos, vedem că viața vine printr-o relație cu Tatăl. Gândirea că viața este inerentă în noi ne face să credem că nu avem cu adevărat nevoie de Dumnezeu pentru viață. Văzând că Hristos se bazează pe Tatăl Său pentru viață ne permite să acceptăm că și noi ne putem baza pe Dumnezeu, fără să ne simțim manipulați și stăpâniți.

Acum suntem gata să examinăm povestea începuturilor lumii noastre, așa cum este revelată în Scriptură. Înainte de a face acest lucru, deși vreau să ilustrez efectul practic al în privi pe Dumnezeu ca impunând voia Sa asupra noastră.

¹⁵ Pentru o prezentare extinsă a acestor principii, vă rugăm să consultați cărțile Life Matters and Escaping the Pentagon of Lies disponibile la fatheroflove.info

CAPITOLUL 7

LOCUL DE RUGĂCIUNE

Scriind în *New York Times* în urmă cu câțiva ani, un tânăr ateu și-a scris opinia într-un articol intitulat „Rugăciunea este inutilă și are un dezavantaj.”

În timp ce scopul principal al rugăciunii poate fi acela de a-i ajuta pe alții, niciodată nu face acest lucru în mod demonstrabil. Rugăciunile beneficiază doar pe acei credincioși care le spun sau le aud. Rugăciunea le dă alinare. Le permite să creadă că au un anumit control asupra unei situații care ar putea fi în afara mâinilor lor. Este ultima soluție a oamenilor care au rămas fără idei și prima soluție la oamenii care nu s-au deranjat niciodată să se gândească la modul în care ar putea rezolva problema la îndemână.

Acest lucru nu este inofensiv. Există un dezavantaj foarte real la rugăciune. Ea îi atrage pe credincioși într-un fals sentiment de împlinire. Nu ne putem rezolva problemele – cu atât mai puțin ale lumii – prin rugăciune. Vedem adesea oameni cu intenții bune rugându-se pentru victime în urma unei tragedii, dar rugăciunea este inutilă fără acțiune, iar aceste acțiuni fac rugăciunile

irelevante. Pentru a-l parafraza pe marele Robert Green Ingersoll, mâinile care ajută sunt mult mai bune decât buzele care se roagă.¹⁶

După ce a făcut acest lucru, autorul își încheie acum sarcina de a-L distruge pe Dumnezeu despre care a fost învățat.

Nu am nici o problemă cu „rugăciunea” ca un act de meditație. De fapt, mulți ateii vă pot spune beneficiul auto-reflecției tăcute. Iluzia apare atunci când crezi că altcineva îți aude gândurile și acționează asupra lor.¹⁷

Acum, autorul dezvăluie cadrul său de bază și motivele pentru care a respins ideea de Dumnezeu.

Când vine vorba de ea, rugăciunea este illogică, chiar și din punct de vedere religios. Dacă Dumnezeu are un plan, de ce să încerci să-l zădărnicești? Dacă Dumnezeu poate fi influențat de rugăciuni, ce fel de Dumnezeu ar îngădui ororile pe care le vedem în lume?¹⁸

Aici este revelată otrava doctrinei creștine a omniscienței. Dacă Dumnezeu are un plan, de ce să încerci să-l zădărnicești? Aceasta este o întrebare foarte corectă în a răspunde la pretențiile creștinismului. Amintiți-vă ce ne învață mulți din creștinism despre acest punct pe care l-am examinat în capitolul 1?

Dumnezeu este omniscient (Psalmul 139.1-6) și El cunoaște viitorul (Isaia 46.10). Deci, El știa cu siguranță că Adam și Eva vor păcătuși.¹⁹

Dacă credeți acest lucru, atunci este foarte greu pentru a scăpa de a doua linie de raționament de la autor în *New York Times*.

Dacă Dumnezeu poate fi influențat de rugăciuni, ce fel de Dumnezeu ar îngădui ororile pe care le vedem în lume?²⁰

¹⁶ <https://www.nytimes.com/roomfordebate/2013/06/27/should-atheists-pray/prayer-is-useless-and-has-a-downside>

¹⁷ Ibidem

¹⁸ Ibidem

¹⁹ <https://www.gotquestions.org/if-God-knew-Adam-Eve-sin.html>

²⁰ <https://www.nytimes.com/roomfordebate/2013/06/27/should-atheists-pray/prayer-is-useless-and-has-a-downside>

Autorul este corect. Acest lucru este ilogic, nu are sens. Dacă Dumnezeu a avut un plan, atunci nu poți face nimic pentru a-l schimba. Când te uiți la acest plan presupus cu toată oroarea și moartea pe care îl conține, ce fel de Dumnezeu ar planifica acest lucru?

S-ar putea părea că, într-un fel, cele trei persoane ale Trinității sunt o expresie a celor trei zeițe ale sorții.

Destinele au fost personificate ca trei femei foarte bătrâne care învârt firele destinului uman. Numele lor au fost Clotho (torcător, Lachesis (alocător) și Atropos (rigid). Clotho a învârtit „firul” sorții umane, Lachesis l-a distribuit, iar Atropos a tăiat firul (determinând astfel momentul morții individului). Romanii au identificat Parcae, inițial personificări ale nașterii, cu cele trei destine grecești. Zeițele romane au fost numite Nona, Decuma și Morta.²¹

Bisericile creștine s-ar distanța în mod natural de această poziție în eforturile lor de a menține o doctrină a liberului arbitru, dar este totuși dificil.²²

Această persoană exprimă elocvent inconsecvența logică a problemei unei zeități și rugăciuni atotștiutoare și atotputernice.

Cu toate acestea, după cum arată o aplicare a logicii simple, orice rugăciune care îi cere lui Dumnezeu ceva este inutilă. Rugăciunea va aduce în atenția lui Dumnezeu o nevoie de care el nu a fost conștient anterior? O să-l convingă să facă ceva ce nu avea de gând să facă deja? Ambele sunt imposibile cu o zeități omniscientă. Dimpotrivă, dacă Dumnezeu este atotștiutor, el cunoaște deja dorințele fiecăruia fără a fi nevoie să i se spună. De asemenea, cu mult înainte ca orice credincios să înceapă vreodată să se roage pentru ca el să ia o anumită măsură, mintea sa infinită va fi intabulat toate motivele posibile pentru sau împotriva luării acestei măsuri, a judecat consecințele de a face acest lucru versus a nu o face și a știut toate ramificațiile nenumărate ale fiecărei decizii și, în cele din urmă, a stabilit verdictul ce știe că își va atinge cel mai bine obiectivele. Speră teiștii, care sunt inimaginabil de

²¹ <https://www.britannica.com/topic/Fate-Greek-and-Roman-mythology>

²² <https://www.newadvent.org/cathen/06259a.htm#anc>

mici și nesemnificativi în comparație cu Atotputernicul, să se răzgândească? Speră ei să întunece acest calcul divin cu o singură șoaptă de implorare? O rugăciune pentru Dumnezeu de a face ceva ce el a fost deja de gând să facă este inutilă; o rugăciune pentru Dumnezeu de a face ceva ce el nu a fost deja de gând să facă este inutil.

Singurul mod în care acest tip de rugăciune ar putea funcționa ar fi fost dacă Dumnezeu ar fi decis că va face un anumit lucru numai dacă un număr suficient de oameni s-ar ruga pentru el să facă acest lucru. Dar ce spune asta despre personajul său? Vorbește foarte mult despre Dumnezeu că el ar vedea nevoia unor acțiuni și ar ști că ar avea rezultate bune dacă ar face-o, dar tot nu ar reuși să acționeze dacă nu i s-ar cere să facă acest lucru? Un om bun din punct de vedere moral, percepend nevoia altuia, nu trebuie să i se ceară ajutorul.

Mai mult, dacă învățăturile majorității religiilor sunt adevărate, Dumnezeu nu va da niciodată nici o rugăciune care influențează sau afectează o altă ființă umană în nici un fel - cum ar fi acele rugăciuni rugate de teiști pentru ca Dumnezeu să convertească atei ca mine. Dacă Dumnezeu ne-a creat cu liber arbitru pentru că vrea ca noi să facem alegeri pentru noi înșine, pentru ca el să intervină apoi, să treacă peste libera alegere a unei persoane și să schimbe cursul vieții sale prin convingătoarea unei anumite acțiuni sau stări mentale ar fi o încălcare a propriului său plan. În schimb, într-un univers în care există predestinare, Dumnezeu va fi planificat deja viața fiecărei persoane înainte de timp oricum, așa că, din nou, eforturile de a schimba cursul evenimentelor prin rugăciune vor fi zadarnice.

Și, în cele din urmă, nu este într-un fel arogant ca un teist să-I ceară lui Dumnezeu să ia niște măsuri? Nu este o pretenție că ei știu mai bine decât el cum ar trebui să fie lucrurile? La urma urmei, dacă Dumnezeu este omniscient și omnipotent, nu se poate întâmpla nimic dacă nu dorește să se întâmple. Nu se poate întâmpla nimic împotriva voinței sale. Prin urmare, orice stare de lucruri pe care un teist caută să o schimbe prin rugăciune trebuie să fie voia lui Dumnezeu și, căutând să o schimbe, ei spun

în esență că ceea ce Dumnezeu a făcut deja nu este suficient de bun sau pur și simplu greșit.²³

Aceste tipuri de argumente promovate de bărbați precum Richard Dawkins și Christopher Hitchens sunt pur și²⁴ simplu asumate de Generația Z, cea mai recentă generație acum în adolescență. În cadrul populației adolescente actuale, tendința spre ateism este dublă față de cea a generației anterioare.²⁵

Am lucrat ca pastor timp de aproape 30 de ani și am întâlnit adesea întrebarea de la oameni. „Care este rostul rugăciunii? Dumnezeu știe deja totul și a hotărât totul”. Acesta este rodul de a crede că Dumnezeu impune voința Sa atotștiutoare asupra creaturilor Sale. Biblia ne spune ceva diferit.

Căci **dragostea lui Hristos ne obligă**, pentru că noi judecăm astfel: că dacă Cineva a murit pentru toți, atunci toți au murit.
2 Corinteni 5:14

Iubirea obligă o persoană din interior. Este o acțiune voluntară care nu necesită amenințare, forță sau pedeapsă. Isus S-a rugat Tatălui Său pentru că L-a iubit. I-a dat o mare bucurie să fie pur și simplu cu El.

Imaginea rugăciunii care ne-a fost dată de Fiul lui Dumnezeu în timp ce ne aflam pe pământ este o expansiune naturală a adevăratei relații pe care El a susținut-o cu Dumnezeu de la început. Așa cum am descoperit în capitolul 5, Fiul lui Dumnezeu a fost iubit, hrănit, instruit și binecuvântat de Tatăl Său. I s-a dat să aibă viață de la Tatăl Său. Acesta este contextul care are sens în rugăciune.

Prezentarea lui Hristos ca zeitate atotputernică și atotștiutoare, autosuficientă, face ca rugăciunea să arate ca o farsă. S-ar putea argumenta că El ne demonstrează pur și simplu ceva pentru presupusul nostru beneficiu, dar acest beneficiu este pierdut atunci când vedem că El Însuși nu are nevoie de el.

În zilele acelea, Isus S-a dus în munte să Se roage și a petrecut toată noaptea în rugăciune către Dumnezeu. Luca 6:12

²³ <https://www.patheos.com/blogs/daylightatheism/essays/nothing-fails-like-prayer/>

²⁴ https://en.wikipedia.org/wiki/New_Atheism

²⁵ <https://www.impact360institute.org/articles/atheism-rise-generation-z/>

Unul dintre cele mai minunate lucruri pe care le vedem în viața lui Hristos pe pământ este o revelație a modului în care Fiul lui Dumnezeu se raportează întotdeauna la Tatăl Său.

1. Sentimentul său de dependență de Tatăl. Ioan 5:19
2. Nevoia Sa de binecuvântare și dragoste a Tatălui Său. Matei 3:17
3. Închinarea Sa la Tatăl Său. John 4:22; Ioan 20:17
4. Recunoștința Sa față de Tatăl Său. Ioan 11:41

Această imagine a legăturii lui Hristos cu Tatăl Său este mult extinsă atunci când Isus le-a spus ucenicilor Săi că mulți dintre Psalmi au fost o revelație a Lui și a interacțiunilor Sale cu Tatăl Său.

Apoi, le-a zis: „Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că trebuie să se împlinescă tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Proroci și în Psalmi”. Luca 24:44

Vedem acest principiu în astfel de locuri.

Dumnezeule! Dumnezeule! Pentru ce m-ai părăsit și pentru ce Te depărtezi fără să-mi ajuți și fără s-ascuți plângerile mele? Psalmii 22:1

Și pe la ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare: „Eli, Eli, Lama Sabactani?” Adică: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Matei 27:46

Ascultați-L pe Fiul născut exprimându-Se în rugăciune în restul acestui Psalm.

Nu Te depărta de mine, căci s-apropie necazul și nimeni nu-mi vine în ajutor. O mulțime de tauri sunt împrejurul meu, niște tauri din Basan mă înconjoară. Își deschid gura împotriva mea, ca un leu care sfâșie și răcnește. Am ajuns ca apa care se scurge și toate oasele mi se despart; mi s-a făcut inima ca ceara și se topește înăuntrul meu. Mi se usucă puterea ca lutul și mi se lipește limba de cerul gurii; m-ai adus în țărâna morții. Căci niște câini mă înconjoară, ceată de nelegiuți dau târcoale împrejurul meu mi-au străpuns mâinile și picioarele; toate oasele aş putea să mi le număr. Ei însă pândesc și mă privesc; își împart hainele mele între ei și trag la sorț pentru cămașa mea. Dar Tu, Doamne, nu Te depărta!

Tu, Tăria mea, vino degrabă în ajutorul meu! Scapă-mi sufletul de sabie și viața din ghearele câinilor! Scapă-mă din gura leului și scoate-mă din coarnele bivolului! Voi vesti Numele Tău fraților mei și Te voi lăuda în mijlocul adunării. Cei ce vă temeți de Domnul, lăudați-L! Voi toți, sămânța lui Iacov, slăviți-L! Cutremurați-vă înaintea Lui, voi toți, sămânța lui Israel!
Psalm 22:11-23

Cât de prețios este să putem privi dialogul interior al Fiului lui Dumnezeu față de Tatăl Său. Adevărul mai profund este că experiența descrisă mai sus în Psalmi a fost la fel de reală pentru Fiul lui Dumnezeu în zilele lui David ca și în timpul în care El a fost aici pe pământ. Cum așa?

În toate necazurile lor n-au fost fără ajutor și Îngerul care este înaintea Feței Lui i-a mântuit; El Însuși i-a răscumpărat, în dragostea și îndurarea Lui, **și necurmat i-a sprijinit și i-a purtat în zilele din vechime.** Isaia 63:9

Drept răspuns, Împăratul le va zice: 'Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut'. Matei 25:40

...cercetând ce sau ce fel de timp **indica Spiritul lui Hristos care era în ei când** a depus mărturie înainte despre suferințele lui Hristos și gloriile care aveau să urmeze. 1 Petru 1:11

Fiul frumos care a fost îngrijit, înviat și instruit de Tatăl Său preaiubit se adresează întotdeauna Lui, în toate situațiile bune și rele. Îmbrăcat în umanitate, umblând în această lume întunecată, El se adresează în mod constant Tatălui Său și Îi cere să binecuvânteze, să înalțe și să ajute. El face acest lucru pentru că Tatăl este sursa tuturor lucrurilor. (1 Corinteni 8:6). Acest spirit de mijlocire și dependență al Fiului lui Dumnezeu este cel care ține întregul univers laolaltă. (Coloseni 1:17).

Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu a trimis Duhul Fiului Său în inimile voastre, strigând: „Abba, Tată!” Galateni 4:6

Abba este un termen de înzestrare; este ca și cum ai spune „tati” pentru noi. Dacă numai Dumnezeu este nemuritor, atunci Fiul lui Dumnezeu trebuie să aibă guvernul pe umerii Săi prin faptul că El a ajuns continuu la Tatăl și a depinde de El pentru viață, suflare și toate lucrurile. Această atingere

continuă și sentimentul de apropiere de Tatăl Său este ceea ce Isus dă fiecărei ființă create. Creația își cunoaște Dumnezeu prin Hristos.

Pe măsură ce ne vom extinde în capitolul următor, Satana a dorit să trăiască independent de spiritul continuu de dependență al Fiului lui Dumnezeu. El a dorit să fie independent. El a dorit să fie propriul Său Dumnezeu. Adam a îmbrățișat principiile lui Satana la început și a pus rasa umană pe calea păcatului, crezând minciuna că „nu veți muri cu siguranță”. Acest lucru l-a făcut pe omul firesc să-L vadă pe Dumnezeu ca pe un dușman (Romani 8.7); aceasta duce la această problemă:

Nimeni nu este cu adevărat înțelept; nimeni nu-L caută pe Dumnezeu. Romani 3:11 (NLT)

Hristos este înțelepciunea lui Dumnezeu pentru că El este singurul care îl caută în mod constant pe Tatăl, profund îndrăgostit de El și dorind să fie cu El. Când Îl respingem pe Hristos, atunci încetăm să-L căutăm pe Dumnezeu, pentru că Hristos este singurul care Îl caută și este singurul care Îl cunoaște.

Aceasta este concluzia: Rugăciunea este făcută contradictorie prin lentila atotștiutorului, atotputernicului „Dumnezeu Fiul”, a cărui egalitate este determinată de cunoașterea și puterea Sa co-egală. Rugăciunea își găsește armonia și logica prin lentila Fiului născut, care a fost crescut cu blândețe de Tatăl Său și crescut în statură, în înțelepciune și în favoarea Tatălui Său.

CAPITOLUL 8

LIBER CU ADEVARAT

Rezumatul de până acum: Când cunoașteți adevărata identitate a Fiului lui Dumnezeu, intrați într-un tărâm al înțelegerii care vă eliberează de orice are legătură cu forța, controlul sau impunerea. Isus ne-a spus:

Și robul nu rămâne pururea în casă; fiul însă rămâne pururea. Deci, **dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi.** Ioan 8:35-36

Hoțul nu vine decât să fure, să junghie și să prăpădească. **Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug.** Ioan 10:10 (KJV)

Adevărul Fiului lui Dumnezeu este că Tatăl Său L-a adus din El, El L-a învățat totul și I-a dat totul. Fiul lui Dumnezeu, din proprie voință, Îl slujește pe Tatăl Său nu ca sclav, ci ca Fiu al Său.

Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava”, adică „Tatăl!” Așa că **nu mai ești rob, ci fiu; și dacă ești fiu, ești și moștenitor prin Dumnezeu.** Galateni 4:6-7

Cuvântul grecesc „liber dacă Fiul, prin urmare, vă va face liberi” (Ioan 8:36) înseamnă:

G1658 neîngrădit (a merge de plăcere), adică (ca cetățean) nu un sclav (fie că este liber, fie ales), sau (în general) scutit (de obligație sau răspundere): – liber (bărbat, femeie), în libertate.

Fiul lui Dumnezeu este complet neîngrădit nu pentru că el are un statut inerent atotștiutor, atotputernic. El este neîngrădit și liber, deoarece Tatăl este **Agape**²⁶; Tatăl dă libertate, fără cerere, fără forță și fără control.

Acesta este motivul pentru care Fiul lui Dumnezeu poate spune:

Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; **singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui**, Acela L-a făcut cunoscut. Ioan 1:18

Fiul lui Dumnezeu nu are nevoie să-și măsoare intelectul și puterea împotriva celei a Tatălui Său, căci Tatăl este Cel care I-a dat toate aceste lucruri în mod liber. Din păcate, mulți cred fără să vrea că egalitatea pe care Isus nu a crezut că a fost de apucat a fost egalitatea de putere, intelect și veacul etern. Ceea ce majoritatea oamenilor nu reușesc să realizeze este sistemul prin care îl măsurăm pe Fiul lui Dumnezeu devine de fapt mai mare decât persoana însăși.

Acesta este motivul pentru care foarte puțini creștini de fapt, cred că Isus este adevăratul Fiu născut al lui Dumnezeu. Creștinismul crede că Hristos este chiar și acum în curs de a fi conceput sau că El nu este conceput deloc în veșnicie. Acest lucru distruge adevărul că Hristos este cu adevărat conceput de Tatăl.

Identitatea Fiului născut se regăsește în numele – Fiul. El este Fiul Tatălui în adevăr și dragoste. Valoarea sa ca individ nu se bazează pe niciun factor extern. Nu se bazează pe putere, intelect sau o calitate inerentă. Este o valoare care îi este conferită atunci când S-a născut în eternitate și care nu poate fi niciodată luată.

Copiii copiilor *sunt* coroana bătrânilor, iar gloria **copiilor este tatăl** lor. Proverbe 17:6

Isus ne revelează de unde provine valoarea noastră după cum urmează:

²⁶ Cuvânt grecesc pentru iubire binevoitoare

Nu se vând oare cinci vrăbii cu doi bani? Totuși nici una din ele nu este uitată înaintea lui Dumnezeu. **Și chiar perii din cap, toți vă sunt numărați. Deci să nu vă temeți: voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii.** Luca 12:6-7

Valoarea noastră ca copii ai lui Dumnezeu nu se regăsește în abilitățile noastre; se găsește în gândurile pe care Tatăl nostru le gândește față de noi. Valoarea noastră vine de la Tatăl și nu de la noi înșine. Acest lucru este valabil mai întâi pentru Hristos, iar noi, cei care credem în El, suntem cu toții în ogorul Său.

Căci, pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi născut dintre mai mulți frați. Romani 8:29

Ascultați cuvântul lui Dumnezeu și vedeți unde suntem pentru a găsi slavă și valoare.

Așa vorbește Domnul: 'Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în acestea găsesc plăcere Eu, zice Domnul. Ieremia 9:23-24

Așa trăiește Hristos. El trăiește prin cuvântul Tatălui Său. El Îl slăvește pe Tatăl Său și Își găsește valoarea în Tatăl Său și nu în El Însuși. Aceasta este stâncă pe care zidiți Biserica lui Dumnezeu. Este adevărul că Isus este Fiul Dumnezeului celui viu. Hristos este Dumnezeu, nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Tatălui Său.²⁷

Nu faceți nici o greșală că Fiul lui Dumnezeu posedă toată puterea Tatălui Său și a fost învățat toate lucrurile pe care El le cunoaște. Dar nici unul dintre aceste lucruri nu definesc valoarea Fiului lui Dumnezeu și nici nu poate fi folosit pentru a dovedi egalitatea Fiului cu Tatăl. Pentru a face astfel de măsurători duce la robie. Nu te poți odihni cu adevărat în sânul celui cu care te compari în putere și intelect.

²⁷ Pentru mai multe detalii despre aceasta, a se vedea *cartea Războaiele identității* la fatheroflove.info

Acesta este cel mai frumos lucru despre închinarea Fiului lui Dumnezeu. Privindu-L, puteți deveni liberi de nevoia de a vă dovedi prin intelectul, tăria și orice alte calități pe care ați putea pretinde că le dețineți.

Adevăratul Fiu al lui Dumnezeu te face complet liber să nu mai compari sau să concurezi cu nimic altceva din creația lui Dumnezeu. Ne eliberează de mândria noastră. Ne oprește să simțim nevoia de a „fi ca niște zei”. (Geneza 3:5, KJV). Toate acestea sunt așa pentru că așa este și pentru Fiul lui Dumnezeu. Valoarea Lui este numai în Tatăl Său, nu în El Însuși.

Toată această libertate ne este oferită prin Duhul care este în Hristos Isus. Când Îl cunoașteți și Îl iubiți, atunci veți avea parte de aceeași libertate pe care El o trăiește.

Cel ce are pe Fiul are viață; cel care nu are pe Fiul lui Dumnezeu nu are viață. 1 Ioan 5:12

Adevărata identitate a Fiului lui Dumnezeu arată că singurul Dumnezeu adevărat i-a dat Fiului Său libertate absolută, fără reținere și frică. El nu I-a impus un cod legal pe care să-l respecte, ci a scris în inima Fiului Său caracterul Său de iubire, libertate și bucurie – legea vieții.

Este atât de greu pentru inima umană să înțeleagă acest punct. Este o poartă îngustă și strâmtă pe care puțini din această lume o vor găsi. Cu toate acestea, este atât de simplu de înțeles. Sunteți invitați în locul secret al Celui Preaînalt; sunteți primiți în sânul Tatălui. Fie ca Duhul Fiului lui Dumnezeu să vă umple și să vă elibereze de comparație, frică, mânie și depresie care rezultă din încercarea de a găsi o valoare inerentă în voi înșivă. Ieșiți din cușca pe care Satana a creat-o și umblați în lumină.

CAPITOLUL 9

CUȘCA LUI LUCIFER

Biblia este foarte clară cu privire la cine este cel care a făcut toate lucrurile.

Toate lucrurile au fost făcute prin El, [Isus] și fără El nu s-a făcut nimic care a fost făcut. Ioan 1:3.

Fiul, fiind crescut de Tatăl Său, i s-a dat totul, inclusiv libertatea deplină de a lua decizii, a avut toate ingredientele necesare pentru a crea universul. Ingredientele recunoștinței față de Tatăl, sentimentul dependenței continue de Tatăl, bucuria și libertatea care au rămas în Fiul, au fost combinația perfectă pentru a crea apoi universul.

Lucifer, purtătorul de lumină, a fost prima ființă creată a Tatălui și a Fiului. El a fost următorul în cinste după Hristos. Toată dragostea, bucuria, binecuvântarea și libertatea pe care Tatăl le-a dat Fiului Său au fost date lui Lucifer în același mod. Fiul lui Dumnezeu nu putea crea altceva decât ceea ce El fusese arătat și experimentat pe Sine Însuși. Lucifer era o ființă frumoasă, maiestuoasă. Așa cum Tatăl a dat totul lui Hristos, Fiul a dat tot ce a putut unei ființe create. Tot cerul a fost acolo pentru Lucifer să se bucure.

Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse; te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu și umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare. Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua

când ai fost făcut până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine.
Ezechiel 28:14-15

Toate acestea s-au bazat pe o condiție simplă. Amintește-ti că ești un fiu al Celui Preaînalt prin singurul Său Fiu născut. El avea nevoie doar de a avea aceste cuvinte scrise în inima Sa.

...totuși, pentru noi, nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile și prin El și noi.
1 Corinteni 8:6

Dacă Lucifer și-ar fi adus aminte de acest lucru, atunci așa cum Fiul lui Dumnezeu era strălucirea slavei Tatălui, la fel lucifer ar fi fost strălucirea slavei Fiului. (Evrei 1:3).

Tatăl făcuse toate proviziile pentru a ghida universul în direcția luminii și a adevărului. Riscul Tatălui de a-I oferi Fiului Său libertatea deplină de a alege fără reținere a avut succes. Fiul hotărâse ferm:

Mă bucur să fac voia Ta, Dumnezeule, și legea Ta *este* în inima mea. Psalmii 40:8

Lucifer a fost stropit cu dragostea Fiului lui Dumnezeu. Comuniunea pe care Tatăl a împărtășit-o cu Fiul Său a fost extinsă la Lucifer. Lucifer ar putea spune la început:

... cu adevărat *părtășia noastră este* cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos. 1 Ioan 1:3

În ciuda tuturor avantajelor pe care lucifer le-a primit, citim:

Ți s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale, și-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta... Ezekiel 28:17

Tot ceea ce Fiul lui Dumnezeu i-a dat lui Lucifer a ajuns să fie privit ca fiind al său. El a început să-și privească strălucirea și splendoarea ca venind de la sine. Singurul mod în care el însuși a putut permite să creadă că aceste lucruri au venit de la el însuși a fost de a respinge filiația pe care el a avut-o cu Fiul lui Dumnezeu.

Lucifer a devenit încet-încet îngerul care s-a lăudat în înțelepciunea și puterea sa, în loc să găsească slavă în înțelepciunea și cunoașterea Tatălui Său și în odihna la sânul Fiului lui Dumnezeu în timp ce Se odihnea cu Tatăl Său.

Atât de teribilă a fost înstrăinarea lui Lucifer, încât a complotat uciderea Fiului lui Dumnezeu.

Voi aveți de tată pe Diavolul și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. **El de la început a fost ucigaș și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr.** Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii. Ioan 8:44

Trecerea lui Lucifer la Satana are ecou în povestea lui Cain și Abel. Cain a fost dintre cei răi (1 Ioan 3.12), ceea ce înseamnă că el a demonstrat principiile satanei în legătură cu fratele său Abel. După ce Cain și-a ucis fratele, s-a trezit într-o mulțime de frământări emoționale.

Când vei lucra pământul, să nu-ți mai dea bogăția lui. Pribeag și fugar să fii pe pământ. Geneza 4:12

Satana a devenit un fugar care caută refugiu în minciuni. Cuvântul ebraic pentru fugar poartă sensul celui care se înjunghie și se agită. De ce i s-ar întâmpla asta? În cuvintele primului rege al Babilonului avem un ecou al minții lui Satana.

împăratul a luat cuvântul și a zis: 'Oare nu este acesta Babilonul cel mare pe care mi l-am zidit eu, ca loc de ședere împărătească, prin puterea bogăției mele și spre slava măreției mele?' Daniel 4:30

Satana a ales să renunțe la filiația sa față de Dumnezeu pentru ceea ce simțea că este o afacere mult mai bună. El a ales să ignore faptul că tot ceea ce a fost lui ia fost dat la el. La început a căutat să-L înlocuiască pe Fiul lui Dumnezeu. În cele din urmă, acest lucru l-a determinat să dorească poziția lui Dumnezeu Însuși.

Mă voi înălța deasupra înălțimilor norilor, voi fi ca Cel Preaînalt. Isaia 14:14

Lucifer, acum Satan, a descoperit că, renunțând la identitatea sa de fiu al lui Dumnezeu, el era acum Inundat de sentimente depresive care l-au făcut să se cutremure.

Înainte de această trecere a afecțiunii de la Fiul lui Dumnezeu la El Însuși, dacă cineva l-ar fi întrebat pe Lucifer cine ești tu, el ar putea răspunde – „Eu sunt un fiu al lui Dumnezeu prin Hristos singurul Fiu născut”. După ce s-a angajat să caute toată slava și cinstea pentru el însuși, cum a putut el să răspundă la această întrebare? El nu putea decât să arate spre lucrurile care îl ispitiseră mai întâi să-L uite pe Cel care îl binecuvântase.

El a arătat spre splendoarea, strălucirea și înțelepciunea sa ca bază a valorii sale. Acest lucru a format fundațiile proprii sale cuști. El nu a putut scăpa cu adevărat sentimentul că el nu a fost suficient de bun. El a avut impulsul constant pe care a trebuit să dovedească și să-și arate abilitățile pentru a îneca glasul Duhului lui Dumnezeu care îl chema înapoi la adevărata sa identitate. Aceste versuri sunt un ecou a inimei lui Satana în propria sa închisoare.

Petreceți-vă tot timpul așteptând a doua șansă.
Pentru o pauză care ne-ar face să ne simțim bine.
Există întotdeauna unele motive să nu se simtă suficient de bine.
Și este greu când la sfârșitul zilei am nevoie de ceva....
Oh, eliberarea frumoasă. Amintirile curg din venele mele.
Lasă-mă să fiu gol.
Oh, și fără greutate și poate voi găsi ceva pace în seara asta
Atât de obosit de linia dreaptă, oriunde te întorci.
Sunt vulturi și hoți în spate.
Furtuna continuă să sufle, Tu continui să construiești minciunile.
Care le compui pentru tot ceea ce îți lipsește.
Nu contează, scăpând o ultimă dată.
Este mai ușor să crezi în această nebulie dulce.
Oh, această tristețe glorioasă care mă aduce la genunchi.²⁸

În eforturile sale viclene de a submina și distruge rasa umană, Satana a conceput o rețea de minciuni folosind termenii, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt pentru a înclina omenirea în aceeași cușcă în care trăiește el. După ce i-a umplut pe oameni cu duhul Său, el îi îndeamnă să-și imagineze că Hristos nu credea că este deopotrivă să fie egal cu Dumnezeu datorită puterii, splendorii și înțelepciunii sale inerente. Totuși, exact asta a făcut el doctrinei

²⁸ Sarah McLachlan, *Angel* from the album *City of Angels*, November 1998

Fiului lui Dumnezeu. Sistemul de valori dezvoltat de Lucifer pentru a găsi valoare din propriile voastre calități inerente, el a proiectat asupra lui Dumnezeu prin doctrina Trinității. Sistemul de valori pe care îl adoptă această doctrină conține exact aceleași materiale care au construit închisoarea în care este ținut Satana.

Asemenea apostolului Ioan, mă minunez cu mare uimire de acest sistem pe care Satana l-a dezvoltat pentru a-i atrage pe oameni la el însuși. Dacă Trinitatea va fi înălțată, Satana poate fi încrezător că va atrage aproape totul pentru el însuși. Această doctrină, în combinație cu doctrina nemuririi sufletului, a format o mare parte din capodopera înșelăciunii pe care Satana a dezvoltat-o pentru a se asigura că întreaga lume este în mâinile sale.

Strategia lui Lucifer de a determina omenirea să-și mute atenția de la adevărata lor moștenire de la Dumnezeu la puterea falsă care locuiește în ei este expusă în ispita lui Hristos.

Ispititorul s-a apropiat de El și i-a zis: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini.”
Matei 4:3

Satana a dorit ca Hristos să-Și apere identitatea printr-o manifestare de putere miraculoasă. Momentul acestei ispite este crucial, pentru că ultimele cuvinte consemnate date lui Isus au fost de la Tatăl Său cu 40 de zile mai devreme.

Și din ceruri s-a auzit un glas, care zicea: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea”. Matei 3:17

Dacă Hristos ar fi căzut în această ispită pentru a-Și demonstra Filiația printr-o manifestare de putere, aceasta ar fi dezvăluit o îndoială cu privire la ceea ce Tatăl Său I-a spus deja. Aceasta este libertatea care se găsește în acceptarea Cuvântului Tatălui. Nu trebuie să demonstrezi nimic celor care te provoacă. Vă odihniți în Cuvântul Tatălui despre voi. El este cel care îți definește identitatea, mai degrabă decât să o definești pentru tine. Aceasta este inima războiului identitar.

Frumosul Fiu al lui Dumnezeu ne descoperă cum să îndeplinim aceste încercări:

Drept răspuns, Isus i-a zis: „Este scris: ‘Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu’.
Matei 4:4

Isus câștigă războiul identitar fiind dependent de Cuvântul Tatălui Său. El nu are nevoie să ajungă în interiorul Său pentru a dovedi cine este El. Satana, pe de altă parte, este în mod constant obligat să dovedească cine este prin ceea ce face și ceea ce pretinde că deține. El și-a tranzacționat identitatea de fiu al lui Dumnezeu pentru identitate prin înțelepciune personală, slavă și putere. Dar tranziția i-a adus tristețe, goliciune, nesiguranță, violență și furie.

Prin mărimea negoțului tău te-ai umplut de silnicie și ai păcătuit;... Ezechiel 28:16

Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, cu cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos. Apoc. 12:17

Din interiorul acestei Închisori, sistemul de valori întruchipat în doctrinele omniscienței, omnipotenței și existenței eterne, s-au combinat pentru a-i permite lui Satan să-și proiecteze atributele asupra lui Dumnezeu. Satana a spus, că el va înălța tronul său, și în aceste doctrine pătate prin lentila sistemului de valori de putere inerente, Satana atinge obiectivele sale.

Prin doctrina Trinității lumea creștină este unită cu împărații pământului și va avea un singur gând cu fiara și se va închina balaurului.

Și au început să se închine balaurului, pentru că dăduse puterea lui fiarei. Și au început să se închine fiarei, zicând: „Cine se poate asemăna cu fiara și cine se poate lupta cu ea?” ... Și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris de la întemeierea lumii în cartea vieții Mielului, care a fost înjunghiat. Apoc. 13:4,8

Cartea Vieții nu poate conține decât pe cei care se închină Fiului născut al lui Dumnezeu.

Cel ce are pe Fiul are viață; cel care nu are pe Fiul lui Dumnezeu nu are viață. 1 Ioan 5:12

Închinarea fiului lui Dumnezeu este adorarea Ființei care se odihnește complet în dragostea Tatălui pentru identitatea Sa. Aceasta este viața veșnică. De aceea Hristos este calea, adevărul și viața Tatălui. În schimb, închinarea la „Dumnezeu Fiul” este o închinare a celui care este definit de puterea și înțelepciunea inerentă și care poate fi atribuită numai lui însuși. Aceasta este închinarea balaurului și a fiarei pe care o controlează.

Dacă ați discernut aceste principii până în acest moment, atunci suntem gata să explorăm tărâmul riscului divin și al iubirii adevărate Agape

CAPITOLUL 10

PRINCIPIUL SEMINȚEI

Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și **sămânța** ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.
Geneza 3:15

Acum, făgăduințele au fost făcute „lui Avraam și seminței lui”. Nu zice: „Și semințelor” (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: „Și seminței tale”, adică Hristos.
Galateni 3:16

Biblia identifică două semințe, pe deplin dezvoltate și gata să producă o recoltă. Atât Fiul lui Dumnezeu, cât și Satana au o sămânță. Sămânța Fiului lui Dumnezeu își are rădăcinile în aceste cuvinte:

Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și Legea Ta este în fundul inimii mele. Vestesc îndurarea Ta în adunarea cea mare; iată că nu mi închid buzele. Tu știi lucrul acesta, Doamne! Nu țin în inima mea îndurarea Ta, ci vestesc adevărul tău și mântuirea Ta și nu ascund bunătatea și credințioșia Ta în adunarea cea mare.
Psalm 40:8-10

Drept răspuns, Isus i-a zis: „Este scris: ‘Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.’
Matei 4:4

Sămânța lui Satana este opusul acestui lucru. Sămânța lui disprețuiește legea lui Dumnezeu și caută să-și proclame propria neprihănire așa cum a definit-o. Sămânța satanei caută să trăiască numai cu pâinea fără cuvântul lui Dumnezeu. Această sămânță a fărâdelegiului se manifestă în acest fel.

Căci taina fărâdelegii a și început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o oprește acum să fie luat din drumul ei. Și atunci se va arăta acel Nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale. 2 Tesaloniceni 2:7-8

Voi aveți de tată pe Diavolul și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii. Ioan 8:44

Lucifer s-a mișcat în deplin secret cu planurile sale. Cu toate cunoștințele sale, se pare că el nu și-a imaginat că Dumnezeu și Fiul Său ar putea citi mintea lui. Scriptura ne spune despre capacitatea lui Dumnezeu de a citi gândurile și intențiile inimii.

Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tășuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii. Evrei 4:12

Termenul de *cuvânt al lui Dumnezeu* este, desigur, de asemenea, o referire la Hristos. În timp ce se afla pe pământ, El a demonstrat această capacitate de a citi inimile oamenilor.

Dar când Isus le-a perceput gândurile, El le-a răspuns și le-a spus: „Pentru ce cărtiți în inimile voastre?” Luca 5:22.

Vorbind în Psalmi ni se mai spune:

știi când stau jos și când mă scol și de departe îmi pătrunzi gândul.
Psalm 139:2

Tatăl și Fiul Său au citit gândurile lui Lucifer. Ei au fost pe deplin familiarizați cu ideile sale. În Spirit, ei au auzit fiecare conversație pe care Lucifer a avut-o cu îngerii. Ei au fost martorii îndoielilor pe care el le punea

în mintea îngerilor. În tristețe, ei au fost martorii sentimentelor pe care Lucifer le dezvoltă și a dorinței sale de a-L ucide pe Fiul lui Dumnezeu.

Toate aceste lucruri au fost ascunse de îngeri. Ei nu știau ce gândea Satana. Dacă Tatăl și Fiul l-ar fi confruntat pe Lucifer înainte ca îngerii să poată percepe că există o problemă, Lucifer ar fi putut atrage simpatie din partea îngerilor și și-ar fi dezvoltat mai ușor planul de a-L prezenta pe Dumnezeu ca condamnat și un despot autoritar.

Am observat mai devreme că Duhul care curge de la Fiul lui Dumnezeu este libertatea. Nu are nici o rețineră. (Ioan 8:32, 36). Singura ei constrângere este iubirea. (2 Corinteni 5:14). Lui Lucifer i s-a permis să trăiască în acest cadru fiind complet neîngrădit. Vedem acest lucru deoarece spiritul libertății în Hristos este de fapt o lege.

Dar cine își va adânci privirile în **legea desăvârșită**, care este **legea slobozeniei**, și va stăruie în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui. Iacob 1:25

Cuvântul *slobozenie* aici, în limba greacă, este din același cuvânt rădăcină ca și cuvântul Ioan a folosit pentru a descrie *libertatea* din Ioan 8:36. Din nou, același cuvânt este folosit de Pavel aici.

Căci legea Duhului vieții în Hristos Isus **m-a eliberat** [G1659] de legea păcatului și a morții. Romani 8:2

Fiul lui Dumnezeu îi dăduse totul lui Lucifer în mod liber. Lucifer a trăit viața care a fost în Fiul lui Dumnezeu. Hristos împărtășea această viață cu el. Lucifer nu putea avea viață separată de Fiul lui Dumnezeu. Ioan L-a numit pe Isus Cuvântul vieții (1 Ioan 1:1) și din nou, pe măsură ce am explorat, cei care Îl au pe Fiul, au viață. (1 Ioan 5:12).

Lucifer datora tot ce avea Fiului lui Dumnezeu. Minciuna sufletului nemuritor îi poate orbi pe cititorii Bibliei de la adevărul că Lucifer a respirat, clipă de clipă, pentru că Fiul lui Dumnezeu i-a dat-o în mod liber.

Dumnezeu care a făcut lumea și tot ce este în ea este Domnul cerului și al pământului și nu locuiește în temple făcute de mâini. El nu este slujit de mâini omenești, ca și când ar avea trebuință de ceva, El, care dă tuturor **viața, suflarea și toate lucrurile**. Fapte 17:24-25

Viața și suflarea pe care Dumnezeu le dă tuturor lucrurilor nu este un dar o singură dată, căci, așa cum Pavel continuă:

Căci în El avem viața, mișcarea și ființa, după cum au zis și unii din poezii voștri: ‘Suntem din neamul Lui’... . Fapte 17:28

Putem înțelege realitatea fiului lui Dumnezeu citind dorințele lui Lucifer de a-l ucide pe cel care îi dă viață clipă de clipă? Numai viața și libertatea sunt cele care curg din inima Fiului lui Dumnezeu ca un râu puternic. Nu există nici o moarte, nici o constrângere externă și nici o forță autoritara în inima Lui.

Prin urmare, Fiul lui Dumnezeu l-a putut inspira pe David să scrie, nu numai despre propria sa experiență, ci despre experiența Fiului lui Dumnezeu în a vorbi cu Tatăl Său:

da, deși umblu prin valea umbrei morții, nu mă voi teme de nici un rău; căci Tu ești cu mine; Toiagul și nuiua Ta, mă mângâie. Tu pregătești o masă pentru mine în prezența vrăjmașilor mei; Îmi ungi capul cu untdelemn; Paharul meu este plin de dă peste. Psalmi 23:4-5

Cunoscând gândurile lui Lucifer, Tatăl și Fiul știau care va fi rezultatul. Gândurile lui Lucifer îndărătnice erau „începutul”, iar Dumnezeu și Fiul Său știau exact care se va sfârși. (Isaia 46:10). Când gândurile lui Lucifer s-au format în mintea sa, sămânța avea toate ingredientele în ea. Nimeni altcineva nu a putut vedea acea sămânță în afară de Tatăl și Fiul. Nimeni altcineva nu știa unde va duce această cale, cu excepția Tatălui și a Fiului.

Sămânța Fiului lui Dumnezeu era, de asemenea, pe deplin formată și începuse deja să dea roade disturbând pacea și liniștea cerului. Tatăl și Fiul cunoșteau, de asemenea, rodul seminței care era în Hristos. Ei puteau vorbi, de asemenea, despre viitor în lumina celor două semințe, sămânța lui Hristos și sămânța lui Satan, dificil cum era acel viitor, pentru că Ei dezvoltaseră o astfel de apropiere și un sentiment de siguranță – exprimat prin Hristos locuind „în sânul Tatălui”.

Aceasta este diferența dintre cunoașterea divină și percepția umană a omniscienței. Cunoașterea divină cunoaște mai dinainte rodul semințelor spirituale care sunt plantate în mintea ființelor create. Doctrina umană a

omniscienței nu are un principiu de sămânță, ci operează în mediul steril de a cunoaște absolut totul.

În cadrul principiului ceresc al plantării sămânței și al rodirii, una dintre cele mai mari probleme pentru doctrina omniscienței este că, dacă Dumnezeu ar știut cu certitudine că Lucifer va cădea înaintea de a fi creat, atunci Dumnezeu Însuși este creatorul satanei, pentru că gândul își are originea în El. Acest lucru, la rândul său, trebuie să-l facă responsabil pentru problema păcatului, pentru că El a fost primul care și-l imaginează și îl anticipează.

Dumnezeu are o cunoaștere foarte exactă a viitorului, deoarece El a creat universul și cunoaște mecanismele sale intime. El poate, de asemenea, să citească gândurile creaturilor Sale și, prin urmare, să cunoască implicațiile acestor gânduri. El poate, de asemenea, să testeze cu blândețe tăria voinței creaturilor Sale prin suflarea Spiritului asupra lor pentru a evalua reacția lor internă.

Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul.
Ioan 3:8

Toate aceste lucruri arată prăpastia dintre adevărul vastității cunoașterii lui Dumnezeu și minciuna că Dumnezeu știe absolut totul. Aici avem dovezi ale lucrurilor care nu au intrat în mintea lui Dumnezeu și, prin urmare, sunt lucruri despre care El nu a știut:

Au zidit și înălțimi lui Baal, ca să ardă pe copiii lor în foc ca arderi-de-tot lui Baal – lucru pe care nici nu-l poruncisem, nici nu-l rânduisem și **nici nu-Mi trecuse prin minte**. Ieremia 19:5

Ideea jertfirii copilului pentru păcat nu a intrat niciodată în mintea lui Dumnezeu. Numai acest fapt dovedește falsă ideea că Dumnezeu a dezvoltat ideea că dreptatea Sa nu putea fi satisfăcută decât prin uciderea propriului Său Fiu. Acest lucru nu a intrat niciodată în mintea Lui. Ceea ce El știa era riscul de a oferi ființelor libertatea de a alege și probabilitățile care ar putea apărea.

Reacția creștină firească este de a nega gândul că Dumnezeu nu este în control total și complet. El este în control prin principiul semințelor de

însămânțare, creștere și recoltare. Totuși, acest decalaj între vasta cunoaștere a lui Dumnezeu și minciuna de a cunoaște absolut totul oferă loc pentru realitatea frumoasă a riscului divin.

Dumnezeu și Fiul Său și-au asumat un risc cu Lucifer și îngerii. Ei au sădit în ei sămânța iubirii, a bucuriei, a libertății, a răbdării și a binecuvântării. Ei nu le-au pus nici o rețineră, deoarece îngerii nu au avut nemurire naturală și, prin urmare, nici unul dintre cuvintele lui Dumnezeu nu a putut fi înțeles ca fiind impuse. Ei erau strâns legați de Dumnezeu și de Fiul Său; ei manifestau sămânța pe care Tatăl și Fiul o sădiseră în ei – până în ziua în care s-a găsit acea nedreptate în Luciferr.

Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua când ai fost făcut până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine. Ezechiel 28:15

A găsi ceva este un proces de descoperire. Textul nu spune, „până când nedreptatea a fost plantată în tine.” Acest lucru se datorează faptului că Lucifer a fost făcut perfect. Prin urmare, este logic ca Dumnezeu și Fiul Său să găsească nedreptatea în Lucifer. Nu era ceva ce au plantat acolo și nici nu știau sigur că se va întâmpla acest lucru. Acordându-le îngerilor libertatea de a alege, ei erau conștienți de riscul pe care și-l asumau, dar ofereau tot ceea ce era necesar pentru a permite prosperitatea și binecuvântarea.

Mulți dintre cei care iau poziția ateismului consideră această poziție intolerabilă. Ideea lor este că, dacă există un Dumnezeu și El a făcut totul, atunci El ar fi trebuit să facă totul perfect și că nimic rău nu se va întâmpla. Astfel, există un tip de mulțumire în a vedea creștinii dețin doctrina omniscienței, ea oferă doar mediul potrivit pentru ei să-L respingă pe Dumnezeu și să-L condamne pentru a permite păcatului să vină în univers. Ateismul este antiteza logică a doctrinei creștine a omniscienței. Riscul divin este expresia logică a unui Dumnezeu atotputernic, atotștiutor, dătător de libertate.

Creștinismul și ateismul sunt în uniune dialectică. Ambele încep cu premisa că Dumnezeu știa că răul va veni în lume. Creștinismul încearcă să justifice acțiunile lui Dumnezeu, în timp ce ateismul le condamnă. Toate acestea pot fi ocolite prin intrarea în realitatea principiului seminței lui Dumnezeu și pot intra în Agape-ul Tatălui și al Fiului. De dragul iubirii și al dorinței de libertate, Dumnezeu și-a asumat riscul de a crea un univers al alegerii libere.

Lucifer si-a respins moștenirea, s-a mințit pe sine și a ales să creadă că toate darurile care i-au fost date erau de fapt inerent ale lui. El L-a disprețuit pe Cel care i le-a dat și a dorit să-L omoare și să-I ia locul. Aceste fapte nu erau în gândurile Tatălui și, prin urmare, nici în gândurile Fiului lui Dumnezeu. Ei nu și-au imaginat răul înainte ca Lucifer să-l fi gândit. Ei erau conștienți că pentru ca creația lor să aleagă împotriva voinței lui Dumnezeu va implica durere, tristețe și moarte, dar înainte ca acțiunile să fie luate, nu se știa care vor fi rezultatele.

Odată ce Satana a început să se îndepărteze de supunerea sa față de Dumnezeu și față de Fiul Său, a devenit tot mai clar ce se va întâmpla. Când Satana a hotărât să sfideze cerul și să-și aleagă propria cale, Dumnezeu a știut exact care va fi sfârșitul. Acest lucru se datorează faptului că sămânța a fost formată și nu va fi schimbată. Acesta a fost stabilit și, prin urmare, trebuie să producă fructele conținute în acesta.

Dacă Satana ar fi fost singurul care ar fi luat această cale, rodul planului lui Satana ar fi putut fi identificat rapid. Realitatea este că darurile pe care satana le primise, el l-a folosit spre Înaintarea planului său viclean și calculat de a răsturna guvernarea lui Dumnezeu, semănând discordie și neliniște în mintea tuturor ființelor create. În centrul planului său a fost noua sa teorie a justiției.

Pentru ca noi să ne adâncim în această parte a poveștii din cer, să ne amintim acest principiu enunțat în Scriptură. Acesta este următorul strat al principiului semințelor.

Ce a fost va mai fi și ce s-a făcut se va mai face; nu este nimic nou sub soare. Eclesiast 1:9

Ce este a mai fost și ce va fi a mai fost; și Dumnezeu aduce iarăși înapoi ce a trecut. Eclesiast 3:15

Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor. 1 Corinteni 10:11

Și tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde. Romani 15:4

Aceleași semințe produc aceleași fructe. Acesta este motivul pentru care războiul care a avut loc în cer se repetă pe pământ într-o mai mare și mai mare claritate. Pe măsură ce citim povestirile Bibliei, dobândim o imagine mai clară a problemelor care au avut loc în cer. Pământul prin căderea sa în păcat a devenit scena pe care gândurile secrete ale lui Satana se manifestă pe deplin.

Frumusețea principiului seminței este că putem urmări dovezi atât ale seminței lui Hristos, cât și ale seminței lui Satan în acțiunile rasei umane descrise în Biblie. Satana a fost un criminal de la început. Această sămânță a fost lăsată să fie plantată în viața unor oameni precum Cain, Nimrod, Absalom și alții. Ne vom uita la aceste povești pentru a pune cap la cap problemele cheie ale războiului originar din cer.

Când Fiul lui Dumnezeu a devenit copil în Betleem, principiile ascunse ale celor două semințe au fost revelate în detaliu. În dorința manifestată a lui Irod de a-l ucide pe Pruncul Isus (Matei 2.16), vedem revelate dorințele ascunse a lui Satan de a-l ucide pe Fiul lui Dumnezeu de la început.

Și toți cei ce locuiesc pe pământ se vor închina Lui, ale cărui nume nu sunt scrise în cartea **vieții Mielului ucis de la întemeierea lumii**. Apoc. 13:8

Așa cum am exprimat mai devreme în capitolul 5, în cadrul acestui principiu de semințe putem înțelege evenimente din zorii timpului, pentru că sămânța poartă întotdeauna același fruct. Acesta este principiu exprimat în Isaia 46:10; prin principiul seminței, Dumnezeu cunoaște „sfârșitul de la început”. Pe măsură ce pomii câmpului poartă aceleași fructe în fiecare an, tot așa evenimentele istoriei poartă aceleași roade din sămânța plantată la început. Nașterea, viața și moartea lui Hristos în această lume ne descoperă lucruri care au fost ținute secrete de la început. Lucrurile ascunse ale întunericului sunt aduse la lumină.

Iar Aceluia care poate să vă întărească, după Evanghelia mea și propovăduirea lui Isus Hristos – **potrivit cu descoperirea tainei care a fost ținută ascunsă timp de veacuri**, dar a fost arătată acum prin scrierile prorocilor și prin porunca Dumnezeului celui veșnic, a fost adusă la cunoștința tuturor neamurilor, ca să asculte de credință Romani 16:25-26

În comploturile și vicleșugurile fariseilor avem revelația muncii lui Satana în încercarea de a-L distruge pe Hristos și pe urmașii Săi de la început până acum.

CAPITOLUL 11

CADRUL MODELULUI DIVIN ȘI OPOZIȚIA SA

Înainte de a ne uita la aceste povestiri din Vechiul Testament, trebuie să luăm în considerare un alt strat. Aceasta se referă la cele două tipare distincte create de reacția Fiului lui Dumnezeu și a lui Satana la cuvântul Tatălui. Acest lucru este important de înțeles, deoarece face parte din procesul de semințe și îl găsim din nou și din nou în Scriptură. Gândiți-vă la relația revelată între Tatăl și Fiul în acest pasaj.

Totuși, pentru noi, nu este decât **un singur Dumnezeu: Tatăl**, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și **un singur Domn: Isus Hristos**, prin care sunt toate lucrurile și prin El și noi.
1 Corinteni 8:6

Fiul lui Dumnezeu ascultă în mod liber și cu bucurie de Tatăl Său. Cuvintele și faptele Tatălui trec prin Fiul. Tatăl este sursa, iar Fiul este canalul. Toate lucrurile sunt ale Tatălui și toate lucrurile sunt prin Fiul. Acest proces produce următoarele rezultate:

Care fiind strălucirea slavei Sale și chipul expres al persoanei Sale... Evrei 1:3

Slava caracterului Tatălui este mai luminoasă atunci când este trecută prin Fiul Său. Aceasta este dezvoltarea naturală a gândurilor Tatălui sădite în inima Fiului Său. Fiul mărește ceea ce face Tatăl Său. El o face mai mare și mai luminoasă. Vorbind despre Hristos, Biblia spune:

Domnul a bine voit de dragul neprihănirii Sale; **el va mări legea și o va face onorabilă**. Isaia 42:21

Isus mărește legea Tatălui Său prin viața, cuvintele și faptele Sale. Deoarece El îi spune „Amin” Tatălui Său, gândurile și cuvintele Tatălui sunt extinse prin Fiul Său. Pe acest principiu, Hristos le poate spune ucenicilor Săi:

Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu; **ba încă va face altele și mai mari decât acestea**, pentru că Eu mă duc la Tatăl. Ioan 14:12

Pe măsură ce urmașul lui Hristos spune „Amin” la ceea ce Hristos îi cere, principiul măririi se extinde și mai mult, astfel încât să se poată face lucrări mai mari. Nu ucenicul este cel care pretinde credit pentru fapte, pentru că este făcut în El de Hristos, și Tatăl este Cel care lucrează în Hristos. Acest lucru creează o expansiune în cascadă a împărăției cerurilor. Pentru o explicație extinsă a Modelului Divin vă rugăm să citiți *broșura Modelul divin al vieții* disponibile la fatheroflove.info

În Modelul Divin nu există nici o tensiune între sursă și canal. Acest principiu poartă în toate aspectele împărăției lui Dumnezeu. Deoarece canalul are încredere în sursă, există doar pace perfectă. Acest lucru se datorează faptului că canalul a venit de la sursă și se bazează în această identitate.

Îl vei păstra în pace perfectă, mintea căruia este rămasă *asupra Ta*, pentru că el se încrede în Tine. Isaia 26:3

Al doilea principiu al Modelului Divin este că sursa este de obicei invizibilă, în timp ce canalul face vizibil.

El [Hristos] este chipul Dumnezeului nevăzut, primul născut peste toată creația. Coloseni 1:15

Hristos, ca Cuvânt al lui Dumnezeu, este gândurile Tatălui manifestate pentru ca toți să audă (Ioan 1:1,14). Modelul este replicat în multe locuri

din lumea noastră. Ca ființe inteligente ne exprimăm gândurile interne prin cuvinte, făcând din procesul nostru de comunicare o sursă invizibilă exprimată printr-un canal vizibil (sonor).

Acest lucru va fi important de reținut pe măsură ce continuăm. Modelul după care operează Satana poate fi descris cel mai bine în gândirea occidentală ca teză, antiteză, ceea ce duce la sinteza numită uneori *dialectică hegeliană*. În gândirea orientală putem exprima acest lucru ca Yin și Yang într-un singur cerc. Principiul contrariilor este cel care este contopit de conflict, dezbateri, argumentare și război. Acest model a fost stabilit prin cuvintele lui Satana.

Tu ziceai în inima ta: 'Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt.'. Isaia 14:13-14

Satana și-a dorit propriul tron, a vrut să fie identic cu Dumnezeu. Acest lucru creează două surse. Prezența a două surse creează tensiune automată. Cine va fi primul și cine va fi al doilea? Ele nu pot fi primul și al doilea, ele trebuie să fie mistic fuzionat împreună ca opuse.

Principiul opoziției este atât de natural pentru noi. Toate guvernele democratice au o opoziție aleasă față de guvern. Guvernul și opoziția sunt contopite ca un singur parlament.

Ca un simplu experiment, ne putem gândi la modul în care funcționează o minte model divin în contrast cu sistemul de opoziție al lui Satan. Să luăm, de exemplu, introducerea cuvântului:

LUMINĂ

În sistemul lui Satana v-ați gândi în mod natural la cuvântul:

ÎNTUNECAT

Dar în sistemul Tiparului Divin ar funcționa așa:

LUMINA → LUMINĂ PUTERNICĂ

Sistemul lui Satan gândește în contrarii. Sistemul lui Dumnezeu gândește la fel, dar amplificat. Acest lucru devine important pe măsură ce trecem la următorul nostru subiect și la războiul care a avut loc în cer.

CAPITOLUL 12

ARMONIA DREPTĂȚII ȘI A MILEI

Așa cum am discutat mai înainte, Satana venise să vadă darurile pe care i le dăduse Hristos ca lucruri pe care le poseda în mod natural de la el însuși. El a venit să-L respingă pe Fiul lui Dumnezeu și, în cele din urmă, a ajuns la locul unde plănuia să-l omoare. Modul în care Satana și-a planificat atacul poate fi văzut mai ales în povestirile lui Daniel din groapa cu lei și în povestea lui Absalom.

Așa cum am discutat în capitolul 6, credința lui Satana că viața lui a venit de la el însuși a schimbat modul în care el a perceput legea. Aici au început să se manifeste răutățile.

Oare tronul nelegiurii va avea părtașie cu tine, care încadrează răutățile printr-o lege? Psalmii 94:20 (KJV)

Gândurile pe care Satana a început să le simtă față de Fiul lui Dumnezeu s-au îndreptat spre violență.

Prin mărimea negoțului tău te-ai umplut de silnicie și ai păcătuit; Ezechiel 28:16

Gândul violenței este expresia opoziției. Satana credea că viața și puterea pe care le avea erau ale sale. El a simțit că Fiul lui Dumnezeu i-a stat în cale. El

a avut gânduri de a-și folosi presupusa putere inerentă pentru a-L învinge pe Fiul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, el a trebuit să găsească o cale de a-L prinde pe Fiul lui Dumnezeu. Putem ridica piesele din povestea lui Daniel.

Darius a găsit cu cale să pună peste împărăție o sută douăzeci de dregători, care trebuiau să fie răspândiți în toată împărăția; a pus în fruntea lor trei căpetenii, în numărul cărora era și Daniel. Dregătorii aceștia aveau să le dea socoteală, ca împăratul să nu sufere nicio pagubă. **Daniel însă întrecea pe toate aceste căpetenii și pe dregători, pentru că în el era un duh înalt, și împăratul se gândea să-l pună peste toată împărăția.** Atunci, căpeteniile și dregătorii au căutat să afle ceva asupra lui Daniel, ca să-l părăscă în ce priveau treburile împărăției. Dar n-au putut să găsească nimic, niciun lucru vrednic de muștrare, pentru că el era credincios și nu se găsea nicio greșeală la el și niciun lucru rău. Atunci, oamenii aceștia au zis: **„Nu vom găsi niciun cuvânt de plângere împotriva acestui Daniel, afară numai dacă am găsi vreunul în Legea Dumnezeului lui!”** Apoi, aceste căpetenii și dregătorii aceștia s-au dus cu mare zarvă la împărat și i-au vorbit așa: **„Să trăiești veșnic, împărate Darius! Toate căpeteniile împărăției, îngrijitorii, dregătorii, sfetnicii și cărmuitorii sunt de părere să se dea o poruncă împărătească, însoțită de o aspră oprire, care să spună că oricine va înălța în timp de treizeci de zile rugăciuni către vreun dumnezeu sau către vreun om, afară de tine, împărate, va fi aruncat în groapa cu lei.”** Daniel 6:1-7

„Un spirit excelent a fost în Daniel.” Aceasta este o reflectare a Spiritului excelent în Fiul lui Dumnezeu. Hristos a fost pus peste tot tărâmul. Vedem că cei imediat sub Daniel nu l-au înfruntat direct pe Daniel sau direct i-au făcut rău, ci s-au dus la rege cu o cerere care părea să-l cinstesc pe rege. Ei au vrut să facă un decret că nimeni nu ar trebui să ceară nici un dumnezeu, cu excepția regelui. Acest decret părea să consolideze poziția regelui. Acesta a fost destinat lui Daniel ca să-l distrugă.

În cazul Fiului lui Dumnezeu, Satana și cei cu el au folosit o metodă diferită de a crea același efect ca și ceea ce i s-a întâmplat lui Daniel. Acest lucru se găsește în povestea lui Absalom.

Se scula dis-de-diminează și stătea la marginea drumului la poartă.
Și ori de câte ori avea cineva vreo neînțelegere și se ducea la

împărat la judecată, Absalom îl chema și zicea: „Din ce cetate ești?” După ce-i răspundea: „Sunt din cutare seminție a lui Israel”, Absalom îi zicea: „Iată, pricina ta este bună și dreaptă, dar nimeni din partea împăratului nu te va asculta.” Absalom zicea: „De m-ar pune pe mine judecător în țară! Orice om care ar avea o neînțelegere și o judecată ar veni la mine, și i-aș face dreptate.” Și, când se apropia cineva să se închine înaintea lui, el îi întindea mâna, îl apuca și-l săruta. Absalom se purta așa cu toți aceia din Israel care se duceau la împărat să ceară dreptate. Și Absalom câștiga inima oamenilor lui Israel. 2 Samuel 15:2-6

Numele Absalom înseamnă *tată al păcii*, dar ascuns sub acest nume a fost un personaj de ură și război. Absalom a vrut ca tatăl său să-l pedepsească pe fratele său vitreg Amnon, care a agresat-o sexual pe sora lui Absalom, Tamar. Deoarece regele David nu a executat o sentință împotriva lui Amnon, Absalom l-a disprețuit pe tatăl său și a hotărât să-l răstoarne. Absalom a luat lucrurile în mâna sa și l-a executat pe Amnon cu dreptatea pe care a considerat-o potrivită. Apoi și-a propus să câștige inimile împărăției lui Israel.

În urma stăruințelor lui Absalom, împăratul a lăsat să meargă cu el pe Amnon și toți fiii săi. Absalom a dat următoarea poruncă slujitorilor săi: „Luați seama, când se va veseli inima lui Amnon de **vin și când vă voi zice: ‘Loviți pe Amnon!’ atunci să-l omorâți; să nu vă temeți de nimic. Oare nu vă poruncesc eu? Fiți tari și arătați-vă oameni de inimă!**” Slujitorii lui Absalom au făcut lui Amnon cum le poruncise Absalom. Și toți fiii împăratului s-au sculat, au încălecat fiecare pe catărul lui și au fugit. 2 Samuel 13:27-29

Satana, care a fost inițial Lucifer, a fost nemulțumit de faptul că Fiul lui Dumnezeu a fost înălțat deasupra lui. El a simțit că este o nedreptate pentru el însuși și a hotărât să-L răstoarne pe Fiul lui Dumnezeu. Tatăl Său a arătat clar tuturor că toți îngerii trebuiau să se închine Fiului lui Dumnezeu.

Și când L-a adus pe Fiul Său suprem în lume, Dumnezeu a spus: „Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine”. Evrei 1:6 (NLT)

Acest pasaj se referă la venirea lui Hristos pe pământ, dar principiul seminței ne duce înapoi la începutul războiului din cer.

Ca toți să-L cinstească pe Fiul așa cum Îl cinstesc pe Tatăl. Cel ce nu-L cinstește pe Fiul nu-L cinstește pe Tatăl care L-a trimis. Ioan 5:23

Lucifer a refuzat să se supună acestui lucru. El a hotărât să răstoarne împărăția lui Dumnezeu. El a câștigat mulți dintre îngeri de partea lui. La fel ca în povestea lui Absalom, problema la îndemână a fost una a justiției.

Absalom zicea: „De m-ar pune pe mine judecător în țară! Orice om care ar avea o neînțelegere și o judecată ar veni la mine, **și i-aș face dreptate.** 2 Samuel 15:4

Insinuarea lui Absalom a fost că regele nu dădea dreptate supușilor săi, dar această afirmație era falsă. Mai devreme, în cartea lui Samuel, citim:

Deci David a domnit peste tot Israelul; iar David a administrat judecata și dreptatea întregului său popor. 2 Samuel 8:15

David oferea dreptate supușilor săi, dar nu era dreptatea pe care Absalom o credea necesară. David a arătat milă pentru că mila lui Dumnezeu a fost cu el și a stabilit împărăția lui:

El va zidi Numelui Meu o casă și voi întări pe vecie scaunul de domnie al împărăției lui. Eu îi voi fi Tată și el Îmi va fi fiu. Dacă va face răul, îl voi pedepsi cu o nua omenească și cu lovituri omenești; dar **harul Meu nu se va depărta de la el**, cum l-am depărtat de la Saul, pe care l-am îndepărtat dinaintea ta. **Ci casa ta și împărăția ta vor dăinui veșnic înaintea Mea și scaunul tău de domnie va fi întărit pe vecie.** 2 Samuel 7:13-16

Absalom nu a vrut un regat construit pe o dreptate care arată milă. Voia o justiție care să-i execute pe răufăcători fără milă. După cum vedem în povestea lui Daniel, a fost a treia persoană de autoritate din regat, după rege și mâna dreaptă a regelui, care a introdus un decret de moarte pentru lipsă de loialitate față de rege. Lucifer a început să agite o nouă teorie a dreptății care cerea o pedeapsă pentru păcătos. Aceasta a fost răutatea care lucra prin intermediul legii.

Legea lui Dumnezeu era o lege a vieții și a libertății. Așa cum Tatăl a fost singurul care a fost în mod inerent nemuritor și Fiul Său a posedat această

nemurire prin dragostea și onoarea Tatălui Său, tot restul îngerilor au primit această viață prin Fiul lui Dumnezeu, clipă de clipă.

Lucifer a reformulat legea ca pe un cod pe care îngerii trebuia să-l respecte și că cei care nu se supun trebuiau pedepsiți. Aceasta este ceea ce el a numit justiție. Acest lucru a fost diferit de dreptatea lui Dumnezeu. Rețineți cu atenție următorul text.

Dreptatea și judecata *sunt* locuința tronului tău: mila și adevărul vor merge înaintea feței tale. Psalmul 89:14

Acest text biblic este o structură clasică de propoziție ebraică. A doua propoziție este o extindere a primei. Este reafirmarea principiilor din prima parte într-un mod amplificat. Acesta este modul în care funcționează Modelul Divin. În afară de aceasta, punctuația engleză oferă, de asemenea, acest principiu. Cele două puncte după cuvântul *tronul* tău înseamnă că ceea ce urmează este să explice ceea ce este înainte de cele două puncte.

1. Dreptatea și judecata sunt locuința tronului tău
Egal
2. Mila și adevărul vor merge înaintea feței tale

Ceea ce spune acest lucru este că dreptatea este exprimată ca milă, iar judecata este exprimată ca adevăr. Acest lucru se potrivește perfect Modelului Divin. Dreptatea este lucrul corect de făcut, iar lucrul corect pe care Îl face Dumnezeu este să arate milă.

Lucifer și-a folosit cadrul opozițional pentru a face din dreptate opusul milei. Justiția înseamnă pedeapsă și, dacă este necesar, moarte. Mila înseamnă amânarea pedepsei sau transferul pedepsei către altul. Satana a introdus ideea că fiecare păcat trebuie pedepsit și că, dacă Dumnezeu ar trebui să remită pedeapsa, atunci El nu ar fi un Dumnezeu al adevărului și al dreptății.

Vedem în povestea lui Absalom că a reușit să fure inimile națiunii lui Israel.

Deci Absalom a furat inimile oamenilor lui Israel. 2 Samuel 15:6

În același mod, Lucifer a reușit să-i convingă pe toți îngerii de acest nou mod de a se relata dreptății și milei. Le-a făcut sens deplin că adevărata

onoare adusă lui Dumnezeu însemna că trebuie să existe un decret de moarte pentru cei care îl dezonorează pe Tatăl. Ei au văzut logica lui Satana ca onorându-L pe Dumnezeu, fără să-și dea seama că aceasta submina guvernarea lui Dumnezeu.

Acest principiu pe care satana îl introducea era oribil pentru Dumnezeu. Caracterul său era milostiv, grațios, îndelung răbdător și abundent în bunătate și adevăr. (Exodul 34:6).

După cum vedem în povestea lui Daniel, nu regele a fost cel care a introdus decretul morții pentru lipsă de loialitate, a fost a treia persoană din conducere și unii dintre cei de sub el.

Dumnezeu nu este autorul morții. Moartea este vrăjmașul lui Dumnezeu; moartea este în opoziție cu legea vieții, și a libertății. Dacă legea lui Dumnezeu conținea un decret al morții în ea, atunci nu putea exista libertate. Nu ar fi decât frica așteptării pedepsei, dacă nu ai reușit să faci ceea ce trebuie.

Biblia îl prezintă pe Satan ca fiind cel care are stăpânirea și puterea morții, nu Dumnezeu.

Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El Însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, **prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe Diavolul.**
Evrei 2:14

La acest subiect trebuie să ne întoarcem acum. Cu toții am fost învățați că dreptatea lui Dumnezeu cere moartea păcătosului. Realitatea este că acesta este sistemul de justiție al lui Satana impus legii lui Dumnezeu. Legea vieții, a dreptății și a libertății nu ar putea avea niciodată moartea asociată cu ea. Dreptatea lui Dumnezeu este să arate milă. Satana a situat dreptatea și milă în opoziție unul cu celălalt. El a reformulat legea în așa fel încât să-i convingă pe îngerii cerești că păcatul trebuie pedepsit cu forță și că acest lucru a fost pentru a îmbunătăți guvernarea lui Dumnezeu.

CAPITOLUL 13

STĂPÂNIREA MORTII

Acum, ajungem la rezultatul final al celor două semințe. Rodul sămânței în Hristos este viața: viață liberă, deschisă, nelimitată, plină de bucurie, fără margini. Fiul lui Dumnezeu este viața. Credița sa de Fiu și dragostea sa față de Tatăl Său reprezintă piatra de temelie a vieții fiecărei firi morale din univers. Ascultați cuvintele Mântuitorului – ele sunt numai viață.

Isus i-a zis: „Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Ioan 11:25

Fiul binecuvântat în contrast cu cel care ucide și distruge:

Hoțul nu vine decât să fure, să junghie și să prăpădească. **Eu am venit ca oile să aibă viață**, și s-o aibă din belșug. Ioan 10:10

Atât de frumos este caracterul lui Isus încât revelația Sa despre Tatăl a abolit de fapt moartea.

dar care a fost descoperit acum prin arătarea Mântuitorului nostru Hristos Isus, **care a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie.** 2 Timotei 1:10

Dacă Isus a abolit moartea, atunci este imposibil pentru El să se angajeze sau să dezvăluie ceva ce El a abolit. Cum a abolit Isus moartea? Prin lumina Evangheliei.

Ce este Evanghelia?

Începutul Evangheliei lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.
Marcu 1:1

Fiul lui Dumnezeu este Evanghelia. Ce a făcut Fiul lui Dumnezeu?

Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac. Ioan 17:4

Fiul lui Dumnezeu a glorificat ceea ce înseamnă că El a revelat lumii caracterul Tatălui. Amintiți-vă că El i-a spus lui Filip: „Cel ce M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl”. (Ioan 14:9). Această revelație a caracterului lui Dumnezeu a abolit moartea. Acest lucru este adevărat deoarece Isus a spus că a terminat lucrarea pe care Tatăl I-a dat-o să o facă înainte de a muri pe Cruce.

Imediat după această rugăciune, Isus a spus mulțimii:

Dar acesta este ceasul vostru și puterea întunericului. Luca 22:53.

Legea vieții, a dăruirii și a binecuvântării nu se va opri. Hristos i-a iubit și i-a iertat până la sfârșit pe vrăjmașii Săi. Aceasta arată natura neschimbată a legii lui Dumnezeu. Când Isus a spus: „Tată iartă-i”, El a arătat că nu-Și va schimba niciodată caracterul. El nu avea să lovească niciodată la vrăjmașii Săi; El nu avea decât să-i iubească să-i ierte și să-i lase să primească consecințele propriilor alegeri, așa cum am văzut în distrugerea Ierusalimului la 40 de ani de la moartea Sa.

Legea lui Dumnezeu este legea iubirii, a libertății și a vieții din belșug. Este legea iertării și a milei. Aceasta este sămânța care rămâne în inima lui Hristos. Oriunde este plantată, va produce acest fruct.

Satana s-a făcut dușmanul lui Dumnezeu spunând minciuni despre caracterul Său. Când Satana și-a prezentat ideile sale despre dreptate și a folosit legea lui Dumnezeu ca instrument care cere moartea, a provocat război în cer – un război al cuvintelor. Mulți îngeri erau de partea lui Lucifer și încercau să reformeze guvernarea lui Dumnezeu. Totuși, în adâncul inimii sale, Satana folosea această idee ca pe un front pentru a-L ucide pe Fiul lui Dumnezeu. Ca și povestea lui Daniel, el a vrut să-L prindă pe Hristos

în ceea ce privește legea Dumnezeului Său. Satana cunoștea caracterul lui Dumnezeu. Ni se spune:

Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse; te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu și umbrai prin mijlocul pietrelor scânteietoare. Ezechiel 28:14

Pietrele de foc reprezintă prezența lui Dumnezeu în suflet. Suntem numiți pietre vii și prezența lui Dumnezeu este ca focul. Satana cunoștea caracterul lui Dumnezeu și și-a imaginat că, dacă ar putea încadra legea lui Dumnezeu ca pe ceva care cerea moartea și apoi să facă ființele să păcătuiască, el ar putea apoi să-L învinovățească pe Dumnezeu și să ceară ca unul egal cu Dumnezeu să plătească prețul pentru a-i salva. Planul ispășirii înlocuitoare a fost conceput în mintea lui Satana ca un plan de a-L ucide pe Hristos.

A fost un plan clasic de ostatici. Satana a folosit legea lui Dumnezeu pentru a construi cușca pentru a-și prinde ostaticii.

Și porunca, ea, care trebuia să-mi dea viața, mi-a pricinuit moartea. Pentru că păcatul a luat prilejul prin ea m-a amăgit, și, prin însăși porunca aceasta, m-a lovit cu moartea. Romani 7:10-11

Pavel a găsit porunca de a fi până la moarte din cauza păcatului; păcat pe care Satana l-a inventat la început.

Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei. Apoc. 12:7 (KJV)

Știind ce era în mintea lui Satan, Dumnezeu l-a rugat pe Lucifer de multe ori să-l încurajeze să se îndepărteze de la direcția în care se îndrepta. Vedem acest principiu manifestat în modul în care Dumnezeu a apelat la Israel.

Pe când, despre Israel zice: „Toată ziua Mi-am întins mâinile spre un norod răzvrătit și împotrivor la vorbă.” Romani 10:21

Asta ar face orice tată care își iubește copiii. Dumnezeu l-a iubit pe fiul său Lucifer și a vrut să-l salveze.

Domnul mi Se arată de departe: 'Te iubesc cu o iubire veșnică, de aceea îți păstrez bunătatea Mea! Ieremia 31:3

Tatăl le-a explicat îngerilor că El L-a făcut pe Fiul Său egal cu El Însuși și că cuvintele Fiului Său trebuiau urmate la fel ca el Însuși.

pe când Fiului I-a zis: „Scaunul Tău de domnie, Dumnezeuule, este în veci de veci; toiaagul domniei Tale este un toiaag de dreptate. Evrei 1:8

Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului, pentru ca toți să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl. Cine nu cinstește pe Fiul nu cinstește pe Tatăl, care L-a trimis. Ioan 5:22-23

Cine este mincinosul, dacă nu cel ce tăgăduiește că Isus este Hristosul? Acela este Antihristul, care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul. Oricine tăgăduiește pe Fiul n-are peTatăl. Oricine mărturisește pe Fiul are și pe Tatăl. 1 Ioan 2:22-23

Acestea sunt principii eterne; ele fac parte din legea vieții. Ele se află în centrul războiului care a început în cer. Din păcate, Satana a refuzat să se pocăiască de nemulțumirea sa cu privire la Hristos. În loc să se închine Fiului lui Dumnezeu, el a vrut ca Fiul lui Dumnezeu să I se închine.

Iar el i-a zis: „Toate aceste lucruri Îți voi da dacă vei cădea și te vei închina mie.” Matei 4:9

Ne amintim că ceea ce se manifestă pe pământ este o revelație a ceea ce s-a întâmplat de la început. Satana a revelat ceea ce era în inima lui când L-a ispitit pe Hristos. El descoperă sămânța sufletului său. El a vrut să ia locul lui Hristos și să fie închinat în locul Său. Apoi a nădărdit să-L omoare pe Hristos și să-I ștergă amintirea pentru totdeauna. Știm acest lucru din cauza modului în care Satana L-a ucis pe Hristos pe Cruce și apoi a încercat să-l țină în mormânt pentru totdeauna.

Toată această realitate a fost ascunsă inițial în inima lui Satan. Nici măcar Satana însuși nu a înțeles pe deplin la început întregul pericol a locului în care se îndrepta. După ce Dumnezeu i-a revelat lui Satana că viața vine doar prin Fiul Său, el și îngerii săi au trebuit să ia o decizie.

Mulți dintre îngeri au fost de partea lui Lucifer. Există un indiciu în povestea lui Irod și dansul fiicei Irodiadei. Irodiada a vrut să-l omoare pe Ioan Botezătorul. Plănuise ca fiica ei să danseze și știa că fiicei sale i se va oferi un cadou. Dorința ei de a-l ucide pe profet a fost ascunsă. Ea a reprezentat

motivele ascunse ale lui Satana. Regele reprezintă guvernul și strategia politică a lui Satana. Salomeea dansatoare reprezintă obiectul dorit. Când regele, sub influența vinului, și-a făcut oferta, el a spus:

„cere ce vrei tu și îți voi da”. De asemenea, el i-a jurat: „Orice mi-ai cere, **îți voi da, până la jumătate din împărăția Mea.**”
Marcu 6:22-23

Irod reprezintă elemente ostile împărăției lui Dumnezeu. Expresia „jumătate din împărăția Mea” nu este o expresie aleatorie, ci expresia uneia sub influența directă și, prin urmare, metodele lui Satan. Aceași expresie apare și în povestea lui Estera.

Împăratul i-a zis: „Ce ai tu, împărăteasă Estero, și ce ceri? Chiar dacă ai cere jumătate din împărăție, îți voi da.” Estera 5:3

Această ofertă se repetă lui Estera încă de două ori de către rege. (Estera 5:6; 7:2). Această poveste are un element similar prin faptul că Haman a avut un motiv ascuns pentru a distruge Mordecai. Regele este dornic să ofere un cadou tinerei sale soții. Dar aici tânăra acționează pentru a-l salva pe cel care îl reprezintă pe Hristos, spre deosebire de Salomeea care a devenit agentul pentru a-l ucide pe Ioan Botezătorul. În orice caz, tema este similară și conține acest model al unei tinere fete care i se oferă până la jumătate din împărăția sa de către rege.

Satana era dispus să ucidă jumătate din univers pentru a-și asigura obiectivul de dominație universală. Această idee are o expresie modernă în recenta serie Avenger în care personajul Thanos (însemnând moartea) distruge jumătate din univers pentru a asigura stăpânirea universală.²⁹

Acest lucru ar sugera că jumătate dintre îngeri au fost cu Hristos și jumătate au fost cu Satana. Odată ce și-a creat capcana sugerând că dreptatea lui Dumnezeu a cerut moartea, el a încercat să-i înrobească pe îngerii aflați sub influența sa, spunându-le că Dumnezeu nu-i va ierta pentru că s-au alăturat lui. Avem un alt indiciu în acest sens prin ceea ce i-a făcut lui Cain. După ce l-a atras pe Cain în uciderea lui Abel, l-a pecetluit ca într-o cușcă, convingându-l că Dumnezeu nu-l va ierta.

²⁹ https://en.wikipedia.org/wiki/The_Infinity_Gauntlet

Iar Cain i-a zis Domnului Dumnezeu: „Crima mea este prea mare pentru ca eu să fiu iertat”. Geneza 4:13 (Brenton, traducere din greacă OT)

Aceasta este sămânța lui Satana. Produce același fruct și funcționează în același mod. Viața lui Cain dezvăluie ce le-a făcut Satana îngerilor. El le-a spus că Dumnezeu nu-i va ierta.

Acesta a fost punctul în care Lucifer a devenit Satan Acuzatorul, pe deplin și în totalitate. Și-a pecetluit destinul în acest moment. El știa că caracterul lui Dumnezeu era iubirea. El știa că Dumnezeu era milostiv. Ne bazăm pe povestea lui Iona, unde Iona este dezamăgit că Ninive nu a fost șters de pe pământ.

S-a rugat Domnului și a zis: „Ah! Doamne, nu este aceasta tocmai ce ziceam eu când eram încă în țara mea? Tocmai lucrul acesta voiam să-l înlătur fugind la Tars. Căci știam că ești un Dumnezeu milos și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate și că Te căiești de rău! Iona 4:2

Satana încalcă acum pe deplin legea iubirii. Știa că Dumnezeu va ierta, dar a mințit și le-a spus îngerilor săi că Dumnezeu nu-i va ierta. Aceasta i-a aruncat în întuneric și în stăpânirea satanei. Vedem acest principiu exprimat în sens invers, după cum urmează::

...să deschidă ochii, pentru *a-i* întoarce **din întuneric în lumină și din puterea satanei către Dumnezeu, pentru ca ei să poată primi iertarea păcatelor** și o moștenire printre cei care sunt sfințiți prin credința în Mine. Faptele Apostolilor 26:18

Satana a incalcat legea spunand ca Dumnezeu nu va ierta. Aceasta este sămânța lui Satan și a tuturor celor care reiau această idee că Dumnezeu nu va ierta încălcarea legii lui Dumnezeu – legea vieții și a libertății.

Acei îngeri care au crezut minciuna lui Satana și-au pecetluit destinul. Nu exista nici o speranță pentru ei să fie iertați pentru că nu credeau că Dumnezeu va ierta și, prin urmare, ei nu au cerut-o niciodată.

Biblia spune că Tatăl este mereu milostiv. Mila Lui nu se termină niciodată.

O, mulțumește Domnului, căci *El este bun!* **Căci mila Lui dăinuie în vecii vecilor.** O, mulțumește Dumnezeului Dumnezeilor! **Căci**

mila Lui dăinuie în vecii vecilor. O, mulțumește Domnului domnilor! **Căci mila Lui răbdă în veci:** Celui ce singur face minuni mari, **Căci mila Lui dăinuie în vecii vecilor;** Celui ce prin înțelepciune a făcut cerurile, **Căci mila Lui dăinuie în vecii vecilor.**
Psalm 136:1-5

Dumnezeu este întotdeauna gata să ierte, dar cei care devin convinși că El nu va ierta, păcătuiesc împotriva sufletelor lor și vor muri; toate acestea pentru că nu-și vor cere niciodată iertare. Iertarea lui Dumnezeu aduce viața și caracterul lui Hristos care vindecă și restaurează, restabilindu-ne la legea vieții. Numai atunci când cereți veți primi. Dacă mâncați din fructul acestui pom pe care Satana l-a creat, cu siguranță veți muri. Dacă credeți că există în caracterul lui Dumnezeu ideea că Dumnezeu poate veni într-un loc sau timp în care el nu va ierta, atunci veți muri. Aceasta este stăpânirea morții. Aceasta este puterea lui Satana asupra sufletului.

Cel mai mare triumf al strategiei lui Satana este de a convinge universul că Dumnezeu este un Dumnezeu al morții și că El va folosi forța pentru a-i pedepsi și, dacă este necesar, pentru a-i ucide pe cei care se răzvrătesc cu stăruință. Biblia ne spune:

rebuie negreșit să murim și vom fi ca niște ape vărsate pe pământ, care nu se mai adună. **Dumnezeu nu ia viața,** ci dorește ca fugarul să nu rămână izgonit dinaintea Lui. 2 Samuel 14:14

Acest verset este prețios pentru că este legat de povestea lui Absalom. Ne amintim că David nu l-a pedepsit pe fiul său Amnon, pentru că a violat-o pe sora lui Absalom, așa cum a vrut Absalom. Absalom a luat lucrurile în propriile mâini și l-a ucis pe fratele său vitreg, Amnon, pentru această faptă. David l-a alungat pe fiul său Absalom pentru crima sa de a-l ucide pe Amon. Într-un efort de a-i împăca pe David și Absalom, Ioab, comandantul suprem al armatei lui David, a conceput un plan de a trimite o femeie la David pentru a-i face apel la un presupus caz pe care l-a avut, care era același cu cazul lui Amon și Absalom. David a discernut planul imediat, dar femeia a apelat la el că *Dumnezeu nu ia o viață, ci caută să-i restaureze pe cei alungați.* Prin această femeie umilă, Dumnezeu a articulat unul dintre cele mai profunde adevăruri ale cerului.

Într-un sistem de Model Divin, viața liberă și moartea nu se vor armoniza niciodată. Libertatea și teama nu pot coexista niciodată. Dumnezeu este

dragoste (1 Ioan 4.8) și când știm această iubire, atunci toată frica este alungată. (1 Ioan 4:18). Nu există frică în dragoste (Agape). Dar există frică în moarte. Prin urmare, Dumnezeu nu poate avea nimic de-a face cu moartea.

Ultimul dușman care va fi distrus *este* moartea. 1 Corinteni 15:26

Să ne dea ca noi, fiind izbăviți de mâna vrăjmașilor noștri, să-I slujim fără teamă. Luca 1:74.

Moartea este stăpânirea lui Satana. El a creat-o prin dezvoltarea unui sistem de justiție fals prin lege, convingându-i pe mulți că încălcarea legii trebuie pedepsită. Infracțiunile grave trebuie pedepsite cu moartea. Satana a conceput ideea morții prin dorința sa ca Fiul lui Dumnezeu să nu mai existe. El și-a imaginat universul fără El. Acest lucru a deschis ușa principiului morții.

Din păcate, singurul mod în care universul a putut descoperi adevărul a ceea ce satana plănuia a fost ca Fiul lui Dumnezeu să-l lase pe Satan să-I facă ceea ce dorea. Răstignirea lui Isus este revelația seminței ucigașe care a locuit în inima lui Satan de la început.

Când adevăratul caracter al Tatălui este revelat și universul și-a făcut alegerea cu privire la Dumnezeu pe care îl slujesc, fiecare genunchi se va pleca și va recunoaște că Isus Hristos este Domn spre slava lui Dumnezeu Tatăl. Unii vor face acest lucru în dragoste. Unii vor face acest lucru cu plânsul și scrâșnirea dinților.

Atunci moartea și iadul vor fi distruse. Autorul morții și cei care l-au crezut vor fi zdrobiți sub greutatea propriei lor vinovații. Un foc va arde în inimile lor la realizarea că și-au pierdut veșnicia și nu au pe nimeni de vină decât ei înșiși.

Apoi Moartea și Hades au fost aruncați în iazul de foc. Aceasta este a doua moarte. Apocalipsa 20:14

Asemenea cutremurului care a zguduit violent pământul când Hristos a murit pe Cruce, tot așa și pământul va izbucni, manifestând gândurile violente și pline de ură ale celor osândiți și le va mistui. Pământul însuși își va vomita locuitorii. (Leviticul 18:25). Cei care au păcătuit Legământul nepieritor vor fi arși de la rădăcină și ramură. (Isaia 24:5-6; Maleahi 4:1-2).

CĂDEREA LUI LUCIFER ȘI A ÎNGERILOR SĂI

Nu exista nici un motiv logic pentru satana de a alege calea pe care o avea. El știa că Dumnezeu era iubitor, milostiv și iertător. El știa că Fiul lui Dumnezeu îl crease pe El și pe toți îngerii și universul. Respingerea sa voită a realității nu poate fi explicată. Acesta este misterul nelegiuirii. Cum ar putea acel înger frumos și blând numit Lucifer să devină Satana? Nu există nicio explicație pentru motivul pentru care Satana a ales să se refugieze în minciuni, înșelăciune și violență.

Satana trebuie să fi tremurat pentru o clipă că era dispus să vorbească astfel de minciuni despre caracterul lui Dumnezeu. În viața lui Cain, vedem amețeala și cutremurarea pe care a trăit-o mergând pe calea satanei. Cain a dezvăluit frământările interioare ale lui Satan și nesiguranța, frica și depresia sa prin pierderea identității sale.

S-a întrebat oare dacă ar trebui să meargă înainte cu planul său? Ar porni el la război deplin împotriva lui Dumnezeu și a Fiului Său?

De ce se înfurii națiunile, iar poporul complatează un lucru zadarnic? Împărații pământului s-au așezat, iar conducătorii se sfătuiesc împreună, împotriva Domnului și împotriva Unsului Său, zicând: „Să rupem legăturile Lor în bucăți și să lepădăm corzile Lor de la noi”. Psalmii 2:1-3

În acest întuneric adânc pe care Satana l-a aruncat asupra îngerilor, Dumnezeu a făcut ca lumina adevărului să strălucească în fața Fiului Său.

Căci Dumnezeu, care a zis: „Să lumineze lumina din întuneric”, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos. 2 Corinteni 4:6

Acest text este o expresie a seminței în Fiul lui Dumnezeu. El este întotdeauna lumina; El este întotdeauna adevărul Tatălui și el este întotdeauna calea către Tatăl. În întuneric a pășit Fiul lui Dumnezeu pentru a vorbi despre dragostea, mila și harul lui Dumnezeu.

Cuvintele Lui erau ca o sabie în gura Lui și ochii Lui ca o flacără de foc. Slava Domnului a fost speranța și bucuria îngerilor care credeau în El, dar El era ca un foc mistuitor (Exodul 24:17) în ochii acelor îngeri care credeau minciunile satanei. În întuneric a venit lumina, iar cuvântul Fiului lui Dumnezeu a adus o separare între cei cu Satana și cei cu Dumnezeu.

Râurile vuiesc, Doamne, râurile vuiesc tare, râurile se umflă cu putere. Dar mai puternic decât vuietul apelor mari și mai puternic decât vuietul valurilor năpraznice ale mării, este Domnul în locurile cerești. Psalmii 93:3-4

Atunci, șarpele a aruncat din gură apă, ca un râu, după femeie, ca s-o ia râul. Apoc. 12:15

Atunci se vor teme de Numele Domnului cei de la apus și de slava Lui cei de la răsăritul soarelui. **Când va năvăli vrăjmașul ca un râu, Duhul Domnului îl va pune pe fugă.** Isaia 59:19

Scriptura reprezintă cuvintele vrăjmașului ca un potop care vine să-i ducă pe cei credincioși. Șarpele prin minciunile sale, a dorit să-i ducă pe toți îngerii, dar Fiul lui Dumnezeu a descoperit slava Tatălui ca o lumină

strălucitoare și aceasta a provocat o separare în ape între îngerii care au rămas deasupra și îngerii care au coborât dedesubt. (Geneza 1.6-7).

Spre dezamăgirea amară a lui Satana, doar o treime dintre îngeri au ales să se angajeze pe deplin în războiul său împotriva lui Dumnezeu și ungera Sa.

Cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului și le arunca pe pământ. Balaurul a stat înaintea femeii care stătea să nască, pentru ca să-i mănânce copilul, când îl va naște. Apoc. 12:4

În viziune, Ioan a văzut simbolurile femeii pe cale să nască sămânța lui Hristos. Deși simbolurile balaurului și ale stelelor se referă profetic la lucrarea lui Satana prin Roma, de a distruge unii dintre conducătorii poporului lui Dumnezeu, ea face referire, de asemenea, la sămânța originală care a provocat acest proces în cer.

Satana le spusese îngerilor că Dumnezeu nu-i va ierta și o treime dintre îngeri l-au crezut și au intrat în închisoarea morții împreună cu Satana.

El a păstrat pentru judecata zilei celei mari, puși în lanțuri veșnice, în întuneric, pe îngerii care nu și-au păstrat vrednicia, ci și-au părăsit locuința. Iuda 1:6

Motivul pentru care se spune că Dumnezeu îi rezervă pe acești îngeri în „lanțuri sub întuneric” se datorează faptului că Satana i-a împiedicat pe îngeri să creadă că se pot întoarce la Dumnezeu. După cum am menționat în capitoul anterior:

...să le deschidă ochii, pentru a-i întoarce din **întuneric în lumină**, și **de la** puterea **satanei** către Dumnezeu, pentru ca ei să poată primi **iertarea păcatelor** și o moștenire printre cei care sunt sfințiți prin credința în Mine. Fapte 26:18

Căci cu ce judecată judecați, veți fi judecați; și cu ce măsură măsurați, vi se va măsura. Matei 7:2

Lanțurile întunericului erau puterea satanei ca ei să NU primească iertarea păcatelor. Astfel încât ei nu puteau decât să spere la pedeapsa pe care au cerut-o lui Dumnezeu să o exercite.

Căci, dacă păcătuim cu voia, după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămâne nicio jertfă pentru păcate, **ci doar o așteptare înfricoșată a judecății și văpaia unui foc care va mistui pe cei răzvrățiți.** Evrei 10:26-27

Unii dintre îngeri – diferența dintre o treime dintre îngeri și jumătate din împărăție – s-au întors la Dumnezeu. Ei au refuzat să accepte minciuna că Dumnezeu nu o va ierta. Ei au îmbrățișat adevărul caracterului milostiv, iubitor, al lui Dumnezeu. Chiar dacă nu au putut răspunde la toate acuzațiile lui Satana, ei au ales să rămână credincioși lui Dumnezeu. Când Isus a murit pe Cruce, planurile lui Satana au fost revelate și îngerii au găsit în cele din urmă răspunsurile pe care le căutau.

și să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ, **cât și ce este în ceruri**, făcând pace prin sângele crucii Lui. Coloseni 1:20

Când Hristos a murit, au fost lucruri împăcate cu Dumnezeu în cer. În cele din urmă, ideile lui Satana și influența lui au fost îndepărtate din cer.

Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui. Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: „Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Lui, pentru că pârâșul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos.” Apoc. 12:9-10

Până în vremea Crucii, Satana încă putea încă să acceseze cerul. Prezența fizică a lui Satan în cer nu putea fi permisă numai pentru că în mintea îngerilor erau întrebări nerezolvate. Ni se spune acest lucru în povestea lui Iov.

Fiii lui Dumnezeu au venit într-o zi de s-au înfățișat înaintea Domnului. Și a venit și Satana în mijlocul lor. Domnul a zis Satanei: „De unde vii?” Și Satana a răspuns Domnului: „De la cutreierarea pământului și de la plimbarea pe care am făcut-o pe el.” Job 1:6-7

În timp ce Isus se apropia de Cruce, El știa că, în curând, Satana va fi descoperit și va cădea ca un fulger din cer. Satana nu ar mai avea nici o simpatie în cer, și astfel el nu ar mai avea nici un motiv să meargă acolo.

Iar El le-a zis: „L-am văzut pe Satana căzând ca un fulger din cer”.
Luca 10:18

Fiul lui Dumnezeu l-a văzut pe Satan căzând din cer în formă trupească de la început, dar ideile sale nu au părăsit pe deplin cerul până când Hristos nu a murit pe Cruce. Rămâne de văzut cine de pe pământ va accepta adevărul caracterului lui Dumnezeu și se va elibera de stăpânirea morții. La sfârșitul timpului, foarte curând, Dumnezeu va clarifica controversa pentru întreaga lume și omul va trebui să ia o decizie, așa cum îngerii au luat o decizie.

Cât de prețios să știți că mila lui Dumnezeu este extinsă la toți în mod liber. Chiar dacă Satana a infectat jumătate din împărăție, totuși o rămășiță a acestor îngeri s-au întors în sânul Tatălui.

Cât de triști trebuie să fi fost îngerii din cer pentru a vedea o astfel de tragedie în curțile cerești. Mulți dintre tovarășii lor cu care împărtășiseră amintiri prețioase au dispărut. Cum trebuie să fi plâns îngerii pentru această pierdere teribilă. Totuși, cine poate măsura sentimentul de pierdere prin care au trecut Tatăl și Fiul? Cei care i-au creat, învățat și i-au iubit pe acești îngeri. Agonia, lacrimile și durerea inimii trebuie să fi fost de nepătruns.

CAPITOLUL 15

DRAGONUL ÎȘI STABILEȘTE BAZA PE PĂMÂNT

A fost Satana alungat din cer? Sau și-a mutat strategic forțele în următorul teatru de acțiune unde urma să fie creat pământul?

Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer. **Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume**, a fost aruncat pe pământ și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui. Apoc. 12:7-9

L-a aruncat Dumnezeu din cer ca și cum ar fi aruncat o pietricică? Acest lucru nu este posibil pentru că atunci când vom cunoaște caracterul lui Dumnezeu vom ști:

Nu se va face niciun rău și nicio pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt, căci pământul va fi **plin de cunoștința Domnului**, ca fundul mării de apele care-l acopăr. Isaia 11:9

Se spune despre Fiul lui Dumnezeu că El nu face violență și este complet inofensiv.

Și au făcut mormântul Lui cu cei răi: și cu bogății la moartea Sa, pentru că **El nu făcuse nici o violență**, nici nu era vreo înșelăciune în gura Lui: Isaia 53:9

Și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși și înălțat mai presus de ceruri. Evrei 7:26

Atunci cum a fost alungat Satana și îngerii Săi? În timp ce citim în Iuda 1:6, acești îngeri și-au părăsit prima stare. Ce i-a făcut atunci să fie „alungați” din cer?

Cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului și le arunca pe pământ. Balaurul a stat înaintea femeii care stătea să nască, pentru ca să-i mănânce copilul, când îl va naște. Apoc. 12:4

Ce reprezintă coada dragonului?

Bătrânul și dregătorul sunt capul, și prorocul care învață pe oameni minciuni este coada. Isaia 9:15

Minciuna lui Satana și neîncrederea lui Dumnezeu i-au făcut pe mulți dintre îngeri să-L vadă pe Dumnezeu ca pe dușmanul lor. Dumnezeu a încercat să le arate adevărul, dar fiecare încercare a fost percepută ca un atac asupra lor.

Dar ei au fost neascultători și au întristat pe Duhul Lui cel sfânt, iar El li S-a făcut vrăjmaș și a luptat împotriva lor. Isaia 63:10

Dumnezeu nu a fost dușmanul lor, ci „s-a întors să fie dușmanul lor” prin propria lor neînțelegere cu privire la locul de unde a venit viața lor în raport cu legea lui Dumnezeu. Când Dumnezeu s-a apropiat de acești îngeri, asemenea lui Adam, care se temea foarte mult după ce a păcătuit, ei au fugit în acea regiune în care urma să fie creat pământul.

Minciunile lui Satana au fost cele care i-au alungat pe îngeri din cer așa cum se afirmă în Apocalipsa 12:4. Pentru a obține mai multe detalii despre ce a

făcut Satana în acest moment, trebuie să examinăm Apocalipsa 12:1-3 care precede versetul 4.

În cer s-a arătat un semn mare – o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap. Ea era însărcinată, țipa în durerile nașterii și avea un mare chin ca să nască. În cer s-a mai arătat un alt semn: iată, s-a văzut un mare balaur roșu, cu șapte capete, zece coarne și șapte cununi împărățești pe capete. Apoc. 12:1-3

Cine este femeia care apare în cer îmbrăcată în soare și luna sub picioarele ei? Versetele 4-6 vorbesc despre femeia care a născut copilul-bărbat de pe pământ care urma să conducă neamurile și a fost prinsă la cer. Adam Clarke oferă acest comentariu:

Că femeia de aici reprezintă adevărata Biserică a lui Hristos cei mai mulți comentatori sunt de acord. În alte părți ale Apocalipsei, Biserica curată a lui Hristos este evident înfățișată de o femeie. În Apoc 19:7, o mare mulțime este reprezentată spunând: „Să ne bucurăm, să ne veselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit.”

Este cu siguranță adevărat că o femeie curată reprezintă mireasa lui Hristos, Biserica Sa iubită.

căci bărbatul este capul nevestei, după cum și Hristos este capul Bisericii, El, Mântuitorul trupului. Efeseni 5:23

De ce este reprezentată această femeie ca fiind în cer în versetele 1-3 și apoi în versetele 4-6 după ce balaurul vine pe pământ, femeia dă naștere copilului-bărbat pe pământ?

Planul pentru acest pământ a fost să descopere slava lui Dumnezeu și a Fiului Său. Am fost făcuți după chipul lor. Toți locuitorii acestei lumi urmau să fie mireasa lui Hristos. Fiul lui Dumnezeu dorea să aibă un popor care să reflecte pe deplin caracterul Său și caracterul Tatălui Său. În crearea femeii din partea lui Adam, am revelat principiul femeii, biserica, care a ieșit din inima lui Hristos. Născut de Tatăl, Hristos a fost Cel care avea să facă voia Capului Său; concepuți de Hristos, omenirea ar face voia Capului lor.

Căci oricine face voia lui Dumnezeu este fratele Meu, sora și mama Mea. Marcu 3:35.

...Du-te la frații Mei și spune-le: „Mă înalț la Tatăl Meu și la Tatăl tău, la Dumnezeu Meu și la Dumnezeuul tău”. Ioan 20:17

Femeia, reprezentând poporul lui Hristos în care este caracterul Său, ar fi îmbrăcată în Soare. Hristos este Soarele dreptății, lumina lumii. Destinul miresei Sale a fost de a descoperi universul adevăratului caracter a lui Dumnezeu.

Cadrul vizibil din Apocalipsa 12 este în momentul nașterii lui Hristos acum două mii de ani. Femeia este Biserica lui Dumnezeu pe cale să-L nască pe Mesia. Balaurul se manifestă prin puterea romană, iar stelele sunt conducătorii poporului lui Dumnezeu care sunt uciși. Cu toate acestea, sămânța acestei povești își găsește originea la început. Dumnezeu și Fiul Său plănuiau să creeze femeia, mireasa lui Hristos pentru a arăta universului adevărata relație dintre Dumnezeu și Fiul Său. Lucifer nu a fost inclus în discuțiile despre crearea acestei lumi. Discuțiile au fost doar între Dumnezeu și Fiul Său pentru că numai Fiul lui Dumnezeu știa adevărul caracterului Tatălui Său.

Ochii Lui erau ca para focului; capul îl avea încununat cu multe cununi împărătești și purta un nume scris pe care **nimeni nu-l știe, decât numai El singur**. Apoc. 19:12

A fost dorința lui Satana de a deveni prințul acestei lumi. Când Adam și Eva i-au cedat stăpânirea lor lui Satan, el a dobândit titlul pe care și-l dorea.

Nu voi mai vorbi mult cu voi, căci vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine. Ioan 14:30

Satana a vrut să-și demonstreze principiile de guvernare cu noul său sistem de justiție de pe acest pământ, dar Dumnezeu I-a acordat Fiului Său să fie atât Creatorul, cât și conducătorul de drept al acestei lumi.

M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel Îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui. **I S-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-i slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui**

este o stăpânire veșnică și nu va trece nicidecum și Împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată. Daniel 7:13-14

Ceea ce a văzut profetul Daniel în viziune este împlinirea planului original pe care Tatăl l-a avut de la început; că Fiul Său va fi conducător și va avea stăpânirea pământului. Înainte ca Fiul lui Dumnezeu să creeze acest pământ, Satana și-a mutat toate forțele în regiunea pământului pentru a se pregăti să devoreze și să ia prizonier ceea ce Hristos urma să creeze.

Cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului și le arunca pe pământ. Balaurul a stat înaintea femeii care stătea să nască, pentru ca să-i mănânce copilul, când îl va naște. Apoc. 12:4

Povestea nașterii lui Hristos acum 2000 de ani este manifestarea a ceea ce s-a întâmplat la întemeierea lumii. Când Isus S-a născut, Satana a încercat să-L distrugă și să pretindă această lume ca fiind stăpânirea sa de drept.

Când Hristos era pe punctul de a crea această lume și de a-Și aduce mireasa pe pământ, Satana a fost gata să o smulgă de sub stăpânirea Fiului lui Dumnezeu. Minunea femeii care a fost planificată, visată și proiectată în cer, urma să fie acum adusă din mâna lui Hristos, Creatorul ei pe pământ.

La început, Dumnezeu a creat cerurile și pământul. Geneza 1:1

De îndată ce Fiul lui Dumnezeu a creat acest loc numit pământ, Satana a încercat imediat să pună stăpânire pe loc pentru că la bun început era întuneric în acest loc.

Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric. Geneza 1:2

Știm că acest întuneric nu a fost bun pentru că Dumnezeu nu a numit întunericul bun. El a numit doar lumina bună.

Dumnezeu a zis: „Să fie lumină!” Și a fost lumină. Dumnezeu a văzut că lumina era bună și Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric. Geneza 1:3-4

Dumnezeu este lumină. Satana este întuneric. Prezența întunericului, care nu a fost numită bună, ne spune că Satana, balaurul, venise pe pământ

pregătit să devoreze ceea ce Fiul lui Dumnezeu crea și să se facă prințul acestei lumi.

Povestea creației nu este o serie de pași arbitrari. Creația este o manifestare a seminței care este în Fiul lui Dumnezeu și este, de asemenea, o revelație a conflictului dintre sămânța lui Hristos și sămânța șarpelui.

Ne amintim că legea vieții nu folosește forța să convingă. Dumnezeu nu l-a forțat în nici un fel pe Satana. Nu i-a restricționat mișcările în niciun fel. Nu așa funcționează legea libertății.

O altă dovadă a acestei libertăți este revelată prin faptul că, deși Satana și îngerii săi au continuat să trăiască, ei nu au trăit prin propria lor putere. Există doar Unul care este nemuritor și care este Dumnezeu. Îngerii au trăit prin viața care a fost în Hristos.

Dumnezeu a vorbit o dată, de două ori am auzit acest lucru:
Puterea *aparține* lui Dumnezeu. Psalmii 62:11

Hristos a continuat să dea viață acestor îngeri căzuți. Fiecare puls al vieții pe care l-au avut, a venit de la Hristos. El și Tatăl Său au continuat să poată citi fiecare gând pe care îl aveau. Ei cunoșteau fiecare gând și acțiune plină de ură a lui Satan împotriva lor. Totuși Dumnezeu le-a dat viață. De ce a fost asta?

În primul rând, așa cum am văzut Dumnezeu nu ia viața. În al doilea rând, mulți dintre îngeri aveau încă întrebări nerezolvate și era nevoie de timp pentru ca Satana să-și dezvolte ideile și să se vadă roadele lor. Drept urmare, Fiul lui Dumnezeu este forțat să audă și să observe murdăria și josnicia acestor îngeri căzuți. Ce cruce este aceasta pentru Hristos să poarte. Într-un fel, Hristos încă îl ține pe Satana în brațe, în timp ce Satana îl palmuiește, bate, țipă și îl rănește pe Fiul lui Dumnezeu. Ne amintim:

Dumnezeu, care a făcut lumea și totul în ea,... El dă la toți viața, suflare și toate lucrurile. Faptele apostolilor 17:24-25

Tatăl și Fiul îi dau continuu viață lui Satana pentru ca principiile lor să poată fi revelate și aceste principii de a nu folosi niciodată forța sunt susținute. Satana folosește acea viață pentru a fura, ucide și distruge. Hristos este înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu. (1 Corinteni 1:24). Satana ia puterea

și respinge înțelepciunea. Satana se împotrivesc cu tărie împotriva Fiului lui Dumnezeu și totuși trăiește prin fiecare suflare de la El.

De fiecare dată când Satana distruge, este ca toiagul din mâna lui Moise că, atunci când a fost așezat, a devenit un șarpe.

Domnul i-a zis: „Ce ai în mână?” El a răspuns: „Un toiag.” Domnul a zis: „Aruncă-l la pământ.” El l-a aruncat la pământ, și toiagul s-a prefăcut într-un șarpe. Moise fugea de el. Domnul a zis lui Moise: „Întinde-ți mâna și apucă-l de coadă.” El a întins mâna și l-a apucat, și șarpele s-a prefăcut iarăși într-un toiag în mâna lui). Exod 4:2-4

Hristos este toiagul din mâna dreaptă a Tatălui. Când Dumnezeu îi permite lui Satana să distrugă, puterea în Hristos este îngăduită să treacă la Satana pentru a face aceste fapte rele. Fiul lui Dumnezeu nu dorește ca aceste fapte rele să fie făcute, dar libertatea de a alege trebuie să permită ca această putere să treacă la Satana. De fiecare dată când Satana ucide și distruge unul dintre copiii lui Dumnezeu, Hristos este străpuns. El este rănit de aceste fărădelegi.

De ce nu-l oprește pe Satana să facă asta? Pentru că Satan însuși înțelege principiul liberului arbitru care cere ca oamenii să primească consecințele acțiunilor lor și să fie stăpâniți de dumnezeul alegerilor lor – care, dacă păcătuiesc, este Satana, conducându-I, manipulându-i, incitându-i, chinuindu-i și distrugându-i în cele din urmă. Hristos nu-l poate opri pe Satana să-i distrugă pe cei care refuză să umble în legea Domnului și să țină legile și judecățile Sale. El nu poate decât să-i implore să se întoarcă la El pentru a ieși din calea răului.

Unii ar argumenta aici că și cei nevinovați sunt răniți; cum explică Dumnezeu acest lucru? Mulți copii suferă sub războaie, sau tați alcoolici, sau guverne teribile etc. Cuvântul crucial aici este sub. Dumnezeu a creat un sistem în care acțiunile și credințele fiecăruia dintre noi îi vor afecta pe cei din jurul nostru – aceasta este o parte a liberului arbitru. Acest lucru este valabil mai ales dacă suntem o autoritate, un cap; ceea ce gândim și facem va avea repercusiuni directe asupra celor de sub noi. Aceasta trebuia să ne ajute pe noi și pe îngeri să înțelegem locul nostru și locul celor de deasupra și de sub noi, în marele lanț al universului; și că acțiunile noastre nu numai că ne afectează pe noi înșine, ci lucrează în relație cu orice altceva. Când

oamenii și îngerii aleg să-L respingă pe Hristos, îi doare nu numai pe ei înșiși, ci pe toți cei din jurul lor.

După ce Satana și îngerii săi au fugit din cer, Dumnezeu și Fiul Său au decis să înainteze și să creeze această lume. O mare parte a universului a fost afectată de minciunile lui Satan și ale sistemului său de justiție fals în legătură cu legea lui Dumnezeu. Dumnezeu și Fiul Său au privit înainte cu speranța că adevărul caracterului lui Dumnezeu va fi revelat în rasa umană; mireasa Fiului lui Dumnezeu și va ajuta la răspunsul acuzațiilor Satanei împotriva lui Dumnezeu. Dar ei nu aveau să restricționeze mișcările lui Satana.

Satana a fost liber să cutreiere regiunile lumii noi create. Ura sa față de Fiul lui Dumnezeu l-a determinat să vină în acest loc și să încerce să preia controlul asupra acesteia. Acesta este motivul întinericului care a existat în prima zi a creației. Satana a venit aici cu îngerii săi în pregătirea a ceea ce avea să vină.

Restricțiile asupra lui Satan au venit din propriul său sistem de justiție și din ceea ce și-a imaginat că îi va face Dumnezeu. Noua creație nu ar avea de ce să se teamă de Satana atâta timp cât ei au rămas plini de Duhul lui Hristos. El nu ar putea să rămână mult timp în prezența lor fără a fi nevoie să fugă. El ar fi alungat de simțul vinovăției și teama de pedeapsă.

CAPITOLUL 16

PROFETIA DIN SĂPTĂMÂNA CREAȚIEI

Conflictul dintre Satan și guvernul lui Dumnezeu a fost pe deplin dezvoltat în sămânța șarpelui. Numai Dumnezeu și Fiul Său știau care va fi sfârșitul acestor lucruri. Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, prin evenimentele creației, a fost capabil să reveleze elemente ale seminței în Hristos și sămânța care era în Satana. Tatăl nostru a putut să expună, în principiu, ce se va întâmpla în acest conflict între împărăția lui Dumnezeu și împărăția lui Satana.

Destinul acestei lumi nu a fost rânduit să fie punctul central în care urma să se joace această dramă, dar succesiunea creației explică etapele cheie ale conflictului dintre Hristos și Satana. Este sigur că sămânța șarpelui va găsi un loc unde să-și manifeste principiile, dar nu se știa cu certitudine că acest pământ va deveni din păcate acest loc în care se va manifesta, pentru că Dumnezeu este atotînțelept, mai degrabă decât atotștiutor. Diferența, așa cum am discutat, se regăsește în cunoașterea sfârșitului de la început. Ceea ce este înainte de început nu este un lucru cert. Nu se știe și, prin urmare, implică elementul de risc.

Înainte ca Lucifer să se fi angajat să se răzvrătească pe deplin împotriva făcătorului Său, Spiritul lui Dumnezeu se mișca asupra inimilor îngerilor pentru a-i trage înapoi din prăpastia spre care mulți se îndreptau. Povestea creației reflectă această realitate.

Pământul era pustiu și gol; peste fața **adâncului** de ape era întuneric, și Duhul lui Dumnezeu Se mișca pe deasupra apelor.
Geneza 1:2

Cuvântul ebraic pentru *adânc* are sensul unei mase de apă tumultuoasă. Răutatea lui Satana de a respinge legea lui Dumnezeu prin minciunile sale despre nemurire a provocat agitație printre îngeri. El se pusese ca exemplu despre cum să trăiască, spre deosebire de Fiul lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu se mișca asupra lor, făcând apel la conștiința lor să asculte cuvintele Fiului lui Dumnezeu și ale îngerilor loiali.

Lucifer a acuzat pe Dumnezeu și guvernul Său, dar Hristos a fost lumina cerului care a revelat adevărul caracterului lui Dumnezeu. Lucifer îndemna ca dreptatea să ceară moartea pentru fărădelegi, dar Hristos a revelat că Tatăl nu dorea sacrificiu și jertfă pentru păcat.

Dumnezeu a zis: „Să fie lumină!” Și a fost lumină. Dumnezeu a văzut că lumina era bună și Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric. Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte. Astfel, a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua întâi. Geneza 1:3-5

Dumnezeu nu a spus „a face să fie lumină”. El a spus „să fie lumină”. Acesta este un lucru pe care trebuie să-l păstrăm în mintea noastră și să-l primim cu mulțumiri. Satana a refuzat lumina; și dacă ochiul vostru devine întunecat, nu dorește și apoi nu poate primi lumină, atunci cât de întunecată poate deveni lumea din jurul vostru?

Ochiul este lumina trupului. Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău va fi plin de lumină; dar, dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric. Așa că, dacă lumina care este în tine este întuneric, cât de mare trebuie să fie întunericul acesta!
Matei 6:22-23

Așa cum am afirmat în capitolul anterior, Dumnezeu a numit lumina bună. El nu a numit întunericul bun. Iată dovezi ale poveștii care este dezvăluită

în evenimentele creației. Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric. Revelând adevărul Tatălui Său, Fiul lui Dumnezeu a expus întunericul care era în Satana.

Cuvintele pe care Fiul lui Dumnezeu le-a rostit au fost purtate de Duhul Său în mintea îngerilor și le-a deslușit gândurile și dorințele (Evrei 4:12). Spiritul este ca un curent de vânt care separă. Aceasta este ceea ce vedem în firmament: un spațiu de aer între apele de deasupra pământului și apele de sub pământ.

Dumnezeu a zis: „Să fie o întindere între ape și ea să despartă apele de ape.” 7 Și Dumnezeu a făcut întinderea, și ea a despărțit apele care sunt dedesubtul întinderii de apele care sunt deasupra întinderii. Și așa a fost. 8 Dumnezeu a numit întinderea cer. Astfel, a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a doua. Geneza 1:6-8

Rezultatul revelației luminii este de a te ajuta să iei o decizie. Va exista o acceptare a luminii sau va exista o întoarcere de la lumina³⁰ care duce la separare? Observăm cu interes că Dumnezeu nu spune că separarea apelor este un lucru bun, ci pur și simplu că așa a fost. Acesta este principiul seminței revelate în creație. Vom vedea din nou acest proces în zilele patru și cinci ale creației. Încă o dată, lumina strălucește în ziua a patra și există o separare în ziua a cincea. Vom ajunge la acest lucru în scurt timp. Ideea noastră din ziua a doua a creației este că Spiritul adevărului se desparte. Isus a explicat acest principiu atunci când a fost aici, pe pământ.

Să nu credeți că am venit s-aduc pacea pe pământ; n-am venit să aduc pacea, ci sabia. Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa și pe noră de soacra sa. Și omul va avea de vrăjmași chiar pe cei din casa lui.' Matei 10:34-36

Dumnezeu îi roagă pe cei aflați în întuneric să se întoarcă la El. Apelul continuu la inimă o face să se înmoaie sau să se întărească permanent. Așa a împietrit Dumnezeu inima lui Faraon; Dumnezeu a continuat să apeleze

³⁰ Sensul cuvântului ebraic pentru noapte înseamnă "o răsucire departe de lumină". La figurat înseamnă adversitate.

la el pentru a-i înmuia inima, iar Faraon a refuzat în mod repetat. Aceasta este ceea ce cauzează separarea.

Ziua a treia extinde separarea care a început în ziua a doua a creației. Ea revelează mai mult din dezvoltarea seminței lui Hristos și a seminței lui Satana.

Dumnezeu a zis: „**Să se strângă** la un loc **apele care sunt dedesubtul**[H8478] cerului și să se arate **uscatul!**” [H3004] Și așa a fost. Dumnezeu a numit uscatul pământ, iar grămada de ape a numit-o mări. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun. Geneza 1:9-10 (KJV)

Cuvântul ebraic pentru dedesubt înseamnă:

H8478 tachath (*takh'-ath*) - de jos, (ca deprimat) de la H8430 lâach (*la'-akh*) - deprima, umil.

Respingând filiația sa față de Dumnezeu, Satana a devenit deprimat. Elemente ale caracterului său au început să se clatine și să se agite. (Geneza 4:12). Cei care s-au alăturat lui în respingerea filiației lor față de Dumnezeu, s-au trezit legați împreună cu Lucifer. Cuvintele *aduna împreună* în ebraică înseamnă:

H6960 qavah; (*kaw-vav'*): O rădăcină primitivă; pentru a lega împreună (poate prin răsucire), adică a colecta; (la figurat) să se aștepte: - aduna (împreună), uita-te, cu răbdare, zăbovi, așteptați (pentru, pe, pe).

Satana și îngerii săi s-au îndepărtat colectiv de lumina adevărului în Fiul lui Dumnezeu. Ei erau plini de mânie, violență, gelozie și judecată împotriva lui Dumnezeu și a Fiului Său. Ei au fost, de asemenea, umpluți de o anticipare înfricoșătoare a judecății. Vedem această sămânță în Satana manifestată în Adam și Eva când au păcătuit. Când Dumnezeu a mers spre ei în grădină, au alergat și s-au ascuns de frică. Ei erau legați de frică, vinovăție și dușmănie față de Dumnezeu. Această sămânță este exprimată în continuare în acest fel.

Împărații pământului s-au așezat, iar conducătorii se sfătuiesc împreună, împotriva Domnului și împotriva Unsului Său. Psalm 2:2

Prin urmare, manifestarea luminii are ca efect legarea îngerilor căzuți datorită reacției lor la lumină. Frica și judecata lor, ca răspuns la lumină, este cea ce îi înrobește și îi adună laolaltă.

Leagă apele în norii Săi și norii nu se sparg sub greutatea lor.
Job 26:8

El a păstrat pentru judecata zilei celei mari, puși în lanțuri veșnice, în întuneric, pe îngerii care nu și-au păstrat vrednicia, ci și-au părăsit locuința. Iuda 1:6

Vedem frica pe care îngerii căzuți o manifestă atunci când Fiul lui Dumnezeu vine în prezența lor.

Și iată că au început să strige: „Ce legătură este între noi și Tine, Isuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici să ne chinuiești înaintea de vreme?” Matei 8:29

Ziua a treia a creației revelează adunarea laolaltă a apelor care sunt sub sau dedesubt. Aceasta îl reprezintă pe Satan și pe îngerii săi legați împreună în ura lor față de Dumnezeu și de Fiul Său și de teama lor de a veni la judecată. Observăm cu interes că adunarea apelor a permis apariția uscatului.

Dumnezeu a zis: „Să se strângă la un loc apele care sunt dedesubtul cerului și să se arate uscatul!” Și așa a fost. Geneza 1:9

Aici vedem principiul sămânței mature lui Satana. Adunându-și forțele laolaltă împotriva Domnului și unsul Său, pământul uscat, apariția femeii, au fost lăsate să apară și în acest pământ uscat sămânța, care este Hristos, a fost în stare să fie sădită.

Apoi Dumnezeu a zis: „Să dea pământul verdeață, **iarbă cu sămânță**, pomi roditori, care să facă rod după soiul lor și care să **aibă în ei sămânța** lor pe pământ.” Și așa a fost. Genesis 1:11

Cuvântul ebraic pentru *pământ uscat* ia pe tema unui drum sau a unei căi spre mântuire în următoarele moduri.

El a transformat marea în uscat; [H3004] au trecut prin râu pe jos. Acolo ne vom bucura în El. Psalmii 66:6

Oamenii aceștia vâsleau ca să ajungă la uscat, dar nu puteau, pentru că marea se întărâta tot mai mult împotriva lor. Iona 1:13

Chiar dacă Satana și îngerii săi hotărâseră să facă din pământ sediul lor și să întrerupă planurile lui Dumnezeu și ale Fiului Său, propriul lor sistem de justiție, ura față de Hristos și teama lor ulterioară față de El i-au împiedicat să-L oprească pe Hristos să manifeste pământul uscat și să planteze sămânța. Sămânța manifestată în ziua a treia a creației este un simbol al lui Hristos.

Acum lui Avraam și Seminței lui au fost promisiunile făcute. El nu spune: „Și semințelor”, ca multora, ci ca unuia, „și **seminței voastre,**” care este Hristos. Galateni 3:16

Urmăm cu atenție acest principiu, deoarece este o expresie a Evangheliei. Când Hristos a revelat adevărul Tatălui Său, așa cum este exprimat în prima zi a creației, a provocat o separare între îngeri. Satana și-a adunat apoi forțele și s-a mutat pe pământ unde „se ridică... împotriva Domnului și împotriva Unsului Său.” (Faptele Apostolilor 4:26). Adâncimile păcatului încep să fie expuse pe măsură ce întunericul se intensifică acolo unde se mărește, face ca harul să abunde mult mai mult, ceea ce permite ca sămânța să fie plantată pe pământ.

Omul a fost făcut din țărâna pământului, iar ziua a treia a creației este un simbol al seminței lui Hristos sădită în inimile oamenilor, atrăgându-i la lumina adevărului. Este un simbol al Duhului lui Isus care face continuu apel la om să se supună luminii. Așa cum Duhul nu este văzut, acțiunea seminței în inima omului nu este văzută. Acțiunea sa este ascunsă până când apare în cele din urmă.

Pe scurt, vedem că modelul zilei a treia a creației urmează această secvență:

Ba încă și Legea a venit pentru ca să se înmulțească greșeala, dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult. Romani 5:20

Introducând acest text în contextul creației vedem:

- Ziua 1 – Lumina: „Ba încă, legea [caracterul] a intrat”
- Ziua 2 – Separarea: „Pentru ca greșeala să abunde”
- Ziua 3a – Apele adunate laolaltă: „Dar unde păcatul abundă”

- Ziua 3b – Sămânța este plantată: „Harul abundă mult mai mult”

Romani 5:20 ne arată succesiunea interacțiunii dintre sămânța lui Satan și sămânța lui Hristos.

Prin principiul seminței, putem vedea că crearea acestei lumi revelează originile Marii Controverse dintre Hristos și Satana.

<p>Ziua 1</p> <p>Adevărul revelat</p> <p>Întunericul din minciunile Satanei despre caracterul lui Dumnezeu.</p> <p>Hristos revelează adevăratul caracter a lui Dumnezeu.</p> <p>Să fie lumina.</p>	<p>Ziua 2</p> <p>Separare</p> <p>Satana și îngerii lui părăsesc cerul. Ei se împotrivesc Spiritului și refuză să se pocăiască.</p> <p>Ape împărțite.</p>	<p>Ziua 3</p> <p>Sămânța</p> <p>Apele de jos se adună împreună. Acest lucru permite pământului să apară. Sămânța este plantată.</p> <p>O cale prin mare. Sămânța aduce viață. Rădăcina în sol uscat.</p>
<p>Legea/caracterul intra</p>	<p>Păcatul abundă</p>	<p>Harul abundă mult mai mult</p>
<p>Războiul din cer înainte de începerea lumii</p>	<p>Războiul din cer chiar înainte de începerea lumii</p>	<p>Căderea omului până la nașterea lui Hristos</p>

Primele trei zile ale creației sunt o revelație a războiului care a avut loc în cer, care a dus la satana și îngerii să vină pe acest pământ pentru a se împotrivi Seminței care vine. Aceeași succesiune de evenimente poate fi găsită în cuvintele lui Isus din Ioan 16:8

Și când Va veni, El va convinge lumea de păcat, de dreptate și de judecată. Ioan 16:8

<p>Convingere :</p>	<p>Păcat</p>	<p>Neprihănirea</p>
---------------------	--------------	---------------------

Aceste evenimente sunt, de asemenea, exprimate în limba Apocalipsei din 12:1-4

Ziua 1	Ziua 2	Ziua 3
<p>Adevărul revelat</p> <p>Acum, un semn mare a apărut în cer: o femeie îmbrăcată cu soarele, cu luna sub picioare, iar pe cap o cunună de douăsprezece stele.</p> <p>Lumina Revelata</p>	<p>Separare</p> <p>Apoi, fiind cu copilul, a strigat în travaliu și în durere să nască.</p> <p>Apele se rup</p>	<p>Sămânța</p> <p>Și un alt semn s-a arătat în cer: iată, un balaur roșu mare, înflăcărat... Coada lui a atras o treime din stelele cerului și le-a aruncat pe pământ. Iar balaurul a stat înaintea femeii care era gata să nască, să-i devoreze Pruncul imediat ce s-a născut.</p>

Vedem manifestată aici femeia, șarpele/balaurul și Sămânța. Aceasta este o reflectare a evenimentelor care au avut loc în Grădina Edenului, unde vedem femeia, balaurul șarpelui și Sămânța.

Și voi pune dușmănie între tine [**șarpele**] și **femeie**, și între sămânța ta și **Sămânța** ei ; El îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul. Geneza 3:15

Obiectivul principal al acestui război, așa cum se reflectă în primele trei zile, se concentrează în cer. Ziua a patra a creației este o revelație a lucrării vizibile a lui Hristos pe pământ, unde caracterul lui Dumnezeu a fost pe deplin revelat. Descoperirea acestei lumini pe pământ, a început același proces ca ceea ce se întâmplase în cer la început, mult mai evident, făcând ca pacatul să abunde pentru ca harul să abundă mult mai mult.

În El era viața, și viața era lumina oamenilor. Lumina luminează în întuneric, și întunericul n-a biruit-o. Ioan 1:4-5

Isus le-a vorbit din nou și a zis: „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.” Ioan 8:12

Slujirea lui Isus a provocat o separare între oamenii lui Dumnezeu.

Apoi, Isus a zis: „Eu am venit în lumea aceasta pentru judecată: ca cei ce nu văd să vadă și cei ce văd să ajungă orbi” Ioan 9:39

Lucrarea lui Hristos i-a făcut pe cei care au respins Duhul lui Dumnezeu să fie adunați laolaltă împotriva lui Hristos pentru a-L ucide.

Când s-a făcut ziua, toți preoții cei mai de seamă și bătrânii norodului au ținut sfat împotriva lui Isus, ca să-L omoare. Matei 27:1

Din ziua aceea, au hotărât să-L omoare. Ioan 11:53

Acțiunile lui Satan și a celor răi au fost legate în nori groși de întuneric.

De la ceasul al șaselea până la ceasul al nouălea s-a făcut întuneric peste toată țara. Matei 27:45

Prinuciderea lui Hristos, păcatele lui Satan și ale conducătorilor au fost revelate. Ei au fost expuși și sămânța adevărului a fost apoi în măsură să atingă inima omului. Păcatul uciderii lui Hristos pe Cruce a făcut ca harul să abunde mult mai mult, deoarece lucrările întunericului au fost expuse.

Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El Însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe Diavolul. Evrei 2:14

Lumina pe care Hristos a revelat-o lumii a scos la iveală întunericul care era în apele care erau adunate laolaltă. De asemenea, l-a descoperit pe prințul puterii văzduhului (Efeseni 2:2). Lucrarea îngerilor (duhurilor curate) și a demonilor (duhuri necurate) a fost adusă la lumină.

Când Satana l-a ucis pe Hristos, Satana a căzut ca un fulger din cer. El nu mai putea accesa tărâmul ceresc așa cum făcuse înainte. Niciunul dintre îngerii din cer nu a mai fost influențat de ideile sale. Toți îngerii cerești au fost împăcați cu Dumnezeu prin revelarea luminii din viața lui Hristos simbolizată prin crearea soarelui și a lunii în a patra zi a creației.

Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui. Și am auzit în cer un

glas tare, care zicea: „Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Lui, pentru că pârașul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, **a fost aruncat jos.**” Apoc. 12:9-10

Evenimentele descrise în versetele de mai sus își au atenția principală în momentul învierii lui Hristos. Ideile lui Satan au fost alungate din mințile universului ceresc. Cum a fost aruncat Satana aici?

...Noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu, și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos. 2 Corinteni 10:5

Argumentele lui Satan și ale urmașilor săi au fost alungați din cer în momentul învierii lui Hristos. Îngerii cerești nu sunt violenți și, asemenea Dumnezeu și Fiului Său nu folosesc forța. Satana părăsise fizic cerul în momentul creării pământului, așa cum este exprimat în Apocalipsa 12:4. Ideile lui Satan au fost alungate din cer 4000 de ani mai târziu, când lumina Fiului lui Dumnezeu a revelat slava Tatălui.

Când s-a văzut balaurul aruncat pe pământ, a început să urmărească pe femeia care născuse copilul de parte *bărbătească*. Apoc. 12:13

Când Satana a văzut că a pierdut orice simpatie în cer, el și-a îndreptat atenția numai asupra locuitorilor pământului și hotărât să distrugă mireasa lui Hristos.

Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, cu cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos. Apoc. 12:17

Acum, pământul avea să treacă prin același procese, în trei trepte prin care a trecut cerul, simbolizat în primele trei zile ale creației.

Dumnezeu a zis: „Să mișune apele de viețuitoare și să zboare păsări deasupra pământului pe întinderea cerului.” Dumnezeu a făcut peștii (balena) cei mari, [H8577] și toate viețuitoarele care se mișcă și de care mișună apele, după soiurile lor; a făcut și orice pasăre înaripată după soiul ei. Dumnezeu a văzut că erau bune. Geneza 1:20-21

În ziua a cincea a creației, o creatură este numită în mod specific, în timp ce restul sunt date în termeni generali. Ce înseamnă cuvântul ebraic pentru *balena mare*?

[H8577] (A doua formă folosită în Ezechiel 29:3); intensiv de la fel ca H8565; un monstru marin sau *terestru*, adică șarpe *de mare sau șacal*: – **dragon, monstru de mare, șarpe**, balenă.

Înainte de venirea lui Hristos, îngerii și mai ales oamenii aveau o cunoaștere limitată despre Satana și despre faptele sale. Balena cea mare, sau șarpele/balaurul, care înoată în apele adunate laolaltă îl reprezintă pe Satana.

În ziua aceea, Domnul va lovi cu sabia Lui cea aspră, mare și tare Leviatanul, Babilonul, șarpele fugar (Asur), și Leviatanul, șarpele inelat, și va ucide **balaurul de lângă mare**. Isaia_27:1

Care este sabia pe care Domnul o folosește?

În mâna dreaptă ținea șapte stele. **Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri** și fața Lui era ca soarele când strălucește în toată puterea lui. Apoc. 1:16

Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii. Evrei 4:12

Prin cuvintele de dragoste și milă pe care ni le-a spus Hristos, șarpele a fost expus. Faptele Sale de tandrețe și compasiune au demonstrat adevărul cuvintelor Sale. Acestea au revelat balaurul din marea care a fost adunată laolaltă în întuneric simbolizat în ziua a treia a creației.

În capturarea de către Satana a rasei umane, omenirea este simbolizată ca pești pe care Hristos caută să-l prindă și să-l salveze de balaurul din ape.

Apoi, El le-a zis: „Urmați-Mă și vă voi face pescari de oameni”.
Matei 4:19

Deci apele mării conțin creaturi curate și necurate. Păsările din aer conțin creaturi curate și necurate. Acestea simbolizează separarea dintre cei care primesc cuvintele lui Hristos și cei care nu o fac. Isus a spus despre ucenici:

Sunteți deja curați datorită cuvântului pe care vi l-am spus.
Ioan 15:3

Zilele cinci și șase simbolizează separarea continuă dintre cei care îl urmează pe Mielul care este nevinovat, sfânt și neîntinat și cei care resping cuvintele lui Hristos și se ridică și devorează pe oricine.

Și iată că o a doua fiară era ca un urs și stătea într-o rână; avea trei coaste în gură, între dinți, și i s-a zis: 'Scală-te, și mănâncă multă carne!' Daniel 7:5

Căci toată Legea se cuprinde într-o singură poruncă: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”. Dar, dacă vă mușcați și vă mâncați unii pe alții, luați seama să nu fiți nimiciți unii de alții!
Galateni 5:14-15

Cei care se umplu de duhul necurat al lui Satana, ca și stăpânul lor, vor mistui multă carne. Vedem în viziunea lui Daniel, că fiara care reprezintă una dintre împărățiile acestei lumi s-a sculat și a mistuit multă carne. Regatele conducătoare ale acestei lumi trăiesc prin uciderea altora. Devorarea și mâncarea cărnii sunt reprezentative pentru acțiunile lui Satana.

Spre deosebire de Spiritul altruist al lui Hristos, spiritul satanei se caracterizează prin egoism – ceea ce Satana vrea să facă, el face, indiferent de durerea pe care o provoacă altora. În cele din urmă, ceea ce vrea Satana este să-i distrugă pe alții; cei pe care îi devorează se dovedesc a fi mai slabi decât el și astfel se simte mai bine.

Fii treaz, fii vigilent; pentru că dușmanul tău diavolul umblă ca un leu care răcnește, căutând pe cine să devoreze. 1 Petru 5:8

Voi aveți de tată pe Diavolul și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. **El de la început a fost ucigaș și nu stă în adevăr**, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci **este mincinos** și tatăl minciunii. Ioan 8:44

Fiul lui Dumnezeu nu face violență și nu devorează carnea. Vedem că Hristos este opusul lui Satana. Hristos nu minte și nu ucide. Pentru mai multe despre acest lucru a se vedea *cărțile Faptele Dumnezeului tău blând și Agape* disponibile la fatheroflove.info

Nu va frânge o trestie ruptă și nici nu va stinge un fitil care fumegă, până va face să biruie judecata. Și neamurile vor nădăjdui în Numele Lui. Matei 12:20-21

...Pentru că El **nu făcuse nici o violență**, nici nu era **vreo înșelăciune** în gura Lui. Isaia 53:9

Separarea dintre peștii, păsările și creaturile terestre care sunt curate și peștii, păsările și creaturile terestre care sunt necurate reprezintă puterea de separare a Evangheliei, la fel ca separarea apelor în ziua a doua și ziua a treia a creației.

Căci firea pământească pofteste împotriva Duhului, și Duhul, împotriva firii pământești; sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți. Galateni 5:17

Nu este întâmplător faptul că în ziua a șasea a creației omul este făcut după chipul lui Dumnezeu. Bărbatul și femeia sunt după chipul lui Dumnezeu și al Fiului Său. Când chipul caracterului lui Dumnezeu este restaurat, atunci există o intrare în Sabatul odihnei.

Rămâne dar o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu. Fiindcă cine intră în odihna Lui se odihnește și el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale. Evrei 4:9-10

Ziua 4	Ziua 5	Ziua 6
<p>Adevărul revelat „Eu sunt lumina lumii”</p> <p>Hristos revelează adevărul caracterului lui Dumnezeu.</p> <p>Soarele, Luna și Stelele luminează pământul</p>	<p>Separare</p> <p>Peștii și păsările ies la iveală. Unele sunt curate, iar altele sunt necurate.</p> <p>Descoperire balaurului</p>	<p>Chipul lui Dumnezeu</p> <p>Animalele și omul s-au revelat ca fiind fie curate, fie necurate. Fie devorează carnea, fie trăiesc ca inofensivi și pașnici.</p> <p>Teme-te de Dumnezeu și dă-I slavă Lui.</p>
Legea/caracterul intră	Păcatul abundă	Harul abundă mult mai mult
Viața lui Hristos pe pământ	De la distrugerea Ierusalimului până la sfârșitul Evului Mediu și 1260 de ani	Ora sfârșitului. Hristos revelat în oameni.

Sunt multe lucruri care s-ar putea spune despre săptămâna creației, dar aici ne concentrăm pe Dumnezeu spunând povestea modului în care cele două semințe s-au manifestat și separarea care are loc. Încă o dată, repetăm, acest lucru nu a fost rânduit să se întâmple pe pământ, dar Dumnezeu avea să prezinte universului modelul în care lucrurile se vor desfășura din ceea ce Dumnezeu știa citind mintea lui Satan în comparație cu Fiul Său.

Împăcarea îngerilor cerești când Hristos a venit pe pământ și a revelat caracterul Tatălui Său și caracterul satanei se va repeta atunci când, la încheierea istoriei pământului, cei 144.000 vor reflecta pe deplin caracterul lui Hristos.

Apoi m-am uitat, și iată, un Miel stând pe muntele Sionului și cu El o sută patruzeci și patru de mii, având numele **Tatălui Său scris pe frunțile lor**. Apoc. 14:1

Mireasa se pregătește. Cei care țin poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus vor arăta lumii cum arată caracterul lui Dumnezeu. Toată lumea va

decide atunci pentru ei înșiși pe cine vor sluji. Satana va fi alungat din mințile celor care îl urmează pe Mielul lui Dumnezeu oriunde conduce El.

Acesta va fi pronunțat:

Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe; cine este întinat să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt să se sfințească și mai departe!" Apoc. 22:11

Atunci Hristos va veni să-Și revendice copiii. Cei răi ștampilați cu caracterul satanei, sunt îngroziți de apropierea lui Hristos și a îngerilor Săi pe pământ. Ei sunt distruși de strălucirea venirii Sale (2 Tesaloniceni 2:8). Vinovăția păcatului, combinată cu frica lor de Dumnezeu, este cea care îi copleșește. Dumnezeu nu-i distruge cu ajutorul forței, ci sunt striviți de consecințele care au urmat. Răul îi va nimici pe cei răi (Psalmul 34:21).

Există mai multe detalii a acestei povești a sfârșitului păcatului, dar doresc să subliniez acest gând interesant. Primele șase zile de creație urmează un ciclu de zi și de noapte. Ziua este întotdeauna urmată de noaptea următoare. Dar în ziua a șaptea nu există nici o mențiune a nopții. La încheierea conflictului dintre bine și rău ni se spune:

Acolo nu va mai fi noapte. Și nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Și vor împărăți în vecii vecilor. Apoc. 22:5

Ziua a șaptea exprimă odihna care vine în univers după terminarea conflictului cu întunericul. Toți cei care rămân îl vor iubi pe Dumnezeu din toată inima lor și ei știu că în El nu este întuneric deloc. (1 Ioan 1:5).

CAPITOLUL 17

FĂCUT DUPĂ CHIPUL LUI DUMNEZEU

Satana și îngerii săi, deși inițial au dorit să-L recunoască pe Dumnezeu Tatăl, au refuzat să accepte autoritatea și conducerea Fiului lui Dumnezeu. Satana s-a lăudat că va fi ca Cel Preaînalt, adică Tatăl. El a negat că Fiul lui Dumnezeu era egal cu Tatăl. Pe măsură ce sămânța acestei rebeliuni continuă să se desfășoare, vedem o imagine clară a problemelor în joc.

...ca toti să -L cinstească pe Fiul așa cum i-l cinstesc pe Tatăl. Cel ce nu-L cinstește pe Fiul nu-L cinstește pe Tatăl care L-a trimis.
Ioan 5:23

Moștenirea Fiului lui Dumnezeu de la Tatăl Său asigură faptul că egalitatea nu poate fi măsurată prin putere, glorie și intelect. Moștenirea Fiului lui Dumnezeu este cea mai mare dovadă că Tatăl este Agape; că El, în natura Sa este complet atotdătător.

Tatăl Îl iubește pe Fiul și a dat toate lucrurile în mâna Sa. Ioan 3:35.

Satana a ales să ignore moștenirea sa de la Hristos, ci mai degrabă sa falit în înțelepciunea, tăria și bogățiile sale. (Vezi Ieremia 9:23; Ezechiel 28:17). Pe măsură ce Fiul lui Dumnezeu a primit totul de la Tatăl Său, închinarea fiului lui Dumnezeu a devenit intolerabilă pentru Satana. A ne închina Fiului lui

Dumnezeu este o aducere aminte continuă că toate lucrurile vin de la Tatăl și ne sunt date.

În acest context, putem aprecia mai mult motivul pentru care Dumnezeu i-a făcut pe Adam și pe soția sa după chipul Său. Autoritatea pe care Dumnezeu a avut-o asupra Fiului Său trebuia să se reflecte în autoritatea pe care Adam a avut-o asupra soției sale, pe care mai târziu a numit-o Eva.

Dar vreau să știți că Hristos este Capul oricărui bărbat; că bărbatul este capul femeii și că Dumnezeu este capul lui Hristos.
1 Corinteni 11:3

Puțin mai jos, învățăm cum ar sluji conducerea lui Adam pentru a-i învăța pe îngeri despre subiectul autorității.

De aceea, femeia, din pricina îngerilor, trebuie să aibă pe cap un semn al stăpânirii ei. 1 Corinteni 11:10

Cuvântul **pentru că** mai sus provine din cuvântul grecesc *διὰ* – care înseamnă canalul unui act. Acesta poate fi, de asemenea, tradus ca:

după, întotdeauna, printre, la, pentru a evita, din cauza (că), pe scurt, de, pentru, **pentru** (cauza)... fore, de la, în, **cu ocazia, de, din cauza, de dragul, că**, prin urmare, prin, X, deși, prin (-out), la, prin urmare, cu (-in).

Am putea traduce acest pasaj ca fiind:

1. Pentru cauza îngerilor.
2. Datorită îngerilor.
3. De dragul îngerilor.

Uitându-se la relația dintre Adam și Eva, îngerii ar putea învăța mai bine baza guvernării divine din cer.

... **Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu le este descoperit în ei**, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. **În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El.** Așa că nu se pot dezvinovăți. Romani 1:19-20

Biblia ne spune cine a creat această lume.

...și pentru a face pe toți să vadă care este părtașia tainei, care de la începutul veacurilor a fost ascunsă în Dumnezeu, care a creat toate **lucrurile prin Isus Hristos**. Efeseni 3:9

...ne-a vorbit în aceste ultime zile prin Fiul Său, pe care El [Tatăl] l-a numit moștenitor al tuturor lucrurilor, prin care a făcut și **lumile**. Evrei1:2

Tatăl și Fiul Său sunt cei care au creat această lume. Tatăl a fost sursa, iar Fiul Său a fost canalul prin care a fost creat. Acest lucru adaugă o mare însemnătate următorului verset.

Apoi Dumnezeu a zis: „**Să facem om după chipul Nostru**, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ.” Geneza 1:26

Pe măsură ce Dumnezeu a creat toate lucrurile prin Fiul Său, este evident că atunci când Dumnezeu a spus „Să facem om după chipul nostru” că Dumnezeu vorbea Fiului Său. Pavel are dreptate când spune că nu avem nicio scuză cu privire la această întrebare, deoarece Adam și Eva sunt două ființe, una ieșind din cealaltă. Atributele invizibile ale lui Dumnezeu se văd clar în crearea bărbatului și a femeii.

Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. Geneza 1:27

Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său, atât după chipul și asemănarea individuală, cât și în faptul că au existat două persoane. Doctrina Trinității distruge această imagine. Ea întunecă realitatea relației dintre Dumnezeu și Fiul Său. Distroge unul dintre cele mai vitale puncte pe care Dumnezeu a vrut să le propovăduiască universului.

Dumnezeu nu a creat trei ființe co-egale în grădină pentru a reprezenta chipul lui Dumnezeu. El a creat două ființe cu una venind de la cealaltă. Simplitatea acestui lucru este evidentă pentru toți cei care sunt dispuși să o primească.

Atunci, Domnul Dumnezeu a trimis un somn adânc peste om, și omul a adormit; Domnul Dumnezeu a luat una din coastele lui și a închis carnea la locul ei. Din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie și a adus-o la om. Și omul a zis: „Iată în sfârșit aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi ‘femeie’, pentru că a fost luată din om.”
Geneza 2:21-23

Eva a fost scoasă din Adam ca imagine a faptului că Fiul lui Dumnezeu a fost scos din Tatăl.

Căci le-am dat cuvintele pe care Mi le-ai dat Tu. Ei le-au primit și au **cu­no­scut cu adevărat că de la Tine am ieșit** și au crezut că Tu M-ai trimis. Ioan 17:8

Isus le-a zis: „Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M-ați iubi și pe Mine, căci **Eu am ieșit și** vin de la Dumnezeu; n-am venit de la Mine Însumi, ci El M-a trimis.” Ioan 8:42

Am fost născută când încă nu erau adâncuri, nici izvoare încărcate cu ape;. Proverbe 8:24

Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel și **a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei**. Mica 5:2

Eva a venit de la Adam și totuși ea este egală cu Adam. La început era femeia și femeia era cu bărbatul, iar femeia era umană ca bărbatul. (Vezi paralel în Ioan 1:1).

I-a făcut parte bărbătească și parte femeiască, i-a binecuvântat și le-a dat numele de „om” în ziua când au fost făcuți. Geneza 5:2

Așa cum Hristos este strălucirea slavei Tatălui, așa și femeia este strălucirea slavei bărbatului.

... care fiind strălucirea slavei Sale și chipul expres al persoanei Sale... Evrei 1:3

Căci un om într-adevăr nu ar trebui să-și acopere capul, de vreme ce el este chipul și slava lui Dumnezeu; **dar femeia este slava barbatului**. 1 Corinteni 11:7

Așa cum Dumnezeu a populat universul prin Fiul Său, tot așa Adam va popula pământul prin soția sa. Așa cum Fiul lui Dumnezeu a făcut vizibil ceea ce era invizibil în Dumnezeu, așa Eva avea să facă vizibilă sămânța care era nevăzută în Adam.

Relația dintre Adam și Eva trebuia să fie o manual de predare pentru ca universul să înțeleagă adevărata relație dintre Dumnezeu și Fiul Său.

...lucrurile care acum v-au fost relatate prin intermediul celor care au predicat Evanghelia... [sunt] lucruri pe care îngerii doresc să le privească. 1 Petru 1:12

Bărbatul a împărțit cu femeia tot ce i-a fost dat. El a rostit cuvinte de dragoste, binecuvântare și bucurie asupra ei. El a dorit să aibă grijă de ea ca parte a lui însuși. Simțea responsabilitatea de a o îngriji pentru că venise de la el.

Eva împărțea stăpânirea dată lui Adam; ea a moștenit tot ceea ce Dumnezeu i-a dat. Egalitatea ei cu bărbatul nu s-a bazat pe putere, pentru că bărbatul a fost făcută mai puternică decât femeia. Nu se baza pe înălțime pentru că bărbatul era mai înalt decât femeia. Ea nu s-a bazat pe vârstă pentru că bărbatul a fost creat înaintea femeii. Cu toate acestea, amândoi au fost la fel de umani.

Armonia ar exista între bărbat și femeie atâta timp cât nu și-au bazat valoarea pe calitățile lor inerente, ci pe relația pe care au împărțit-o împreună. Femeia era singura din grădină care avea capacitatea de a-l cunoaște pe bărbat. Niciunul dintre animale nu a avut capacitatea de a aprecia bucuria și aspirația lui Adam. Așa cum spune Fiul despre Tatăl Său, așa numai Eva ar putea spune.³¹

Așa cum Tatăl [Adam] Mă cunoaște, tot așa Îl cunosc și pe Tatăl [Adam]... Ioan 10:15.

³¹ Pentru mai multe detalii despre acest lucru, a se vedea cartea *Original Love* disponibil la fatheroflove.info

Eva nu credea ca de apucat egalitatea cu Adam. Ea și-a împărțit umanitatea; ea a fost făcută din coastele care au fost inițial în el. Nu a avut nevoia de a se compara cu el și nici nu i s-a părut că trebuie să-și sublinieze trăsăturile naturale pentru a-l atrage pe bărbat. Ea s-a odihnit în identitatea ei de ca parte din om, venind din „pântecele” omului.

De la bărbatul și femeia originară făcute după chipul Tatălui și Al Fiului, pământul urma să fie umplut cu milioane de familii făcute după chipul lui Dumnezeu, reprezentându-I pe Tatăl și pe Fiul și învățându-i pe îngeri mai multe despre cum funcționează relația dintre Tatăl și Fiul.

Ce destin a fost dat rasei umane. Ce iubire s-a investit în această creație. Bărbatului și femeii i s-a dat aceeași libertate care exista în inima Fiului lui Dumnezeu. Fiul născut nu putea da nimic mai mult decât ceea ce El Însuși primise. Bărbatul și femeia au fost liberi să aleagă să-L slujească pe Dumnezeu și să reflecte caracterul Său sau să aleagă o altă cale.

Alegerea unei căi diferite nu este un proces simplu, totuși. Este nevoie de o neîncredere în bunătatea lui Dumnezeu, darurile Sale minunate și de o negare a faptului că El a oferit libertate deplină în această realitate. Este nevoie ca destinatarul să creadă minciuna despre Dumnezeu pentru a justifica ruperea relației cu El; crezând că viața noastră ar fi mai bună fără Dumnezeu, în fața tuturor dovezilor care ne arată că bazându-ne pe propria noastră înțelepciune va duce la autodistrugere.

Tatăl nostru din ceruri este viața, dragostea, libertatea și bucuria. El este plin de bunătate și adevăr. El este abundent în milă și har, și El este uimitor de răbdător și blând. Dumnezeu nu a renunțat la umanitate, deși se părea, mai ales pentru îngeri, că omenirea a renunțat la El. Tatăl nostru avea un plan.

Tatăl nostru a proiectat creația în așa fel încât să-l ajute pe om să se înțeleagă pe sine și relația sa cu Dumnezeu. El îi dăduse lui Adam o anumită relație cu pământul pentru a evidența relația lui Dumnezeu cu creația Sa. Având în vedere faptul că în univers exista o nouă percepție a realității, Grădina Edenului avea să reflecte acest fapt. Noul sistem de justiție al lui Satana afectase universul. O treime dintre îngeri s-au angajat să urmeze aceste principii noi ale împărăției. Iubirea trebuie să ofere libertatea de a alege.

CAPITOLUL 18

STĂPÂNIREA GRĂDINII EDENULUI

Cât de frumos trebuie să fi fost să trăiești în Grădina Edenului. Un paradis viu, vibrant, plin de mireasma iubirii, păcii și bucuriei. Fiind făcută după chipul lui Dumnezeu și al Fiului Său, femeia s-a odihnit în sânul soțului ei; o aducere aminte de unde a venit; cel mai sigur și mai liniștit loc pe care să-l respecte.

... singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut. Ioan 1:18

Dumnezeu i-a dat lui Adam și soției sale o binecuvântare. Acesta a inclus cinci puncte-cheie:

Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: „**Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți** pământul **și supuneți-l și stăpâniți** peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ.” Geneza 1:28

Înmulțirea este mult mai mult decât bucuria de a produce copii după chipul tău. Binecuvântarea lui Dumnezeu a fost să poarte roadele Duhului în primul rând.

Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege. Galateni 5:22-23

În relația dată bărbatului și femeii, a existat posibilitatea de a dezvolta un caracter de o frumusețe deosebită. Primul și cel mai prețios element este iubirea, iubirea Agape. Caracterul iubitor de libertate, blând și supus al Fiului lui Dumnezeu a fost scris în fiecare fibră a minții, inimii și sufletului lui Adam și al soției sale. Întârziind să scoată femeia din bărbat, s-a amplificat bucuria și comoara de a o avea pe femeie să meargă cu el, să vorbească cu el și să-i împărtășească călătoria vieții.

În fiecare dimineață, bărbatul și-ar fi exprimat recunoștința față de Dumnezeu, uneori cu lacrimi revărsate, pentru comoara soției sale. Plin de Duhul Fiului lui Dumnezeu, apoi el avea să reverse asupra ei cuvinte de dragoste, chibzuință și apreciere, combinate cu fapte de bunătate și afecțiune.

Aceasta avea să planteze semințe spirituale în inima femeii și să-i înmulțească bucuria de a ști că este prețuită, apreciată și iubită de soțul ei. Dorința ei de a sluji, de a-i face pe plac și de a-i aduce bucurie soțului ei avea să crească, iar în sinergia iubirii lor, caracterele bărbatului și ale femeii vor crește în roada Duhului. Ei aveau să crească în har prin rezonanța relației lor în legătură cu lucrarea care le-a fost dată de Dumnezeu și recunoștința lor față de Dumnezeu.

Sufletul uman are capacitatea de a transmite și de a primi frecvențe vibraționale. Cercetările științifice ale lui Manfred Clynes³² au scos la iveală capacitatea unei persoane de a emite frecvențe legate de starea emoțională pe care o experimentează. Frecvențele emise pentru dragoste, bunătate, bucurie sau închinare s-au dovedit a fi lungi și lente. Frecvențele legate de ură și furie s-au dovedit a fi scurte și ascuțite. Din aceasta putem învăța că roada Duhului care se manifestă într-o persoană emite frecvențe care ar umple întreaga grădină.

Pe măsură ce bărbatul și femeia erau făcuți din aceeași substanță ca și pământul însuși, frecvențele pe care le emiteau și care erau în armonie cu

³² https://en.wikipedia.org/wiki/Manfred_Clynes

legea lui Dumnezeu aveau să producă un efect pozitiv și fructuos asupra mediului înconjurător. Au fost efectuate o mulțime de experimente care arată efectele vorbirii cu plante și animale cuvinte de bunătate și grijă.

În contrast cu aceasta, sufletul uman are capacitatea de a emite frecvențe care afectează negativ mediul înconjurător.

Și faptele firii pământești sunt cunoscute și sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbele, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările și alte lucruri asemănătoare cu acestea. Vă spun mai dinainte, cum am mai spus, că cei ce fac astfel de lucruri nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Galateni 5:19-21

Această listă de gânduri și acțiuni negative sunt produsul încălcării legii lui Dumnezeu. Legea lui Dumnezeu care este legea libertății și a liberului arbitru nu produce frecvențe care dăunează pământului. Taina pentru bărbatul și femeia care rodesc, înmulțind și umplând pământul cu bunătate, se va găsi într-un flux continuu de iubire, bucurie, recunoștință, răbdare, ascultare și bunătate care curge din mintea și inima lor către lumea din jurul lor.

Dovada acestei legături dintre om și pământ poate fi descoperită pe partea negativă prin efectul asupra grădinii prin păcatul lui Adam, împreună cu efectul asupra pământului prin uciderea lui Abel de către fratele său Cain.

Iar bărbatului i-a zis: „Pentru că ai ascultat de glasul soției tale și ai mâncat din pomul cu privire la care te-am însărcinat, zicând: Tu să nu mănânci din el, blestemat este pământul pe seama ta; cu tristețe să mănânci din el toate zilele vieții tale, ghimpe și pălămide îți va aduce ție, și tu vei mânca planta câmpului”. Geneza 3:17-18 (YLT)

Am citat Young's traducerea literală cu scopul de a arăta de ce pământul a fost blestemat. Cele mai multe traduceri indică faptul că Dumnezeu a blestemat pământul pentru a-i învăța o lecție. Cu toate acestea, realitatea este că pământul ar fi blestemat prin frecvențe greșite fiind acum emise de Adam și soția sa. Cuvintele ascuțite ar afecta plantele pentru a produce spini ascuțiți și ciulinuri. Aceste lucruri sunt din păcătoșenia omului, mai

degrabă decât din pedepsirea omului de către Dumnezeu prin crearea acestor lucruri, așa cum își imaginează unii.

Observați efectul asupra pământului când Cain l-a ucis pe Abel:

Însă Cain a zis fratelui său Abel: „Haidem să ieșim la câmp.” Dar, pe când erau la câmp, Cain s-a ridicat împotriva fratelui său Abel și l-a omorât. Domnul a zis lui Cain: „Unde este fratele tău Abel?” El a răspuns: „Nu știu. Sunt eu păzitorul fratelui meu?” Și Dumnezeu a zis: „Ce ai făcut? Glasul sângelui fratelui tău strigă din pământ la Mine. Acum, blestemat ești tu, izgonit din ogorul acesta, care și-a deschis gura ca să primească din mâna ta sângele fratelui tău! Când vei lucra pământul, să nu-ți mai dea bogăția lui. Pribeag și fugar să fii pe pământ.” Geneza 4:8-12

Sentimentele de ură care au dus la ucidere în Cain au afectat fertilitatea pământului. Chiar înainte de moartea lui Abel, durerea, șocul și tristețea din corpul și mintea sa în realizarea a ceea ce i-a făcut Cain a fost, de asemenea, absorbită de pământ și la deteriorat, astfel încât să nu producă la același nivel la care a produs anterior.

Grădina Edenului era doar o mică parte a pământului. Pe măsură ce Adam și Eva aveau un caracter mai frumos, ei aveau să producă copii după acest chip. Copiii ar fi crescuți în atmosfera parfumată în care se rosteau doar cuvinte de dragoste și compasiune și nici o vibrație negativă nu le atingea mintea sau corpul.

Ce destin frumos fusese planificat pentru rasa umană. Întregul pământ ar fi fost plin de dragoste, bucurie și binecuvântare. Florile, fructele, copacii și grădinile ar fi umplut tot pământul. Pe măsură ce omul ar fi devenit mai minunat în caracter, cu atât mai mult pământul sub stăpânirea sa ar fi reflectat acest lucru.

Modul în care înțelegem primele trei cuvinte de acțiune din Geneza 1:28 va determina contextul ultimelor două cuvinte de acțiune.

Atunci Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: „Fiți **roditori și înmulțiți-vă; umpleți** pământul și supuneți-l, **stăpâniți** peste peștii mării, peste păsările văzduhului și peste fiecare lucru viu care se mișcă pe pământ.” Geneza 1:28

Când Isus era pe pământ, El a trebuit în mod regulat să încerce să-i îndrume pe ascultătorii Săi de la gândurile cărnii la gândurile Spiritului. Când Isus i-a spus lui Nicodim că trebuie să se nască din nou, primul gând pe care Nicodim l-a exprimat a fost nașterea de natură fizică sau trupească. Cu toate acestea, Isus vorbea despre lucruri spirituale.

Ce este născut din carne este carne și ce este născut din Duh este duh. Nu te mira că ți-am zis: 'Trebuie să vă nașteți din nou'. Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul. Ioan 3:6-8

Isus le-a indicat ucenicilor Săi că a lua mai întâi înțelegerea fizică este rezultatul unei inimi dure.

Isus le dădea în grijă și le zicea: „Luați seama, să vă păziți bine de aluatul fariseilor și de aluatul lui Irod!” Ucenicii se gândeau și ziceau între ei: „Fiindcă n-avem pâini”. Isus a înțeles lucrul acesta și le-a zis: „Pentru ce vă gândiți că n-aveți pâini? Tot nu pricepeți și tot nu înțelegeți? Aveți inima împietrită?” Marcu 8:15-17

Observăm cu interes gândurile unor comentatori:

...dacă aceasta nu este o poruncă expresă, așa cum o înțeleg iudeii, pentru căsătoria și procrearea copiilor, pare să fie mai mult decât o simplă permisiune; cel puțin este o direcție și un sfat pentru ceea ce a fost potrivit și convenabil **pentru creșterea omenirii și pentru umplerea pământului cu locuitori**, care a avut un sfârșit. - Isaia 45:18. John Gill Comentariu

I-a marcat ca fiind sub o protecție specială a Sa și le-a dat **putere să se propage și să-și înmulțească după felul lor pe pământ**. - Isaia 45:18. Adam Clarke Comentariu

Dacă luăm cuvintele roditoare și înmulțim/creștem în înțelegerea spirituală a caracterului, atunci vom avea o percepție mai clară a ceea ce pământul este umplut și a modului în care este supus și care este stăpânirea care este ținută.

Dacă ne uităm la cuvintele *supune* și stăpânire în ebraică, avem următorul domeniu de aplicare a sensului:

Supune [H3533] kábash

să calce în jos; prin urmare, negativ să nu ia în considerare; pozitiv pentru a cuceri, subjuga, încălca: – aduce în robie, vigoare, ține sub, supune, aduce în supunere.

Dominion [H7287] rádaḥ

a călca în jos, adică a subjuga; în mod specific pentru a se năruia off: – (vin la, face să) au stăpânire, preva, domni, (urs, face să) regulă, (-r, peste), să ia.

În trup, acest text poate fi citit ca Dumnezeu îi dă lui Adam stăpânirea de a călca pe pământ și de a subjuga și forța în supunere toate ordinele inferioare ale creației. În Duhul, acest text se împlinește în viața lui Isus când a vorbit vântului și valurilor și le-a poruncit să fie calme. Această poruncă nu a fost una de dominare sau forță, a fost o expirare a aceluia Spirit în El care a fost plin de pace și liniște. Atmosfera din jurul lui Hristos a supus totul în jurul Său prin pace, dragoste și bucurie.

Adam și soția lui trebuiau să umple pământul cu caracterul lor altruist și blând. Animalele și creaturile nu sunt supuse cu un bici sau o comandă puternică, ci prin frecvența iubirii, a seninătății și armoniei.

Duhul lui Isus este un Spirit al libertății, al libertății fără reținere.

(Ioan 8:36). Singura modalitate de a supune pământul și de a avea stăpânire în acest context este de a radia această atmosferă tuturor celor din sfera dată. Pentru cei care au urechi să audă să audă ceea ce stăpânirea originală a fost cu adevărat despre.

CAPITOLUL 19

PARADISUL PIERDUT

În afara acestei grădini frumoase, balaurul se plimba în jos și-n sus, întrebându-se cum ar putea distruge acest cuplu frumos care semăna cu Dumnezeu și cu Fiul Său atât în formă, chip, cât și în caracter. În mod similar cu modul în care lumina strălucea în jurul feței lui Moise prin privirea sa asupra frumuseții caracterului lui Dumnezeu, Adam și soția sa străluceau cu slava lui Dumnezeu; o emblemă potrivită a înțelepciunii lui Dumnezeu manifestată în ei.

Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele în veac și în veci de veci. Daniel 12:3

Așa cum am descoperit în Apocalipsa 12:4 cu privire la nașterea lui Hristos, balaurul a fost gata să devoreze Copilul de îndată ce s-a născut. La nașterea lui Hristos, vedem manifestarea a ceea ce s-a întâmplat la început. Hristos tocmai se născuse în inimile lui Adam și ale soției sale.

Pentru ei Dumnezeu a voit să facă cunoscut care sunt bogățiile slavei acestei taine printre neamuri: care este **Hristos în voi, nădejdea slavei**. Coloseni 1:27

Deși trăiau în trupuri pe deplin crescute, Adam și Eva au început să crească în înțelepciune și statură spirituală și în favoarea lui Dumnezeu și a

îngerilor. Prin modul în care Satana l-a folosit pe Irod, obținem o imagine asupra lucrurilor care au avut loc la început.

Atunci, Irod a chemat în ascuns pe magi și a aflat întocmai de la ei vremea în care se arătase steaua. Apoi i-a trimis la Betleem și le-a zis: „Duceți-vă de cercetați cu de-amănuntul despre Prunc și, când Îl veți găsi, dați-mi și mie de știre, ca să vin și eu să mă închin Lui.”
Matei 2:7-8

Irod s-a folosit de înșelăciune pentru a căuta accesul la locul în care S-a născut Hristos. El a mințit ca având o dorință de a se închina pruncului Isus, dar intenția sa adevărată a fost să-l omoare.

Ne amintim că îngerii trebuiau să învețe lecții despre Tatăl și Fiul prin Adam și soția sa. Așa cum înțelepții au venit dintr-o țară îndepărtată aducând daruri pentru a-i binecuvânta și susține pe Iosif, Maria și Isus, așa îngerii au venit din ținutul cerului purtând binecuvântări și daruri pentru Adam și Eva, cuplul nou creat. În mod similar cu modul în care înțelepții au ingenuncheat în adorație la Mesia, îngerii s-au mirat de Adam și de soția sa, de cei făcuți după chipul lui Dumnezeu, și au considerat bunătatea și înțelepciunea Creatorului lor. În observația lui Adam și a Evei, îngerii aveau să învețe adevărul Tatălui și al Fiului.

Oare I-a acostat Satana pe îngeri care veneau și se duceau în grădină pentru a-i permite o intrare în oamenii noi creați pentru a-i distruge? Asemenea înțelepților, îngerii au fost încurajați să nu-l angajeze pe Satana în discuții în timp ce veneau și mergeau în grădină pentru a avea părtășie cu Adam și soția lui?

Este interesant de observat că înțelepții au venit din est. De asemenea, este semnificativ faptul că același cuvânt grecesc se folosește în Septuaginta, traducerea greacă a Vechiului Testament, pentru a vorbi despre grădina pe care Dumnezeu a plantat-o la început.

După ce S-a născut Isus în Betleemul din Iudeea, în zilele împăratului Irod, iată că au venit niște **magi din Răsărit** la Ierusalim. Matei 2:1

Domnul Dumnezeu a sărit o grădină **spre est** [G395] **în Eden**, și acolo l-a pus pe omul pe care l-a format. Geneza 2:8

După cum se menționează la începutul acestei cărți, cuvântul ebraic pentru *răsărit* poartă și conotația antichității sau din cele mai vechi timpuri. Vedem aici legătura dintre înțelepții din vremea lui Hristos și îngerii care au venit și au vizitat noul cuplu.

Cât despre darurile pe care le-au adus; darul aurului reprezenta zidirea credinței (1 Petru 1:7) încercată recent în focul războiului care avusese loc în cer. În slujba din sanctuar, tămâia amestecată cu făină și untdelemn a format o ofrandă de hrană (Leviticul 2:1). A fost o recunoaștere a cine este sursa vieții, pâinea vieții, (Ioan 6:48). Întâlnirea îngerilor cu omenirea le-a permis să-i instruiască despre problemele Marii Controverse dintre Hristos și Satana. Untdelemnul de smirnă a oferit un simbol al prezenței divine pe măsură ce se întâlneau împreună. Într-adevăr, comorile înțelepților dintr-o țară îndepărtată s-au dovedit o binecuvântare pentru Joseph și soția sa.

Atâta timp cât Adam și soția lui au umblat în caracterul Dumnezeului lor; atâta timp cât Hristos locuia în ei prin credință, Satana nu putea să-i agrezeze și nici să-i hărțuiască. După cum explică cartea Deuteronom:

Acum se va întâmpla că, dacă ascultați cu sârguință de glasul Domnului Dumnezeului vostru, să **respectați cu atenție toate poruncile Sale** pe care vi le poruncește astăzi, ca Domnul Dumnezeul vostru să vă înalțe deasupra tuturor națiunilor pământului. Și toate aceste binecuvântări vor veni asupra voastră și vă vor birui, pentru că ascultați de glasul Domnului Dumnezeului vostru:... Binecuvântat *vei fi* când vei intra și binecuvântat *vei fi* când vei ieși afară. **Domnul va face ca vrăjmașii voștri care se ridică împotriva voastră să fie învinși înaintea feței voastre; ei vor ieși împotriva voastră într-un cale și vor fugi înaintea voastră pe șapte căii.** Deuteronomul 28:1-2,6-7

Deși Satana nu a putut obține acces direct la perechea sfântă, satanei i s-a acordat să ocupe locul din centrul grădinii unde se afla Pomul cunoașterii binelui și răului.

Iar Domnul Dumnezeu i-a poruncit omului, zicând: „Din fiecare pom al grădinii să mânânci liber; dar din pomul cunoașterii binelui și răului nu vei mânca, căci în ziua în care vei mânca din el vei muri cu siguranță.” Geneza 2:16-17

Duhul lui Isus este întotdeauna un Spirit al libertății. Nu poate exista libertate fără alegere. Așa cum a existat în univers prezența unui alt regat, manifestarea acelei împărății trebuie să fie prezentă. Pentru a-i pregăti pe copiii Săi pentru realitățile vieții, El nu i-a adăpostit într-un mod care să nu le ofere nici o șansă de a dezvolta un caracter prin alegerea celui potrivit.

Atâta timp cât Adam și soția sa au evitat copacul din mijlocul grădinii, ei dezvoltau un caracter și își exercitau alegerea de a-L iubi și sluji pe Dumnezeu.

Satana ar fi putut emite frecvențele sale de ură, mânie și depresie din centrul grădinii, dar dragostea pentru cuvântul lui Dumnezeu și scutul credinței ar fi protejat perechea sfântă de rău.

Biblia ne spune:

Iar Adam nu s-a înșelat, ci femeia înșelată, a căzut în fărădelege.
1 Timotei 2:14

Astfel, dovedind adevărată declarația :

Mai bine doi decât unul, căci iau o plată cu atât mai bună pentru munca lor. Căci, dacă se întâmplă să cadă, se ridică unul pe altul. Dar vai de cine este singur și cade, fără să aibă pe altul care să-l ridice!. Eclesiast 4:9-10

Cum Adam și soția lui au fost despărțiți nu ni se spune. Înțelepciunea exprimată de Solomon în textul de mai sus este o manifestare a seminței care a existat de la început. A fost înțelept ca Adam și soția lui să rămână împreună. Nu era înțelept să fii singur în grădină când Satana putea emite impulsuri ale frecvențelor sale din Pomul Cunoașterii. Percepția lui Adam asupra a ceea ce se întâmpla era mai vastă decât percepția Evei; lui i s-a dat porunca inițială de a evita rodul pomului oprit de la Hristos înainte de a o forma pe Eva, și pe care Adam i-a transmis-o apoi. Așa cum Hristos a trăit sub protecția Tatălui Său, la fel a fost și Eva să trăiască sub protecția lui Adam. Ea ar fi fost binecuvântată sub îndrumarea lui dacă ar fi fost cu ea.

Unii se pot întreba: de ce i-a pus Dumnezeu pe Adam și pe soția sa într-un mediu care avea o serie de variabile periculoase? S-ar putea pune întrebarea: de ce părinții aduc copiii într-o lume atât de plină de pericole? De ce să le permiți copiilor să se joace în mizerie sau să meargă cu bicicleta sau în orice

număr de lucruri care au riscuri? Realitatea universului este că a existat un dușman care dorea să distrugă ceea ce făcea Dumnezeu și Fiul Său. Singura modalitate de a trăi în acest mediu a fost de a avea o expunere limitată la Satana, în scopul de a putea alege împotriva lui și, astfel, de a dezvolta caracterul adevărat. Expunerea limitată la Satana avea să ofere, de asemenea, un contrast între caracterul lui Dumnezeu și caracterul lui Satan. Acest lucru i-ar ajuta, de asemenea, să discearnă și să înțeleagă de ce Dumnezeu și Fiul Său au fost atât de minunați și de ce păcatul a fost atât de periculos.

Cu cât Eva s-a îndreptat mai aproape de centrul grădinii și cu cât era mai departe de Adam, cu atât era mai aproape de frecvențele pe care Satana le emitea din Pomul Cunoașterii.

Motivul pentru care șarpele a acceptat să fie folosit de Satana este un mister. Șarpele, sau balaurul, era o creatură frumoasă înaripată. Acest șarpe a fost una dintre creaturile aflate sub stăpânirea lui Adam. Satana nu ar fi putut să intre în posesia șarpelui pentru scopurile sale fără o încălcare a stăpânirii lui Adam. A fost posibil ca separarea Evei de Adam să faciliteze această breșă? Era datoria lui Adam să aibă grijă de soția sa. A fost această neglijare de a o încuraja să rămână lângă el, de asemenea, trimiterea frecvențelor în grădină care să afecteze alte creaturi? Este greu de spus cu siguranță, dar când femeia a auzit șarpele vorbind cu ea, el părea să reflecte gândurile ei interne.

Șarpele era mai șiret decât toate fiarele câmpului pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. El a zis femeii: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: ‘Să nu mâncați din toți pomii din grădină?’ Geneza 3:1

Ar fi fost uimitor ca șarpele să i vorbească direct. Eva fusese avertizată de îngerii care vizitează vrăjmașul, și ea se aștepta ca un înger să o acosteze mai degrabă decât mediul înșelător al unui șarpe. Satana știa că Eva avea să fie surprinsă de acest lucru și putea să-i citească limbajul trupului.

Gândurile, emoțiile și sentimentele Evei au produs, de asemenea, frecvențe pe care Satana le-a putut citi. Nu-i cunoștea gândurile exact, dar el a putut citi faptul că ea era nedumerită plină de întrebări.

Ca răspuns, Eva exagerează cuvintele lui Dumnezeu, dezvăluindu-i neliniștea.

Femeia a răspuns șarpelui: „Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină. Dar, despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: ‘Să nu mâncați din el și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți’. Geneza 3:2-3

Dumnezeu nu spusese „să nu te atingi de ea”. El spusese doar „să nu mănânci”. Atingerea ar fi periculoasă, dar acest lucru nu ar duce la moarte. Numai consumul fructului ar duce la moarte. Eva a adăugat la mesajul pe care Adam i l-a transmis despre ceea ce a spus Dumnezeu.

Aceasta este ceea ce Moise a consemnat că Dumnezeu i-a spus lui Adam:

מוֹת תָּמוּת:

Ceea ce a spus Dumnezeu a fost scris în forma verbului ebraic numit Qal imperfect. Ceea ce înseamnă acest lucru este că Dumnezeu spunea că mănecarea din copac va începe un proces care duce la moarte. Cuvântul pe care Moise l-a scris pentru „a muri” în ebraică a transmis următoarele sensuri în forma Qal:

1a) (Qal)

1a1) a muri.

1a2) a muri (ca pedeapsă), a fi omorât.

1a3) a muri, a pieri (a neamului).

1a4) a muri prematur (prin neglijarea conduitei morale înțelepte).

Cuvântul ar putea însemna a fi omorât sau ar putea însemna să mori prematur prin neglijarea conduitei morale înțelepte. Cum a interpretat Adam ceea ce a spus Dumnezeu? Aceasta este ceea ce Moise a consemnat că Eva i-a spus șarpelui.

פֶּן־תִּמְתּוּן:

Mica schimbare în ceea ce a spus Eva a transmis sensul că, dacă mănânci fructele, trebuie să mori.

Aceasta este ceea ce Satana i-a spus Evei.

לֹא-מוֹת תִּמְתּוּן:

El a spus că nu veți „trebui să muriți”. Ceea ce i-a spus Satana a fost corect din punct de vedere tehnic în acest moment. Dumnezeu a spus că vei pieri, dar Eva a spus că trebuie să mori și Satana i-a spus că acest lucru nu este corect. A pieri este consecința firească ale propriilor acțiuni. A „trebuie să moară” înseamnă consecințele necesită utilizarea forței letale de la o entitate externă. Apoi Satana adaugă această minciună:

Dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.
Geneza 3:5

Satana i-a sugerat Evei că ea va fi nemuritoare mâncând din acest copac și, de asemenea, că ea va dobândi aceeași cunoaștere ca și Dumnezeu; o cunoaștere a binelui și a răului. Adevărul este că Dumnezeu nu a avut o cunoaștere a răului. Dumnezeu știa *despre* rău, dar el nu știa răul pentru că el nu l-a experimentat. Satana a fost cel care a cunoscut binele și răul prin experiență. El se prezenta ca Dumnezeu pentru ea.

S-ar putea să asemănăm aceasta ca pe un băiat care a început să fumeze oferindu-i o țigară tânărului său prieten. Băiatul mai mare pare să fie mai înțelept pentru că are o cunoaștere pe care celălalt băiat nu o are. Dar cunoașterea răului este cea care duce la moarte. Satana i-a prezentat Evei o viziune despre Dumnezeu ca fiind unul care cunoștea toate lucrurile atât bune, cât și rele. El l-a prezentat pe Dumnezeu ca atotștiutor.

Acest lucru este similar cu afirmația lui Elihu. Tânărul s-a enervat cu bătrânii neputând să-l convingă pe Iov că nenorocirile sale s-au abătut asupra lui din cauza păcatelor sale. Elihu afirmă că Dumnezeu este perfect sau întreg în cunoaștere, atunci când el însuși este cel care crede că știe perfect căile lui Dumnezeu cu privire la păcat și pedeapsă.

Știți cum sunt echilibrați norii, acele minunate lucrări ale Celui care este perfect [întreg] în cunoaștere? Iov 37:16

Cu toate acestea, în Psalmi ni se spune că înțelegerea lui Dumnezeu este un număr care nu poate fi numerotat.

Mare *este* Domnul nostru și puternic în putere; Înțelegerea Lui este infinită. [H4557] Psalmii 147:5

Deci psalmistul este corect? Este înțelegerea lui Dumnezeu un număr mare pe care nu-l cunoaștem sau este așa cum Elihu afirmă ca perfect sau întreg?

Elihu îl acuză pe Iov că a băut dispreț ca apa și că a avut companie cu lucrătorii nedreptății și că umblă cu oameni răi (Iov 34:8). Această afirmație este falsă pentru că Dumnezeu a declarat că Iov era drept, se temea de Dumnezeu și se ferea de rău(Iov 1:1).

Iov este testat de atacul pe care Elihu l-a făcut asupra lui. Dar, așa cum Elihu a fost incorect cu privire la evaluarea lui Iov, el a fost, de asemenea, incorect cu privire la evaluarea lui Dumnezeu. Elihu continuă:

El rupe în bucăți oameni puternici, fără anchetă, și stabilește pe alții în locul lor. De aceea, El le cunoaște faptele; El îi răstoarnă noaptea și ei sunt zdrobiți. El îi lovește ca pe oameni răi în ochii altora. Iov 34:24-26

El afirmă că Dumnezeu în dreptatea Sa îi va zdrobi și îi va lovi pe cei răi. Apoi, el dorește foarte mult ca Dumnezeu să-l încerce pe Iov și să-l expună.

O, că Iov a fost încercat la maximum, pentru că răspunsurile *lui sunt ca* cele ale oamenilor răi! Iov 34:36

Isus ne spune că Dumnezeu nu condamnă pe nimeni (Ioan 5:22). Opiniile lui Elihu despre Dumnezeu, la fel ca majoritatea oamenilor, sunt incorecte. El Îl prezintă pe Dumnezeu într-o lumină falsă. El se închină unui Dumnezeu atotștiutor. Adevăratul Dumnezeu cunoaște sfârșitul de la început și el nu are o cunoaștere personală a răului prin a face răul.

Eva este sedusă de cuvintele lui Satana prin șarpe. Ea este fascinată de faptul că șarpele pare să fi dobândit puterea vorbirii prin consumul fructului. Eva se aștepta ca mâncatul fructului să aducă pedepse rapide și imediate, dar șarpele nu părea să fi fost rănit în niciun fel. Acest lucru a ajutat să o convingă pe Eva că mâncatul fructelor nu va aduce o pedeapsă rapidă și imediată, determinând-o să pună la îndoială veridicitatea cuvântului lui Dumnezeu.

Faptul că Eva s-a îndepărtat de soțul ei și mai aproape de Pomul Cunoașterii a însemnat că simțul integrității ei a fost coborât. Curiozitatea și conversația ei internă au atras-o în direcția satanei la copac. Prezența lui emitea frecvențe pentru a o deruta și a o ademeni.

Biblia spune că atunci când femeia a văzut că pomul era bun pentru mâncare, a luat din el. Având fructul în mână Eva nu a simțit niciun disconfort sau pedeapsă în niciun fel. Ea afirmase că atingerea fructului te va face să mori, aceasta i-a dovedit în plus că nu i se va întâmpla nimic rău în consumul fructelor.

De ce nu intervine Dumnezeu și nu oprește această situație? De ce permite El ca acest lucru să se desfășoare fără să intervină? Faptul că i-a dat Evei toate instrucțiunile necesare pentru a face o alegere, a păși și a o împiedica să facă ceea ce și-a dorit nu înseamnă a da libertatea de a alege. Faptul de a-i permite femeii să facă această alegere i-a provocat lui Hristos suferințe teribile. Spiritul Său stătea în inima ei, dar când a mâncat din fruct, ea a respins Spiritul lui Hristos și a acceptat spiritul lui Satan.

Eva vorbea cu un duh rău. Când a mâncat fructul și a decis în favoarea a ceea ce i-a spus acel spirit, ea l-a invitat să preia controlul asupra minții ei. De aceea, când s-a apropiat de Adam, ea a fost îndrumată de demon. Mai rău încă, ea a venit poartă mesajul spiritului rău care a promis puteri magice pentru a deveni ca Dumnezeu, și prin definiție, care face prima noastră mamă o vrăjitoare.

Când femeia sa întors de la copac, ea era sub autoritatea lui Satana. Acum vine la soțul ei nu ca soție supusă, ci ca învățătoare a unei noi religii. În timp ce Adam se află în fața Evei, vedem prefigurarea bărbaților de-a lungul veacurilor care au stat în fața oracolelor feminine, cum ar fi Delphi și alții, care le-au promis cunoașterea destinului lor viitor. În timp ce Adam își vede soția care i-a fost osul osului, el intră în contact cu un spirit care nu-l mai recunoaște ca fiind capul și binefăcătorul ei.

Găsise un alt suflet pereche, un alt profesor care îi promisesse tot ce-i dorea inima, fără să fie nevoie să se supună nimănui. Ea nu a ajuns să fie învățată, ci să învețe; nu pentru a se supune, ci pentru a comanda supunerea. Acest spirit feminin, condus acum de forțele întunericului, va fi folosit ca mediu seducător al lui Lucifer pentru a-l convinge pe Adam să se alăture rebeliunii. Eva a distrus chipul lui Dumnezeu. Influențată de Satana, ea a pierdut

Spiritul lui Isus care este supus și docil. Eva devine mai asertivă, mai sigură de ea însăși că ceea ce au înțeles anterior a fost incorect. Există ceva ciudat de atractiv despre această femeie încrezătoare, sigură pe sine, care pune fructul în mâna lui Adam.

Adam evaluează situația; vede că ea a mâncat fructul. Cuvintele pe care i le-a spus despre pedeapsa cu moartea pentru încălcarea legii se luptă în mintea lui. El este sigur că ea trebuie să moară și că Dumnezeu o va ucide. Emoțiile sunt noi pentru el și nu știe cum să le gestioneze. Este nevoie să dăm vina undeva pentru această situație teribilă. În inima lui se ivește răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu, deși el abia i-și dă seama de aceasta. Satana este imediat atras de frecvențele care ies din Adam. Toate gândurile de recunoștință față de Dumnezeu sunt înghițite sub presupunerea falsă că Dumnezeu îi va ucide soția.

Percepția lui Adam este falsă, dar în loc să-și ducă confuzia la stăpânul și prietenul său iubit, el începe să ia decizii pe cont propriu. Duhul lui Isus îl cheamă pe Adam în mintea lui. Spiritul face apel la Adam să ia problema la Fiul lui Dumnezeu sau la îngeri, să discute problema înainte de a sări la concluzii. Dar, mânia lui crește, aceeași ură care există în Satana începe să găsească intrarea în inima lui Adam. El se gândește cum ar fi viața fără Eva, și nu o poate suporta. Satana, după ce a urmat-o pe Eva înapoi la casa lor, îi șoptește că Dumnezeu nu are interesul său cel mai mare la inimă și ar fi mai bine să se alăture rebeliunii.

Întreaga grădină stă nemișcată în timp ce Adam ridică fructul în mână și îl pune la gură. Tatăl și Fiul îl roagă pe Adam în acel moment să reconsidere, dar el blochează glasul pledant ca atunci când frații lui Iosif au blocat glasul de implorare în timp ce îl vindeau în sclavie. Adam mănâncă fructul în mânie, întristare și în deplină cunoștință că a fost un act de răzvrătire.

În acel moment, sa deschis o rană adâncă făcută în sufletul Fiului lui Dumnezeu. Adam a aruncat cuțitul spiritual al resentimentelor și urii în Duhul lui Hristos în el însuși și îl detronează pe Hristos de pe tronul minții sale. Hristos în acest moment este ucis în inima și mintea lui Adam de la întemeierea lumii. (Apocalipsa 13:8).

Fiul lui Dumnezeu nu-i poate părăsi pe Adam și Eva pentru că, dacă o va face, ei vor cădea într-adevăr la pământ și vor muri imediat. Purtând rănile în inima Sa, Hristos îi ține pe Adam și Eva și continuă să le dea viață chiar

și în timp ce spiritul satanei îi conduce. Hristos trebuie să locuiască în prezența dușmanilor Săi pentru a ține vie rasa umană.

Deși exista posibilitatea ca Adam și Eva să cadă, Dumnezeu nu a rânduit ca acest lucru să se fi întâmplat. Nu a fost voia Lui ca Adam să-l aleagă pe rebel și să se împotrivescă Lui. Nu se știa cu certitudine că acest lucru va avea loc. Odată ce Adam a păcătuit și a înghițit sămânța șarpelui, Dumnezeu a știut exact unde va merge aceasta și ce se va întâmpla cu rasa umană, pentru că El cunoștea sămânța care era în Satana. El a expus în cele șase zile ale creației efectul seminței șarpelui împotriva seminței Fiului Său.

Întrebarea arzătoare pe care ne-o punem este: ce va face Dumnezeu?

CAPITOLUL 20

MINTEA CARNALĂ

Tranziția care a avut loc în mintea lui Adam a fost catastrofală. El își pecetluse gândurile false despre Dumnezeu în actul de a mânca fructul oprit. Ascultați ce spune inspirația despre condiția umană decăzută.

Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună. Romani 8:7

Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea. Cine poate s-o cunoască? Ieremia 17:9

Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestemate, ca să facă lucruri neîngăduite. Astfel au ajuns plini de orice fel de nelegiuire, de curvie, de viclenie, de lăcomie, de răutate; plini de pizmă, de ucidere, de ceartă, de înșelăciune, de porniri răutăcioase; sunt șoptitori, bârfitori, urători de Dumnezeu, obraznici, trufași, lăudăroși, născocitori de rele, neascultători de părinți, fără pricepere, călcători de cuvânt, fără dragoste firească, neînduplecați, fără milă. Și, măcar că știu hotărârea lui Dumnezeu, că cei ce fac asemenea lucruri sunt vrednici de moarte, totuși ei nu numai că le fac, dar și găsesc de buni pe cei ce le fac. Romani 1:28-32

Toate aceste atribute locuiau acum în Adam. Erau sub formă de semințe. El nu cunoștea amploarea schimbării care avusese loc în el însuși. El nu avea nici o idee despre impulsurile care se înăbușiseră în el, ca apele adâncurilor în prima zi a creației.

Adam a primit mintea lui Satan și i s-a alăturat în proiectarea tuturor atributelor sale asupra lui Dumnezeu. Adam și-a imaginat că Dumnezeu a vrut să-șiucidă soția și pe el însuși pentru că a mâncat fructul interzis. El și-a imaginat că Dumnezeu este un distrugător al propriilor săi copii. El și-a imaginat că Dumnezeu a cerut moartea pentru încălcarea legii.

Pentru că păcatul a luat prilejul prin ea m-a amăgit, și, prin însăși porunca aceasta, m-a lovit cu moartea. Romani 7:11

Legea lui Dumnezeu este la fel de sacră ca și El Însuși. Este o reflectare a caracterului Său perfect. La fel ca Dumnezeu, legea este sfântă, dreaptă și bună.

Așa că Legea, negreșit, este sfântă și porunca este sfântă, dreaptă și bună. Romani 7:12

În cadrul legii am revelat adevărul că Dumnezeu este în El Însuși milostiv față de cei care Îl iubesc și țin poruncile Sale, deoarece a ține poruncile înseamnă a cunoaște caracterul lui Dumnezeu. Dumnezeu este învăluit de credința destinatarului în mila Sa. Oricare dintre acțiunile lui Dumnezeu sunt văzute ca ostile celor care Îl urăsc pe Dumnezeu.

... și Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele. Exod 20:6

Așa cum am învățat în capitolul 13, mila lui Dumnezeu durează pentru totdeauna; nu se termină niciodată. De aceea, când încetăm să credem în adevăratul Dumnezeu, mila încetează. Când Adam a ales să creadă ideea că Dumnezeu îi va ucide soția, el a ales să încalce legea caracterului lui Dumnezeu; el a ales să creadă că Dumnezeu nu are milă pentru cei care nu reușesc să asculte. De aceea legea încălcată cere moartea păcătosului și numai păcătosul este cel care ajunge să creadă acest lucru.

Și, după Lege, aproape totul este curățit cu sânge; și fără vărsare de sânge, nu este iertare. Evrei 9:22

Acest verset citat nu vorbește despre mintea lui Dumnezeu, ci despre mintea omului căzut. Dumnezeu nu a dorit niciodată jertfă pentru păcat.

Tu nu dorești nici jertfă, nici dar de mâncare, ci mi-ai străpuns urechile; nu ceri nici ardere-de-tot, nici jertfă de ispășire. Psalm 40:6

Acest lucru este incredibil de greu pentru păcătos să înțeleagă. Lumea creștină crede aproape universal că Dumnezeu cere moartea păcătosului și că numai jertfa de sânge a Fiului Său ar plăti pentru păcatul omului împotriva Lui. Cum poate fi posibil ca Dumnezeu să ceară moartea și să nu dorească sacrificiu în același timp? Este imposibil. Adam a crezut în mod fals că Dumnezeu a cerut moartea pentru încălcarea lor și de aceea a mâncat rodul în răzvrătire.

Prin urmare, pentru a-l mântui pe om, Dumnezeu a trebuit să plătească datoria despre care omul credea că trebuia plătită pentru a-l răscumpăra. Adam respinsese credința în mila lui Dumnezeu când a ales să creadă că Dumnezeu voia să-i omoare soția. Dacă ar fi crezut în mila lui Dumnezeu, s-ar fi dus la Dumnezeu și ar fi cerut milă. Dar el nu a făcut acest lucru.

În mintea omenirii, legea încălcată cerea moartea și că numai moartea ne poate împăca cu legea. Până când acest lucru nu sa întâmplat, am trăit într-o relație de disperare cu Dumnezeu. Dumnezeu a fost dispus să facă acest lucru pentru noi, permițându-ne să ne simțim din nou împăcați cu Dumnezeu (deși Dumnezeu a fost întotdeauna dispus să se împăce fără moarte, dar noi nu am putut crede). Prin acest prim pas, Dumnezeu avea să ne învețe mai exact despre legea Sa și despre guvernarea Sa, subliniind cu blândețe concepțiile noastre greșite și păcătoșenia noastră pe măsură ce creșteam în har și înțelegere a caracterului Său.

Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El Însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe Diavolul, și să izbăvească pe toți aceia care, prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor. Evrei 2:14-15

În mod fundamental, Dumnezeu vrea ca noi să înțelegem acest lucru: încălcarea primară a legii este să credem că Dumnezeu trebuie să omoare pe cineva sau ceva pentru a putea ierta. Acesta este singurul motiv pentru care legea încălcată cere moartea păcătosului.

Când omul respinge adevărul caracterului lui Dumnezeu, în locul lui Dumnezeu ridică un idol a propriei sale întruchipare; iar când omul se închină unui idol, Dumnezeu devine un Dumnezeu gelos. În idolatria sa, omul pășește dincolo de gardul viu al o protecției lui Dumnezeu și Satana poate începe să-l hărțuiască, să-l rănească și, în cele din urmă, să-l distrugă. Cu cât omul umblă mai departe de Dumnezeul milostiv, cu atât este mai mare răul care i se întâmplă și cu atât mai sigur omul crede că Dumnezeu este Cel care îi aplică această pedeapsă. Dar răul este cel care îi distruge pe cei răi, nu Dumnezeu.

Răul îi va ucide pe cei răi, iar cei care îi urăsc pe cei drekți vor fi condamnați. Psalm 34:21

Domnul este cunoscut *prin* judecata pe care o execută; **cel rău este prins în lucrarea propriilor sale mâini**. Meditație. Psalmul 9:16

Biblia ne spune că judecata pe care Dumnezeu o exercită împotriva celor răi este să-i lăsăm să se năruiască prin lucrarea propriilor mâini. Pentru că refuză prietenia adevăratului Dumnezeu, cei răi mor sub falsa iluzie că Dumnezeu îi omoară.

Cum ar putea Dumnezeu să ajungă la mintea lui Adam? Adam era total convins că Dumnezeu voia să-l omoare. Cum putea Dumnezeu să-i vorbească acum, când era sub stăpânirea morții? Nu era nimic bun în Adam pentru a-I răspunde lui Dumnezeu. Nu era nimic în el care să-i închine lui Dumnezeu sau chiar să-L caute.

după cum este scris: „Nu este niciun om neprihănit, niciunul măcar. Nu este niciunul care să aibă pricepere. Nu este niciunul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebnici. Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar.” Romani 3:10-12

Tatăl și Fiul au fost profund întristați de perspectivele rasei umane. După cum oricine știe, cine a avut un prieten să se întoarcă împotriva lor, odată ce cineva devine convins că gândurile tale față de ei sunt doar pentru rău și numai rău, nu poți spune nimic pentru a-l convinge altfel. Balaurul care așteptase gata să devoreze sămânța părea să-L fi învins pe Dumnezeu și pe Fiul Său. Satana nu putea decât să-și imagineze că Dumnezeu va lăsa umanitatea în voia sa de a face cu ei, așa cum îi plăcea.

Dar Dumnezeu nu a fost prins cu garda jos. El era conștient de potențialul creaturilor Sale de a alege să creadă minciuni despre El și să se încuie într-o cușcă a morții. Satana respinsese caracterul lui Dumnezeu în cunoașterea deplină a cine era Dumnezeu. Adam și Eva trăiseră doar câțiva ani, iar cunoașterea lor despre Dumnezeu era destul de limitată. A existat o șansă de răscumpărare pentru rasa căzută.

Cu mare milă pentru noi, Fiul lui Dumnezeu S-a apropiat de Tatăl pentru a-I cere să îndeplinească cerințele copiilor lor căzuți.

RISCU IUBIRII AGAPE

Chiar El va zidi templul Domnului; și El va purta slava și va ședea și va domni pe tronul Său; și el va fi preot pe tronul Său, **și sfatul păcii va fi între ei amândoi**. Zaharia 6:13

Tatăl și Fiul au ținut împreună un sfat al păcii pentru a discuta despre pașii pe care urmau să-i facă pentru a mântui rasa umană. În rugăciunea lui Isus din Ioan 17 vedem roada manifestată a aceluia sfat. În această rugăciune, ceea ce a fost ascuns se manifestă.

Ni se amintește de faptul că lui Hristos i s-a dat autoritate în ceea ce privește rasa umană.

... așa cum **I-ai dat autoritate asupra întregii făpturi**, ca El să dea viață veșnică tuturor celor pe care I-ai dat. Ioan 17:2.

Planul implica ca rasa umană să ajungă să cunoască adevărul despre Tatăl prin singurul Fiu născut.

Și aceasta este viața veșnică, pentru ca ei să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis. Ioan 17:3.

În rugăciunea Sa pe pământ, Isus a revelat realizarea planului pe care l-au discutat în momentul căderii omului. Satana a încercat să ascundă adevărul

că Fiul lui Dumnezeu a moștenit toate lucrurile de la Tatăl Său, pentru ca el însuși să poată nega că a primit ceva de la Fiul lui Dumnezeu.

Acum, ei au știut că toate lucrurile pe care mi le-ai dat sunt de la tine. Ioan 17:7.

Tema cheie a rugăciunii este descoperirea caracterului sau numelui Tatălui și că Fiul lui Dumnezeu a venit cu adevărat de la El.

Am arătat numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat afară din lume. Ei au fost ai Tăi, Mi le-ai dat mie și ei S-au ținut de cuvânt. **Acum, ei au știut că toate lucrurile pe care mi le-ai dat sunt de la tine.** Căci eu le-am dat cuvintele pe care Mi le-ai dat; și ei *le-au primit*, și au știut cu siguranță că am venit **de la Tine**; și ei au crezut că M-ai trimis... În timp ce am fost cu ei în lume, **le-am păstrat în numele Tău.** Pe cei pe care Mi i-ai dat eu i-am păstrat și nici unul dintre ei nu este pierdut decât fiul pierzaniei, pentru ca Scriptura să se împlinească. Ioan 17:6-8,12

O, Tată neprihănit! Lumea nu Te-a cunoscut, dar **Eu Te-am cunoscut, și acestia au știut că M-ai trimis. Și le-am spus numele Tău și îl voi vesti, pentru ca** dragostea cu care M-ai iubit să fie în ei, iar eu în ei. Ioan17:25-26

În această rugăciune, Isus a declarat că a terminat lucrarea pe care Tatăl I-a dat-o să o facă. Această lucrare a fost de a revela caracterul Tatălui prin faptele Sale, de a arăta că puterea de a se pocăi și de a fi iertat a fost dată în mod liber din cer și de a proclama natura relației lor și modul în care aceasta susține creația: că Fiul lui Dumnezeu a fost cu adevărat Fiul Său, născut de la El în eternitate și apoi trimis în lumea noastră.

Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac. Ioan 17:4

Dar a fost mai mult decât să termine lucrarea pe care Tatăl a dorit-o. Pentru a termina lucrarea, ei au trebuit să plătească pedeapsa păcatului pe care Satana a dezvoltat-o și l-a convins pe om să creadă. Ioan capitolele 18 și 19 dezvăluie partea din planul de a-l salva pe om de credința sa că Dumnezeu a cerut moartea și că numai jertfa de sânge a unui înlocuitor i-ar putea salva.

Pe măsură ce Dumnezeu și Fiul Său puteau citi mințea lui Satana, ei puteau aștepta timpul descris în Ioan 18 și 19; ei L-au putut vedea pe Fiul în Grădina Ghetsimani simțind teribilul sentiment de vinovăție pe care omul l-a adus asupra sa prin ideea falsă că Dumnezeu a cerut moartea păcătosului. Cartea lui Matei descrie acest moment:

Isus le-a zis atunci: „Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte; rămâneți aici și vegheați împreună cu Mine”. Apoi a mers puțin mai înainte, a căzut cu fața la pământ și S-a rugat, zicând: „**Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu.**”
Matei 26:38-39

Pașii care erau necesari pentru a-l salva pe om au fost așezați în succesiune în sărbătorile Domnului care se găsesc în Leviticul 23. Viața desăvârșită nedospită a lui Hristos și moartea Sa sunt descoperite în prima sărbătoare a Paștelui. Revărsarea adevăratului Său caracter prin Duhul Sfânt se află în a doua sărbătoare a Cincizecimii. Succesiunea finală a evenimentelor care aduce reconciliere completă între Dumnezeu și om se găsește în sărbătorile din luna a^{7-a}: Trâmbițe, ispășire și Corturi. Aceste perioade de învioreare au adus poporul lui Dumnezeu împreună de trei ori în an.

De trei ori pe an să prăznuiești sărbători în cinstea Mea. Să ții Sărbătoarea Azimilor; timp de șapte zile, la vremea hotărâtă, în luna spicelor, să mănânci azimi, cum ți-am poruncit – căci în luna aceasta ai ieșit din Egipt – și să nu vii cu mâinile goale înaintea Mea. Să ții Sărbătoarea Secerișului, a celor dintâi roade din munca ta, din ceea ce vei semăna pe câmp; și să ții Sărbătoarea Strângerii Roadelor, la sfârșitul anului, când vei strânge de pe câmp rodul muncii tale. **De trei ori pe an, toată partea bărbătească să se înfățișeze înaintea Domnului, Dumnezeu.** Exodus 23:14-17

Aceste trei adunări ale poporului lui Dumnezeu sunt o expresie a seminței dezvoltate în sfatul păcii. Fiul lui Dumnezeu a venit înaintea Tatălui de trei ori pentru a discuta diferitele aspecte ale planului salvării și ale executării lui. Acest principiu este, de asemenea, revelat în cele trei momente în care Hristos S-a rugat în Grădina Ghetsimani.

S-a depărtat a doua oară și S-a rugat, zicând: „Tată, dacă nu se poate să se îndepărteze de Mine paharul acesta fără să-l beau, facă-

se voia Ta!” S-a întors iarăși la ucenici și i-a găsit dormind; pentru că li se îngreunaseră ochii de somn. I-a lăsat din nou, **S-a depărtat și S-a rugat a treia oară**, zicând aceleași cuvinte. Matei 26:42-44

Acest număr de rugăciuni nu este arbitrar; este o revelație a seminței lui Hristos care a fost pe deplin formată și descrisă în Geneza 3:15 ca Sămânța femeii.

Înainte ca Dumnezeu și Fiul Său să pună în aplicare acest plan, rezultatul real nu a fost cu adevărat cunoscut. Acest element necunoscut s-a manifestat prin cuvintele lui Isus pe Cruce.

Și pe la ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare: „Eli, Eli, Lama Sabactani?” Adică: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Matei 27:46

Pentru ca Fiul lui Dumnezeu să poarte greutatea vinovăției lui Adam, I s-a cerut să pășească într-un loc în care păcătosul nu putea vedea dragostea și mila lui Dumnezeu. Singurul lucru pe care El avea să-l poată vedea în acel moment era moartea. Aceasta este ceea ce a fost în mintea lui Adam. Luând natura noastră, Hristos avea să experimenteze acest lucru pentru noi.

Ar putea credința lui Isus să se țină de Tatăl Său în acel moment de întuneric suprem? La început nu se știa sigur. Fiul lui Dumnezeu a exprimat nesiguranța care a fost discutată în sfatul păcii în această rugăciune: „O, Tată, să treacă paharul acesta de la Mine, dar nu așa cum voiesc Eu, ci cum vrei tu”. (Matei 26:39).

Cu mii de ani înainte de Crucea de pe Golgota, ei discutaseră despre momentul în care Lui Isus i se cerea să fie separat de Tatăl Său – cum avea nevoie să păstreze adevărul că Tatăl Său Îl iubea atunci când nu putea să-l simtă, ci doar să simtă certitudinea morții veșnice. Acesta a fost un lucru pe care Isus nu l-a experimentat niciodată; El a fost întotdeauna conectat la Tatăl Său; gândul acesta era extrem de tulburător.

Ar putea Fiul să se țină cu credință de Tatăl Său? În sfatul păcii, Tatăl a tremurat la gândul că El ar putea să-și piardă Fiul pentru totdeauna. Acest lucru este descris în Psalmii 18:

Dar în necazul meu am strigat către Domnul; Da, m-am rugat Dumnezeului meu pentru ajutor. El m-a auzit din sanctuarul Său;

strigătul meu către El a ajuns la urechile Lui. Apoi pământul s-a cutremurat și s-a cutremurat. Temeliile munților s-au zguduit; ei s-au cutremurat din cauza mâniei Sale. Fumul se revărsa din nările Lui; flăcări aprinse au sărit din gura Lui. Cărbuni strălucitori s-au aprins de la El. Psalm 18:6-8

Cuvântul *mânie* în ebraică poate purta sentimentul de durere. Aici este exprimată o inundare a sufletului în tristețe profundă și angoasă la gândul de a pierde pe Fiul Său pentru totdeauna. Imaginați-vă pentru o clipă acel sfat al păcii, în timp ce Tatăl se uită la scumpul Său Fiu și se gândește la cerințele crude ale răpitorului Satana. Să-L predau pe singurul Meu Fiu născut pentru a salva neamul omenesc? Fumul holocaustului din sufletul Său la gândul acesta s-a revărsat de la Tatăl. Cum poate El să renunțe la scumpul Său Fiu, făcut după chipul Său; Cel pe care l-a instruit, pe care l-a învățat tot ce știa? Cum poate El să renunțe la cel mai apropiat partener al Său, singurul care Îl înțelege cu adevărat? Îl vedem pe Tatăl revelat în acest verset:

Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului un duh de îndurare și de rugăciune și își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu și-L vor plânge amarnic, cum plânge cineva pe un întâi născut. Zaharia 12:10

Întregul destin al rasei umane atârna în echilibru. Ajungem acum la tema de bază a acestei cărți. Dragostea adevărată trece peste necunoscut pentru a salva rasa umană. Tatăl alege calea pentru a avea încredere că tot ceea ce L-a învățat pe Fiul Său și dragostea dintre ei va ține pentru totdeauna și nu vor putea fi despărțiți. A fost un salt de credință care îți taie răsuflarea.

Fiul blând și iubitor Îl ia pe Tatăl Său de mână, se uită în ochii Săi și, chiar în mintea care l-a învățat, El îi cere Tatălui Său permisiunea de a veni și de a ne salva.

Puteți înțelege acest tip de dragoste? Abia pot scrie cuvintele în contemplarea unei iubiri de o asemenea magnitudine. Fiul lui Dumnezeu a fost dispus să fie pierdut pentru totdeauna pentru a ne salva. El și-a pus viața veșnică în joc pentru a ne oferi șansa de a trăi. Nu avem nici o idee despre cât de multă dragoste au Dumnezeu și Fiul Său pentru noi. Altruirea pe care au afișat-o amândoi este de nepătruns. Sunt atât de complet capturat

de ea. Ea mă acoperă cu un astfel de sentiment dulce de puritate a iubirii lor și angajamentul de a ne salva.

Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Ioan 3:16

Riscul pe care Tatăl și l-a asumat pentru a ne mântui este cel care dă sens cuvântului *atât*; Dumnezeu atât a iubit lumea, încât El a dat singurul Său Fiu născut. Inima Tatălui a ars cu atâta intensitate la posibilitatea ca El să-și piardă Fiul, dar el nu a abandonat principiile caracterului Său. El nu s-a predat principiilor lui Satana. El s-ar fi putut schimba, așa cum fac atâția oameni atunci când copiii lor sunt amenințați și l-ar fi putut zdrobi pe Satana într-o clipă, dar Satana ar fi zâmbit când ar fi murit știind că principiile sale de viață vor trăi pentru totdeauna și că Dumnezeu a fost cucerit de Lucifer.

Căci Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb; de aceea voi, copiii ai lui Iacov, n-ați fost nimiciți. Maleahi 3:6

Tatăl nu avea să-și schimbe caracterul pentru a face față acestei crize. El nu s-ar angaja într-un mod staniu „out-of-caracter” pentru a zdrobi rebeliunea cu forța pentru a proteja ceea ce a fost cel mai prețios pentru El.

Vedem în Grădina Ghetsimani, după ce Hristos și-a terminat rugăciunea, liniștea deplină a sufletului. Aceasta este manifestarea seminței din sfatul păcii. După fiecare dată când Tatăl și Fiul s-au întâlnit și au hotărât să ducă la îndeplinire planul salvării, acolo a ieșit pacea deplină din inima Tatălui și s-a revărsat asupra Fiului Său.

Acel spirit de încredințare vine la cei care sunt cu inima curată; este vorba de cei care nu vor părăsi integritatea lor. Experiența sabatului este plină de această odihnă binecuvântată cu înțelegere și credință în scopurile și voința care vin de la Tatăl. De trei ori în an putem intra în acel curent de conștiință care dă atât de complet, împlinind și înălțând cele mai nobile dorințe și virtuți ale omului, încât produce cel mai pur sentiment de pace în suflet.

Riscul Tatălui și al Fiului – riscul lui Agape – este tema celor răscumparați de-a lungul eternității. Niciodată această dragoste a Tatălui nu va fi uitată; va fi tema fiecărei adunări.

Și pe toate făpturile, care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare, și tot ce se află în aceste locuri, le-am auzit zicând: „Ale Celui ce șade pe scaunul de domnie și ale Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor! !” Apoc. 5:13

CAPITOLUL 22

SLĂBICIUNEA LUI DUMNEZEU

Așa cum am discutat mai devreme, Fiul născut al lui Dumnezeu, care a fost învățat tot ceea ce el știe distruge posibilitatea ca cunoașterea să fie o măsură a divinității. În același mod, faptul că Fiul lui Dumnezeu a primit toată puterea de la Tatăl Său înseamnă, de asemenea, că puterea sau omnipotența nu pot fi folosite ca măsură a divinității.

Este adevărat că Dumnezeu din Biblie posedă o putere și o înțelepciune uimitoare, dar odată eliberat din cușca Sfintei Treimi, aceste elemente nu mai sunt necesare ca măsurători ale divinității.

Unul dintre argumentele principale ale oamenilor din lume împotriva lui Dumnezeu este că, dacă El este atotputernic, atunci de ce nu oprește El toată această durere și suferință? Dacă El are puterea de a rezolva toate problemele lumii, atunci de ce îi face pe toți să continue să sufere?

Așa cum am discutat în capitolul 8 privind liberul arbitru, vedem în Fiul născut o Ființă care este complet neîngrădită. Aceasta înseamnă că Tatăl nu exercită nicio forță sau presiune față de El. În învățătura Trinității, liberul arbitru este asumat pe baza faptului că puterea Fiului este egală cu cea a Tatălui. Ipoteza de bază aici este că Tatăl nu poate forța voința Fiului, deoarece Fiul are putere egală cu Tatăl.

Această idee este bine înțeleasă pe pământ. Motivul pentru care o țară ca China nu atacă o țară ca SUA este pentru că ambele au arme de distrugere în masă. Nivelul ridicat de putere pe care îl posedă amândouă este cel care îi împiedică să se atace unul pe celălalt și să-și afirme dominația universală.

În modelul biblic al lui Dumnezeu, Tatăl nu exercită niciodată stăpânire sau forță asupra Fiului Său, chiar dacă El I-a dat tot ceea ce posedă. Dumnezeu ar putea exercita forță asupra Fiului Său, fiind că Tatăl este capul lui Hristos, dar El crede că Hristos îl va asculta din propria Sa voință liberă.

Căci Eu n-am vorbit de la Mine Însumi, ci Tatăl, care M-a trimis, El Însuși Mi-a poruncit ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc. Ioan 12:49

Isus face numai ceea ce Tatăl Său spune nu pentru că este forțat să facă acest lucru, ci pentru că El crede că ceea ce Tatăl Său îi spune să facă este corect. Hristos face de bunăvoie voia Sa una cu a Tatălui Său, iar această supunere plină de dragoste este cheia vieții veșnice pe care Hristos o dă tuturor celor care acceptă Spiritul Său. Liberul arbitru al Fiului lui Dumnezeu este piatra de temelie a guvernării universului.

Această relație ne ajută să înțelegem cum poate și nu poate fi folosită puterea lui Dumnezeu. Puterea lui Dumnezeu nu este niciodată folosită pentru a forța voința vreunuia dintre copiii Săi.

Atât de uimitor este gândul liberului arbitru pe care Tatăl îl dă Fiului Său, încât Pavel se referă la Fiul lui Dumnezeu ca fiind puterea lui Dumnezeu.

dar pentru cei chemați, fie iudei, fie greci, **este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu**. Căci nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât oamenii, și **slăbiciunea lui Dumnezeu este mai tare decât oamenii**. 1 Corinteni 1:24-25

Puterea lui Dumnezeu este caracterul Său. Caracterul Său este revelat în liberul arbitru pe care El îl dă copiilor Săi. Este o revelație atât de frumoasă a caracterului lui Dumnezeu. Această putere este văzută de lume ca slăbiciune. Pavel spune că această presupusă slăbiciune este mai puternică decât oamenii.

Isus le-a zis: „Împărații neamurilor domnesc peste ele și, celor ce le stăpânesc, li se dă numele de binefăcători. Voi să nu fiți așa. Ci

cel mai mare dintre voi să fie ca cel mai mic și cel ce cârmuiește, ca cel ce slujește.” Luca 22:25-26

În noaptea dinaintea morții lui Isus, El a spus ucenicilor Săi că în împărăția Sa nu există nici un exercițiu de autoritate, ci mai degrabă cel mai mare este cel care slujește. Oamenii doresc să-și exercite autoritatea asupra altora, deoarece această dorință vine de la Satana.

Tu ziceai în inima ta: ‘Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei’. Isaia 14:13

Satana a spus că își va înălța tronul peste stelele sau îngerii lui Dumnezeu. El i-ar obliga să se supună lui acolo unde era necesar. Așa cum am discutat în capitolul 12 cu privire la povestea lui Daniel și a leilor, vedem că cei sub Daniel au încadrat închinarea în jurul unui decret de moarte. Dacă nu te închini, atunci vei muri. Acesta este exercițiul domniei. Este folosirea forței pentru a-i obliga pe oameni să-l servească pe suveran.

Tatăl nostru din cer nu obligă pe nimeni să-L slujească. El nu exercită Domnia asupra noastră, ci mai degrabă ne slujește și are grijă de noi, așa cum ar face-o un tată grijuliu. Numai în Fiul născut al lui Dumnezeu putem începe să înțelegem adevăratul cadru al puterii lui Dumnezeu. Adevăratul Fiu al lui Dumnezeu îl numește pe Tatăl Său Dumnezeu Său.

„Nu mă ține”, i-a zis Isus, „căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Ci du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, **la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.**” Ioan 20:17

Isus Se închină Tatălui Său ca Dumnezeu al Său, singurul Dumnezeu adevărat. (Ioan 17:3). În această închinare a Tatălui Său, Tatăl nu exercită nici o forță pentru a-L face să se închine. Nu există nici o amenințare de pedeapsă, ci doar libertate și dragoste. Singura cerință este ca Fiul să recunoască faptul că tot ceea ce a făcut El vine de la Tatăl și acest lucru face ca dragostea să izvorască din inima Sa pentru Tatăl Său.

Liberul arbitru al Fiului lui Dumnezeu ne este extins prin Hristos.

De aceea, dacă Fiul vă face liberi, veți fi într-adevăr liberi. Ioan 8:36.

Libertatea Fiului lui Dumnezeu este libertatea noastră. Pe măsură ce înțelegem că Tatăl nu-L forțează sau nu-L amenință pe Fiul Său, putem veni la Tatăl prin această cunoaștere și știm că El nu va folosi forța asupra noastră pentru a ne obliga să-L urmăm.

Apostolul Ioan scria în prima sa epistolă că „Nu este frică în dragoste... frica implică chinuri”. (1 Ioan 4:18). Cuvântul chin înseamnă „pedeapsă sau pedeapsă penală”. Nu există nici o teamă în inima Fiului lui Dumnezeu că Tatăl Său îi va impune forță ca pedeapsă pentru lipsa ascultării. Acesta este un element cheie al faptului că Fiul este neîngrădit. Nu există teamă de pedeapsă. Când vom îmbrățișa acest adevăr, atunci ne vom pierde frica noastră.

Refuzul nostru de a-L urma pe Dumnezeu așa cum Hristos Îl urmează pe Dumnezeu este motivul pentru care omenirea continuă să sufere necazurile acestei lumi. Singurul mod în care Dumnezeu poate pune capăt suferinței este să ne facă să-L urmăm și să ne constrângă să ne supunem legii. Acest lucru Tatăl nostru nu îl va face niciodată pentru că El nu ne va forța să ne schimbăm. El va face apel la noi și ne va arăta problemele căii pe care mergem, dar el nu ne va forța. Această realizare distruge înțelegerea falsă a omului despre omnipotența lui Dumnezeu, care este folosită pentru a-L descrie ca pe un complice crud și neînvins la suferință.

Oricine are copii care aleg o cale greșită și aduc suferință asupra lor știe că nu-ți poți forța copiii să se schimbe. Dacă folosești forța, ei se vor îndepărta mai mult de tine sau te vor urî pentru că le-ai restricționat libertățile.

Alternativa la forță este să mergi cu copilul tău suferind și să încerci să-l ajuți să vadă lumina. Văzând copiii tăi în timp ce ei înșiși se rănesc este dureros pentru un părinte. De obicei, cu cât un copil devine mai amăgit în felul său, cu atât este mai probabil să dea vina pe părinții lor sau pe alte figuri de autoritate pentru problemele lor. Aceasta este exact ceea ce omenirea a făcut lui Dumnezeu.

CAPITOLUL 23

STRĂPUNGAREA TATĂLUI

Învățătura creștină a omnipotenței lui Dumnezeu, combinată cu un sistem de justiție care cere moartea păcătosului, orbește sufletul la adevăratele suferințe ale Tatălui.

Hristos ne spune clar:

Cel ce M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl; deci cum puteți spune: „Arătați-ne pe Tatăl”? Ioan 14:9

Isus a luat din nou cuvântul și le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai.”
Ioan 5:19

În acest context, suferința lui Hristos în Grădina Ghetsimani, bătaia lui Isus în încercarea Sa, prăbușirea lui Isus sub Cruce pe calea spre Golgota și moartea Sa pe Cruce nu sunt satisfacții ale dreptății Tatălui, ci mai degrabă revelații ale suferinței Tatălui derivate dintr-o umanitate care L-a respins cu ură.

Dușmănia naturală care există în omenire (Romani 8.7) împotriva lui Dumnezeu încadrează Crucea într-un mod care să-L prezinte pe Dumnezeu

ca fiind prețul Său exigent pentru păcatele noastre. Dacă ni s-ar permite să vedem adevărul complet – că imoralitățile noastre au străpuns inima Tatălui nostru și L-au făcut să se prăbușească sub greutatea depravării noastre – vinovăția noastră ar fi complet insuportabilă fără harul susținător. Acesta este motivul pentru care omenirea se orbește de bunăvoie la această realitate:

Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului un duh de îndurare și de rugăciune și își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu și-L vor plânge amarnic, cum plânge cineva pe un întâi născut. Zaharia 12:10

Cel care vorbește în acest verset este Dumnezeu. Este nevoie de har special pentru a putea vedea că L-am rănit cu păcatele noastre. În timp ce Tatăl vede respingerea umană a Fiului Său și respingerea Sa, ca un Tată adevărat, El poartă o durere care Îl străpunge. Căci Isus a spus că, la fel ca în zilele lui Noe, așa va fi și în timpul venirii Fiului Omului. (Matei 24:37). Lumea se sfârșește atunci când lumea îl respinge complet pe Dumnezeu.

I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe pământ și S-a mâhnit în inima Lui. Geneza 6:6

Îl putem vedea pe Tatăl străpuns în acest verset? El este împovărat de o tristețe teribilă la pierderea copiilor Săi pe care Îi iubește atât de mult. Vedem suferința Tatălui când Israelul este pe cale să fie luat prizonier de Babilon. Tatăl își amintește de suferința Sa de a fi nevoit să renunțe la cetățile care locuiau alături de Sodoma și Gomora.

Cum să te dau, Efraime? Cum să te predau, Israele? Cum să-ți fac ca Admei? Cum să te fac ca Țeboimul? Mi se zbate inima în Mine și tot lăuntrul Mi se mișcă de milă!. Osea 11:8

Inima Tatălui se topește în El. Durerea Lui Îl împovărează. El este străpuns pentru pierderea copiilor Săi. Când ne gândim la tratamentul lui Isus în evenimentele Crucii, trebuie să ne gândim că acest lucru a fost, de asemenea, destinat Celui care L-a trimis.

Eu am venit în Numele Tatălui Meu, și nu Mă primiți; dacă va veni un altul, în numele lui însuși, pe acela îl veți primi. Ioan 5:43

Faptele făcute lui Isus în trup au fost făcute Tatălui în Duhul. Dacă o vrabie nu poate cădea la pământ fără ca Tatăl nostru să o simtă, atunci ce simte El când propriul Său Fiu este batjocorit, bătut și ucis?

Ostașii dregătorului au dus pe Isus în pretoriu și au adunat în jurul Lui toată ceata ostașilor. L-au dezbrăcat de hainele Lui și L-au îmbrăcat cu o haină stacojie. Au împletit o cunună de spini, pe care L-au pus-o pe cap, și L-au pus o trestie în mâna dreaptă. Apoi îngenuncheau înaintea Lui, își băteau joc de El, și ziceau: „Plecăciune, Împăratul iudeilor!” Și scuipau asupra Lui și luau trestia și-L băteau în cap. După ce și-au bătut astfel joc de El, L-au dezbrăcat de haina stacojie, L-au îmbrăcat cu hainele Lui și L-au dus să-L răstignească. Matei 27:27-31

Făcând aceste lucruri Fiului lui Dumnezeu, ele au fost făcute Tatălui. Ni se amintește că, dacă L-am văzut pe Hristos, L-am văzut pe Tatăl. Eroarea umană de a se gândi la puterea omnipotentă a lui Dumnezeu într-un mod care Îl face cumva de neatins ascunde realitatea întunecată că rasa umană rupea inima Tatălui. Atât de mare a fost această agonie a Tatălui, încât pământul a fost acoperit de întuneric în timp ce Tatăl a plâns.

De la ceasul al șaselea până la ceasul al nouălea s-a făcut întuneric peste toată țara. Matei 27:45

Întunericul reflecta caracterul lui Satana care a pus stăpânire pe lume în acel moment, pe măsură ce omenirea și-a manifestat ura față de Dumnezeu și față de Fiul Său. Cu puțin înainte de moartea lui Hristos, îl vedem pe Isus călare pe un colț și plângea peste Ierusalim.

Când S-a apropiat de cetate și a văzut-o, Isus a plâns pentru ea și a zis: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi.” Luca 19:41-42

Putem vedea cuvintele lui Isus către Filip aplicate aici? Cel ce m-a văzut, L-a văzut pe Tatăl. Îl vedem pe Tatăl cu inima frântă plângând peste poporul Său?

Și Eu Îmi voi ascunde Fața în ziua aceea, din pricina tot răului pe care-l va face, întorcându-se spre alți dumnezei. Deuteronomi 31:18

Când dezbrăcați ideile încadrate în mod fals despre omnisciență și omnipotență, puteți începe să vedeți realitatea unui Tată torturat de păcatele copiilor Săi îndărătniciți. Puteți vedea că se manifestă în Hristos și respingerea Sa de către lume.

Fie ca noi să ne uităm la Tatăl nostru pe care L-am străpuns și să plângem pentru El în timp ce El a plâns pentru Fiul Său întâi născut și pentru noi. Fie ca noi, în cele din urmă, să ne asumăm responsabilitatea pentru faptele noastre și să vedem că suntem responsabili pentru a-I provoca Tatălui o durere teribilă.

Atunci, fie ca noi să ne găsim confortul în faptul că El nu ne condamnă, ci mai degrabă ne iartă pentru ceea ce I-am făcut Lui și Fiului Său. Realitatea iertării și iubirii lui Dumnezeu va începe să se scufunde încet în sufletul nostru pe măsură ce ne dăm seama ce a făcut Dumnezeu cu adevărat pentru noi.

CAPITOLUL 24

IEȘI DIN ÎNTUNERIC

Slava iubirii lui Dumnezeu manifestată în Fiul Său are o putere atât de atrăgătoare încât, atunci când este văzută în puritatea ei, îi poate atrage pe toți oamenii la Hristos.

Și eu, dacă voi fi ridicat de pe pământ, îi voi atrage pe toți oamenii la Mine. Ioan 12:32

Satana a trebuit să ascundă strălucirea acestei iubiri sau și-ar pierde controlul asupra umanității, făcându-l să se simtă neputincios și slab și aceasta nu putea suporta. Satana a profitat de supraestimarea poruncii lui Dumnezeu de către Eva în legătură cu Pomul cunoașterii binelui și răului. Din nou și din nou, Satana folosește metoda de a eleva o idee - aparent să-l onoreze pe Dumnezeu, dar de fapt subminarea acesteia - pentru a învinge rasa umană. În doctrina creștină, Satana pare să-L înalțe pe Fiul lui Dumnezeu în „Dumnezeu Fiul”, o ființă care nu a fost niciodată învățată nimic și nici nu a primit nimic. Acest lucru se simte ca Hristos este înălțat și onorat mai mult decât Hristos care a venit de la Tatăl și apoi a primit toate lucrurile.

Satana combină această noțiune cu un principiu al dreptății combinat cu o omnipotență puternică care cere moartea pentru măreția Sa insultată. Acest cadru întunecă adevărata putere a Crucii lui Hristos. Este un miracol faptul că Crucea încă mai are putere de a atrage asupra oamenilor atunci când este încărcată cu aceste idei false.

Satana a folosit acest instrument de înălțare în ceea ce privește cunoașterea lui Dumnezeu. Dacă ar putea să-i convingă pe cei care au crezut în Dumnezeu că Dumnezeu știe totul – că știa că omul va cădea și că știa că Hristos va avea succes în misiunea Sa – atunci Satana ar putea reduce impactul darului pe care Dumnezeu l-a dat în Fiul Său într-o măsură atât de mare încât își va pierde puterea pentru majoritatea oamenilor.

Dacă Dumnezeu a știut cu certitudine că Fiul Său va avea succes în misiunea Sa, atunci Dumnezeu nu a renunțat la nimic. Adevărul iubirii Agape este să dai pe deplin și complet fără asigurarea că ceea ce îți dorești se va întâmpla. Cei mai mulți dintre noi cunoaștem efectele manipulării asupra cuiva. Dintr-o dată ești dus cu daruri și laude, dar există o capcană: cel care duruie dă pentru a obține ceva de la tine care necesita predarea libertăților tale la un anumit nivel.

Agape se poate manifesta doar într-un cadru de risc. Un Dumnezeu atotștiutor, în autocontrol și mult distrugător nu poate manifesta adevărata dragoste binevoitoare.

In dragoste nu este frică, ci dragostea desăvârșită izgonește frica, pentru că frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme n-a ajuns desăvârșit în dragoste. 1 Ioan 4:18

În acest context, lumea nu a fost aproape niciodată expusă adevăratei iubiri a lui Dumnezeu. Oriunde există un zeu care știe totul, controlează totul și apoi judecă-condamnă-distruge, există frică, chin și răzvrătire. Iubirea necondiționată jertfitoare de sine a lui Agape este distrusă, pentru că nu există sacrificiu de sine atunci când totul este cunoscut, iar iubirea este condiționată atunci când oamenii cu viață inerentă sunt distruși direct de legiuitoi (mai degrabă decât să piară din cauza unei deconectări de la sursa vieții). Acesta este motivul pentru care toți oamenii nu sunt atrași în prezent de Fiul lui Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care majoritatea lumii este în căutarea de confort în alte religii sau nici o religie.

Distilată până la cea mai pură formă, dragostea Agape implică întotdeauna riscuri, pentru că atunci când Dumnezeu dă cuiva liber arbitru, El își asumă un risc în a-i da libertatea de a alege. Dumnezeu a făcut acest lucru știind că atunci când ființele create își aleg propria voință peste voia Sa, aceasta Îl va răni. Dumnezeu a fost dispus să sufere pentru a susține dragostea Agape.

Înainte ca Adam să păcătuiască și înainte de începerea păcatului în cer, Dumnezeu nu avea cunoștință sigură despre căderea omului. El a avut conștiința potențialului său. Odată ce omul a păcătuit, El a știut ce va produce sămânța șarpelui și, prin urmare, a putut prezice evenimentele mulți ani în viitor.

Cât de trist este că Satana a infectat învățăturile creștinismului cu noțiunea nebiblică a unui Dumnezeu puternic care știe absolut totul. A smuls inima din iubirea Agape și a ascuns-o în spatele unui nor întunecat.

Pășiiți în lumina adevărului biblic și revendicați liberul vostru arbitru pe care Vi l-a dat Tatăl vostru din cer.

Căci atât de mult a iubit Dumnezeu lumea.

Atât de mare era acea iubire încât
El și-a riscat comoara cea mai
prețuită, singurul Său Fi
pentru a ne mântui.

